SABINE CLARK

Dificultățile lui Kate

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Kate opri mașina pe partea dreaptă a drumului, apoi se lăsă pe spate, admirând peisajul. Cerul albastru, marea azurie, golfulețele cu nisip auriu, florile de toate culorile, înclinându-se încet în bătaia vântului. Mai mult decât atât, tot piesajul era scăldat în razele blânde ale soarelui. Părea într-adevăr paradisul.

– Fantastic, murmură ea. Ce frumos din partea unchiului Henry să-mi lase jumătate dintr-o vilă din sudul Frației! Ce-mi mai rămâne de făcut, e s-o găsesc!

Studie cu atenție indicațiile primite de la avocat, apoi porni din nou mașina. Mergând de-a lungul coastei, nu se gândea decât la clipa în care se va duce la plajă și va plonja în marea îmbietoare.

După o vreme, părăsi drumul principal pentru o străduță mai îngustă. La capătul ei era o poartă mare de metal, foarte ornamentată, cu o plăcuță pe care scria: „Vila Îngerilor". Kate răsuflă ușurată. Era chiar vila unchiului Henry. Pe fiecare parte a porții se înălțau două statui înalte ale unor îngeri, care dădeau

vilei numele. Coborând din mașină să deschidă porțile, Kate aruncă o privire statuilor înalte, care păreau s-o privească ironic. Nu-i plăceau foarte mult.

– Ei, nu-i nimic, își spuse cu voce tare. La urma urmei, pot să scap oricând de ele, doar sunt proprietara… Sau cel puțin de una dintre ele, adăugă zâmbind, aducându-și aminte că nu deținea decât jumătate din vilă. Cred că, din punct de vedere legal, cealaltă e a vărului Rafe.

În clipa în care rosti numele vărului ei, soarele fu acoperit de un nor, iar Kate fu străbătută de fiori. Pentru o clipă, intră în panică, apoi începu să râdă. Nu era decât o coincidență. Cu toate că mama ei susținuse întotdeauna că Rafe era pe jumătate diavol. Dacă era așa, nu era de mirare că soarele dispăruse la auzul numelui lui.

Norul trecu repede, purtat de vânt, dar Kate se gândea la vărul ei. Acesta era proprietarul celeilalte jumătăți din vilă. Nu-l mai văzuse de câțiva ani și nu mai știa nimic despre el, în afară de ceea ce se bârfea în familie. Și se bârfea destul! Din ceea ce se povestea, ultima lui slujbă era de agent de investigații. Tânăra ridică din umeri. Ce slujbă era asta? Rafe era prea bătrân să se mai joace de-a detectivul particular!

Urcându-se înapoi în mașină, refuză să se mai gândească la asta. Avea alte lucruri mai bune de făcut. Mașina înainta spre vilă, pe drumul pietruit. Peste tot erau flori și copaci exotici, cu toate că grădina părea destul de neîngrijită. Era clar că nimeni nu se mai ocupase de ea, de la moartea unchiului Henry. Kate se încruntă, gânditoare. Oare își permitea să angajeze un grădinar? Apoi clătină din cap. Desigur! O dată cu jumătate din vilă, unchiul îi lăsase și o bună parte din acțiunile și obligațiunile lui bancare. Cu toate că nu era încă obișuită cu acest lucru, se pare că-și putea permite aproape orice!

Toate gândurile îi zburară din minte când, după încă o curbă, ajunse în fața vilei. Era minunată, cu pereți albi, ferestre cu balcoane bogate și viță sălbatică. O grădină impresionantă se întindea în fața clădirii, până la intrare. Parfumul florilor o copleși în clipa în care coborî din mașină.

Scoase din buzunar cheia pe care o primise de la avocat, apoi respiră adânc.

– Să vedem! Prima privire în interiorul moștenirii mele!

Introduse cheia în broască, apoi se încruntă. Ușa refuza să se deschidă, cu toate că simțise că se descuiase. De ce nu putea să intre? Oare ușa era încuiată în vreun fel pe dinăuntru? Și cine ar fi putut s-o încuie? Nu era decât o singură explicație posibilă: unchiul Henry avusese o administratoare care se ocupase de proprietate în ultima vreme, mai ales când sănătatea lui nu mai era atât de bună. Poate că era încă înăutru și ținea ușa încuiată pentru că-i era teamă să stea singură. Dându-se un pas înapoi, Kate descoperi clopoțelul și trase energic de firul acestuia. Simțea că-și pierde răbdarea. Cu toate că putea auzi sunetul clopoțelului răsunând, nu era nici o mișcare. Aruncă o privire spre ferestre. Draperiile de la una dintre ele erau trase și putea jura că zărise perdelele mișcându-se. Dacă femeia o vedea, de ce nu-i dădea drumul să intre?

Trase din nou de firul clopoțelului, dar nu primi nici de această dată vreun răspuns. Bombăni supărată, dar era hotărâtă să sune până când primește un răspuns. Se îndrepta din nou spre clopoțel, când auzi sunetul zăvorului tras.

– Era și timpul! spuse ea supărată.

Își luă geanta și se pregăti să intre. Îi era foarte cald și nu dorea decât să facă un duș și să se schimbe. Când ușa se deschise în întregime, silueta înaltă din pragul ei nu părea

dornică să-i facă loc să intre. Privirea ei îmbrățișă o pereche de umeri largi, o talie îngustă și niște picioare puternice. Înghiți repede în sec. Nu e în nici un caz administratoarea! Privirea ei urcă încet, ajungând la figura întunecată, foarte familiară, chiar dacă nu-l mai văzuse de atâta timp. Era vărul ei, Rafe.

Bărbatul o privi lung, evident nemulțumit de prezența ei. În același timp, părea că evaluează fiecare centimetru al corpului ei, spre nemulțumirea lui Kate, care simțea că roșește.

– Hm, spuse el într-un sfârșit, pari mult mai... matură decât ultima oară când te-am văzut, Kate. Dar ce naiba cauți aici?

Tânăra reuși într-un fel să-și revină.

– Credeam că e evident ce caut aici. Când am aflat că unchiul mi-a lăsat jumătate din această vilă, am renunțat la serviciu și-am venit direct aici. Am de gând să-mi petrec aici vacanța de vară.

– Mă tem că e imposibil, clătină el din cap.

Kate îl privi încruntată. Era destul de supărată că Rafe locuia, după câte putea să-și dea seama, în vilă. Acum mai avea și nerușinarea să-i spună că nu poate să-și petreacă vacanța aici!

– Ce vrei să spui? întrebă ea. Cum adică nu e posibil?

– Simplu, răspunse el cu răceală. Nu poți sta aici. Trebuie să-ți găsești altă reședință de vacanță.

Tânăra simți că nu-și mai poate stăpâni iritarea. Cine se credea, spunându-i ce să facă? Își dorea să-l împingă și să intre pe lângă el în vila care-i aparținea și ei, dar știa că e imposibil. Rafe era un bărbat cu un fizic impresionant. Ar fi fost ca și cum ar fi încercat să intre printr-un zid de cărămidă. Asta însemna că singura soluție era să încerce să se înțeleagă. Oare era posibil să te înțelegi cu Rafe Clarendon? N-avea nici cea mai mică idee. Din câte știa, nimeni din familia ei nu mai încercase așa ceva.

– Uite, spuse Kate, încercând să-și ascundă supărarea. Îmi pare rău c-am apărut așa, într-un moment nepotrivit, dar n-aveam nici cea mai mică idee că vei fi aici. Dar n-ai ce face, trebuie să mă lași să intru. Am dreptul să fiu aici. Jumătate din proprietatea unchiului Henry îmi aparține, inclusiv jumătate din această vilă.

– În ceea ce mă privește, poți s-o ai pe toată, răspunse el. Nu mă interesează proprietatea unchiului Henry. Și nici banii lui, dacă tot a venit vorba despre asta. Dar nu poți veni în această vilă pentru încă o săptămână... sau chiar două. Nu e... convenabil, încheie el, evaziv.

Kate începu în sfârșit să înțeleagă despre ce era vorba. Îi venea să-și dea palme. Ar fi trebuit să-și dea seama de la început despre ce era vorba. Doar cunoștea reputația lui Rafe! Mama ei vorbea destul de des despre asta!

– Oh, îmi dau seama, zâmbi ea. Ai vreo blondă... sau poate două, pe undeva pe la etaj. De asta sunt draperiile lăsate și ușa e încuiată în mijlocul zilei! Nu mă miră că n-o vrei pe verișoara Kate care să se învârtă pe aici, stricându-ți toate aranjamentele. Îmi pare rău că te deranjez, Rafe, dar n-am nici cea mai mică intenție să mă duc în vreun hotel în timp ce tu te distrezi aici cu prietenele tale. Nu-ți face probleme, voi fi foarte discretă, adăugă ea. Nici n-o să-ți dai seama că sunt în apropiere. Să-mi iau bagajele din mașină...

– Nu stai aici, Kate.

Era deja pe drumul spre mașină, când declarația lui hotărâtă o opri. Când se întoarse spre el, ochii ei negri străluceau la fel de hotărâți.

– Și cum intenționezi să mă oprești? îl întrebă.

Privirea lui amuzată se plimbă de-a lungul corpului ei suplu.

– Nu cred că va fi chiar atât de greu…

– Legal, am dreptul să fiu aici! exclamă ea, înfuriată.

– Nu mi-a păsat niciodată prea mult de rigorile legii. Iar dacă se pune problema puterii fizice, verișoară Kate, nu cred că ai vreo șansă.

Kate îi aruncă o privire întunecată.

– Vrei să spui că ai intenția să mă alungi la propriu de pe această proprietate? Chiar dacă sunt proprietar al unei jumătăți din ea?

– Spun doar că nu intenționez să te las să te muți aici.

Vocea lui era atât de hotărâtă, încât Kate era gata să cedeze. Apoi, își ridică bărbia și își îndreptă umerii. Și ea era o Clarendon, nu? Iar cei din această familie nu dau bir cu fugiții la primul semn de probleme.

Din nefericire, Rafe era și el un Clarendon și părea la fel de hotărât.

– Nu vrei să asculți? întrebă el, privind-o cu răceală.

Nu voia, dar nici nu intenționa să se lase enervată.

– Să încercăm să fim amândoi rezonabili, propuse ea pe un ton înțelegător. Sunt flămândă și obosită și în nici un caz n-am chef de ceartă. Lasă-mă să intru, măcar să mănânc ceva și să mă odihnesc. Apoi vom sta de vorbă și vedem ce hotărâm, poate ajungem la un compromis.

– Nu fac niciodată compromisuri, o informă el cu calm. Dar, pe de altă parte, adăugă Rafe zâmbind ușor, nu vreau să crezi că sunt un necioplit. Așteaptă un pic.

Înainte ca ea să poată răspunde, dispăruse în interior, închizând ușa după el. Cu toată hotărârea de a-și păstra calmul, Kate izbi de câteva ori în ușă cu pumnul, pentru a se mai liniști.

Știa că e inutil. Rafe nu-și va schimba părerea din senin. Cu toate astea, se simțea ceva mai bine, chiar dacă pumnul o durea.

Întorcându-se cu spatele spre ușă, începu să se plimbe cu pași mici. Nu se așteptase la o astfel de primire. Abia aștepta câteva săptămâni de relaxare, de stat la plajă și făcut baie, înainte să se întoarcă la obositoarea ocupație de a hotărî ce vrea de la viață. Nici o clipă nu-i trecuse prin cap o astfel de situație, așteptând la ușă și încercând să se înțeleagă cu Rafe, care părea deja stăpân cu drepturi depline.

Ușa se deschise din nou, iar Rafe reapăru.

– Ei, zâmbi Kate, ești pregătit să te comporți ca o ființă rațională?

– Sunt întotdeauna rațional și înțelegător, răspunse el, întinzându-i o bucată de hârtie.

– Ce e asta? întrebă ea, privind suspicioasă bucata de hârtie.

– Numele și adresa unuia dintre cele mai bune hoteluri din Nisa. Ți-am rezervat o cameră acolo, cu balcon și vedere spre mare. Poți să stai cât dorești, pe cheltuiala mea.

Kate strâse hârtia în pumn, aruncând-o cu un gest nervos.

– Dacă voiam să stau într-un hotel, mi-aș fi făcut sigură rezervare! exclamă ea furioasă.

Bărbatul ridică din umeri.

– Cel puțin ți-am oferit o soluție. Ce faci de acum înainte e alegerea ta. La revedere, Kate!

Întorcându-i spatele, Rafe intră în vilă, închizând ușa.

Lui Kate nu-i venea să-și creadă ochilor. Un lucru îi era clar: că ușa nu se va mai deschide, chiar dacă își va petrece întreaga după-amiază bătând și strigând. Fierbând de mânie, se întoarse la mașină și se așeză la volan, gândindu-se la următoarea mișcare. Ce să facă? Să caute un hotel unde să stea? Nu se putea

gândi la altă soluție. După câteva minute, realizând și cât îi este de foame, porni mașina și se îndreptă spre drumul principal. După câțiva kilometri, opri în fața unei cafenele. După o delicioasă salată cu ton și fructe proaspete, simțindu-se mai bine, se întrebă:

– Ce trebuie să fac? Cum să mă înțeleg cu vărul Rafe?

Nu vedea decât două soluții posibile: fie să stea la un hotel până când va fi posibil să ajungă în vilă, fie să găsească o modalitate de a intra în „Vila Îngerilor".

După câteva momente de gândire, un zâmbet ironic i se răspândi pe figură.

– Hm, mai rămâne să văd cum să fac asta…

După încă două cești de cafea, urcă în mașină și se îndreptă spre vilă. Era aproape seară. Când ajunse la porți, acestea erau deschise, chiar dacă era sigură că le închisese la plecare. Fără îndoială, Rafe ieșise undeva, ceea ce însemna că vila era goală. Sperase să aibă această ocazie. Se gândise că e imposibil ca Rafe să petreacă seara singur, acasă, când toate frumusețile blonde, brunete și șatene oferite de Coasta de Azur puteau fi găsite la câțiva kilometri.

Era deja întuneric, dar luna care răsărea arunca suficientă lumină argintie ca să-și poată găsi drumul spre spatele clădirii. Neliniștită, aruncă o privire spre ferestre, dar răsuflă ușurată, văzând că nu aveau obloane. O străbătu un fior ușor și hotărî să-și ducă planul la îndeplinire chiar acum, înainte să-și piardă tot curajul. Căută în iarbă și găsi repede ce căuta. Ridică piatra și o aruncă în cea mai apropiată fereastră. Își strecură apoi cu grijă mâna prin spărtură și deschise geamul din interior.

– Pariez că nu mulți oameni își încep vacanța cu o spargere, murmură ea. Dar nu-l au pe Rafe Clarendon ca văr!

Aruncă o privire prin fereastra deschisă, apoi se cățără cu agilitate pe pervaz. În câteva secunde, era înăuntrul „Vilei Îngerilor“.

După câteva minute de bâjbâit în întuneric și de lovituri dureroase de diverse obiecte, găsi întrerupătorul. Frecându-și genunchii loviți, aruncă o privire în jur. Camera era încăpătoare, cu pereți în culori deschise, covor moale și mobilă confortabilă. Pe fotolii erau perne moi, iar canapeaua îndemna la somn. Dacă toată vila era la fel, părea extrem de confortabilă. Exploră câteva camere, mobilate asemănător, apoi ajunse la bucătăria modernă, al cărei frigider enorm era plin de mâncare. I-ar fi plăcut să vadă mai mult, dar se simțea copleșită de oboseală. Deschise ușa de la intrare și-și aduse bagajele înăuntru. La primul etaj erau mai multe dormitoare. N-avea nici cea mai mică idee pe care și-l alesese Rafe, dar unul dintre ele părea nefolosit. Aruncându-și bagajul pe podea, se întinse în pat. Ar fi trebuit să-și schimbe hainele și să facă o baie, dar se simțea prea obosită pentru asta.

– Mai întâi, un pui de somn, murmură încet pentru sine. Se cuibări mai bine, acoperindu-se cu un colț al cuverturii și adormi imediat.

Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic, probabil ar fi dormit până dimineața. Cu toate acestea, cu mult înainte de a se fi odihnit suficient, fu trezită brusc de cineva care o scutura atât de puternic, încât își simțea dinții ciocnindu-se.

Îi luă ceva timp să-și dea seama ce se întâmplă. Încă amețită de oboseală, dezorientată și fără să-și dea seama unde se află, mai ales că mâinile celui care o trezise nu-i părăsiseră umerii, crezu mai întâi că e atacată. Întinse piciorul și lovi cu toată puterea, încântată să audă un geamăt de durere. Apoi simți

mâinile cuiva în jurul taliei, fixând-o pe pat. Deschise repede ochii, descoperind figura întunecată a vărului ei la câțiva centimetri de fața ei.

– Ce naiba crezi că faci? întrebă ea, descoperind că vocea îi tremura foarte tare.

– Credeam că e clar, răspunse el încruntându-se. Te trezesc.

Cu toate că inima îi bătea încă puternic, începuse să-și revină, realizând că nu e atacată, așa cum crezuse.

– E toiul nopții! exclamă ea cu supărare. Orice ai de spus, sunt sigură că putea să aștepte până mâine dimineață.

– Nici măcar nu e miezul nopții! Iar ceea ce am de spus, în mod sigur nu mai poate aștepta până dimineață.

Kate se ridică în pat, crezând că nu se va mai simți atât de vulnerabilă ca atunci când era întinsă, dar statura înaltă a lui Rafe încă o domina. Se simțea prinsă în cursă.

– Ești norocoasă, continuă el cu aceeași voce ușor amenințătoare. Când am văzut fereastra spartă, am crezut că e un hoț în casă. Dacă aș fi dat peste tine în întuneric, cred că te-aș fi lovit. Nu te mai trezeai o săptămână!

– În loc de asta, te-ai mulțumit să mă faci bucățele zguduindu-mă, se răsti ea. Nu știi că e periculos să trezești pe cineva așa? Aș fi putut muri de frică!

Privirea lui urmă fără jenă conturul corpului ei.

– Arăți destul de sănătoasă și de puternică. Nu pari genul care să leșine de frică sau să devină isterică din cauza unui mic șoc.

– Mic șoc? repetă ea înfuriată. Încă îmi tremură picioarele!

– Sper că nu prea tare, pentru că vei avea nevoie de ele într-un minut.

– De ce?

– Pentru că te vei ridica și vei pleca de aici, răspunse el fără să clipească.

Dacă altcineva i-ar fi spus lui Kate că o dă afară din casă în miezul nopții, n-ar fi crezut. Dar învăța foarte repede că Rafe chiar credea ce spunea. Oricum ar fi fost, era greu de îndurat.

– Chiar mă dai afară? întrebă ea neîncrezătoare. La o oră atât de târzie?

– Nu e chiar atât de târziu, răspunse el calm. Vei găsi foarte ușor un hotel.

Dar Kate se săturase de această poveste. Să fie trezită în miezul nopții, într-o astfel de manieră, apoi să i se ordone să plece… nu mai avea de gând să îndure acest tratament.

– Poate că nu m-ai vrut aici, dar sunt deja înăuntru și n-ai ce face, murmură ea, printre dinții strânși. Acum ieși de aici, Rafe și lasă-mă să dorm. Ești norocos că nu dau cu ceva după tine, adăugă ea, aruncându-se pe perne. Cu toate că meriți, dacă ținem cont de cum te-ai purtat.

Rafe nu-i dădea nici o atenție. După o clipă, realiză ce făcea: aduna bagajele ei, ridicând geamantanele grele ca și cum ar fi fost goale.

– Ce faci? întrebă ea. Rafe, lasă-le jos!

Ridicând și ultima valiză, bărbatul se îndreptă spre ușă. Când ajunse în fața ei, îi aruncă peste umăr:

– O să duc astea la mașină. Apoi mă întorc după tine.

Dispăru înainte să poată spune ceva. Rămase în pat, întrebându-se ce voia să spună.

Avea să afle curând. Peste câteva clipe Rafe se întoarse și, fără să spună un singur cuvânt, se aplecă și o ridică, punând-o pe umăr și îndreptându-se spre ușă.

Kate era atât de uluită, încât trecură secunde bune înainte să reacționeze. Cu toate c-o amenințase c-o va arunca afară, nu-l crezuse cu adevărat capabil. Oamenii nu fac astfel de lucruri… sau cel puțin oamenii normali nu fac astfel de lucruri. Când își spuse în sfârșit că trebuie să reacționeze în vreun fel, era deja prea târziu. De fapt, era destul de greu să gândească, așa cum era, pe umărul lui. Încercă să-l lovească, dar nu părea să fie prea impresionat de încercările ei. Singura reacție fu că o strânse mai tare. Kate era sigură că nu-i va da drumul decât în clipa în care o va așeza afară, lângă mașină. Coborârea scărilor era foarte neplăcută. Cu toate că o ducea pe umăr, Rafe mergea destul de repede, fără să țină cont că ea atârna într-o poziție foarte inconfortabilă. Când ajunseră în holul de la parter, încercă din nou să se elibereze. Reacția lui fu rapidă, dându-i o palmă peste fund.

– Stai liniștită! îi ordonă el.

Kate era atât de revoltată, încât simțea că se sufocă. Nimeni n-o mai tratase așa. Să primească o palmă peste fund, ca un copil care n-a fost cuminte, era atât de umilitor! Furia care o cuprinse avu un efect ciudat, făcând-o să gândească limpede. Își aduse aminte că la lecțiile de autoapărare li se spusese că trebuie să găsească o modalitate de a produce atacatorului durere, iar acesta, reacționând la durere, va acorda destul timp victimei să se elibereze. Pentru că Rafe purta un tricou, era destul de ușor să găsească o porțiune de piele sensibilă și să o apuce între degete, strângând cu putere și răsucind. Cu toate că Rafe nu strigă, șocul produs fu evident, dându-i drumul pentru o clipă. Profitând de moment, Kate alunecă pe podea, străduindu-se să-și regăsească echilibrul.

– Sper că te-a durut! exclamă ea, aruncându-i o privire triumfătoare.

– Da, recunoscu el nemulțumit. Unde ai învățat această șmecherie?

– Nu contează. Numai să-ți aduci aminte că mai știu o mulțime și le voi pune pe toate în aplicare dacă mai încerci să mă tratezi ca pe un copil! îl amenință ea.

Spre surprinderea ei, bărbatul părea chiar amuzat.

– Te dovedești mai amuzantă decât credeam, comentă Rafe, masându-și locul dureros unde fusese ciupit.

– N-am venit aici pentru amuzamentul tău, răspunse Kate. Am venit pentru a-mi petrece vacanța și asta intenționez să fac!

– Poate, dădu el din cap. Dar nu la „Vila Îngerilor". Poate o să fiu plin de vânătăi, dar intenționez în continuare să te dau afară, Kate.

Tânăra nu era mulțumită de modul familiar în care îi folosea numele. Erau veri, într-adevăr, dar nu se întâlniseră decât de două ori în viață. Cu toate acestea, în modul în care îi pronunța numele, era ceva intim, care o făcea să se simtă nelalocul ei. Nu-i plăcea această stare, așa că se ridică pe vârfuri, ignorând faptul că era mult mai scundă decât el și-l privi în față.

– Am suportat destul, spuse ea plină de indignare. Ai fost nepoliticos și brutal, m-ai dat jos din pat și acum vrei să mă dai afară, chiar dacă am tot dreptul să fiu aici. E destul, Rafe Clarendon! Numai încearcă să mă dai afară, că voi ajunge direct la poliție. Pentru că am dreptul să stau aici, voi lăsa legea să rezolve această neînțelegere pentru mine!

Bărbatul nu părea prea impresionat de această amenințare.

– Aceasta e o problemă domestică. Nu cred că poliția va fi interesată să se amestece.

– Nu contează, sunt dispusă să încerc. Și chiar dacă nu voi rezolva nimic, tot nu vei scăpa de mine. O să dorm în fața ușii, dacă e nevoie, adăugă ea, plină de înflăcărare. Poate că presa locală va fi interesată. „Moștenitoare dată afară din casă“. Ar fi un titlu potrivit, nu crezi?

Își dădu seama că găsise abordarea potrivită, pentru că ochii lui începuseră să strălucească amenințător.

– Încearcă numai să faci asta, mormăi el, și nu-ți vor plăcea consecințele, o avertiză cu voce scăzută.

– E o amenințare? îl ironiză ea, chiar dacă genunchii îi tremurau.

Spre surprinderea ei, Rafe rămase tăcut. Mormăi ceva pentru el, aruncându-i o privire întunecată.

Kate îl privi cu atenție, interesată. Era tensionat și nu știa din ce motiv. Oare era amenințarea că va dezvălui presei această situație? Oare voia să țină secret faptul că se afla aici? Pentru prima oară, se întrebă ce făcea el aici. Presupunerea ei inițială, că era cu o femeie, se dovedise greșită. Din câte își dădea seama, era singur. De ce oare? Și de ce era atât de hotărât să scape de ea? Se încruntă, gânditoare. N-avea nici un rost să-i pună aceste întrebări, era sigură că nu va primi răspuns. Pentru că simțea că are un mic avantaj, decise să profite.

– Tot vrei să mă dai afară? îl presă ea.

– Ar trebui, murmură el. Mai ales după ce-ai făcut azi, intrând pe fereastră.

– Nu exagera. N-am spart decât o fereastră, doar atât…

Îl privi cu atenție. Atitudinea lui se schimbase vizibil de când îl amenințase cu implicarea presei. Oare ce făcea? Era amestecat în ceva necurat? De aceea nu voia s-o aibă în preajmă, ca nu cumva să descopere ce făcea?

Rafe se retrase, aruncându-i o privire supărată și înjurând în barbă. Kate ridică sprâncenele întrebător:

– Asta înseamnă că pot rămâne?

– Presupun că da, se înduplecă el cu greu. Cel puțin pentru această seară, e deja destul de târziu.

– Ce bine te simți când ești primit cu atâta politețe! exclamă ea, apoi aruncă o privire spre geamantanele ei, care se zăreau în cadrul ușii. Pentru că le-ai adus jos, cred că poți și să le duci înapoi. Ne vedem dimineață, Rafe.

Întorcându-i spatele, urcă scările spre camera pe care o alesese ca dormitor. Se întinse în pat, dar nu era chiar atât de ușor să adoarmă. Fusese o zi destul de grea, iar de noapte, ce să mai spună! Nu i se mai întâmplase niciodată să fie tratată așa și nici nu era dornică să repete experiența. N-avea nici cea mai mică idee ce se va întâmpla dimineață. O altă luptă cu Rafe? Se întoarse pe partea cealaltă, nemulțumită. Oare n-ar fi mai simplu să stea la un hotel două săptămâni și să-l lase pe Rafe să stea singur? Apoi, după ce el va fi terminat ce avea de făcut, să se mute înapoi. Nu era mulțumită de această soluție, așa că-i dădu un pumn pernei, închipuindu-și că e capul frumos, dar încăpățânat al lui Rafe. Frumos? se întrebă zâmbind. Da, foarte frumos, își răspunse singură. N-avea nici un rost să se prefacă. Văzuse foarte bine. Cu toate acestea, nu voia să fie o problemă. Doar n-o să se topească de fiecare dată când apărea în fața ei cu ochii lui misterioși și gura seducătoare. Închise ochii, spunându-și că important e că Rafe e un ticălos arogant și alunecă imediat într-un somn fără vise.

Capitolul 2

Dimineață, Kate se trezi și-și găsi camera scăldată în razele soarelui. Căscă și se întinse, apoi se ridică și se îndreptă spre fereastră. Cu toate că era devreme, cerul era senin, iar marea strălucea îmbietor. Hotărî că micul dejun putea să mai aștepte. Înainte de orice, voia să facă o baie.

În câteva minute era în costum de baie și luă din valiză un prosop mare. Valizele ei erau la ușă și presupuse că Rafe le adusese înăuntru în timp ce ea dormea. Zâmbi triumfătoare. Era sigură că nu fusese foarte încântat. Nu credea că-i fusese prea ușor să se recunoască învins. Rafe nu părea obișnuit să fie în această postură. În timp ce cobora scările, se întrebă unde era vărul ei. Probabil că încă doarme, își spuse ea, pentru că nu se auzea nici o mișcare. În afară de cazul în care avea obiceiul să-și petreacă timpul în patul altcuiva. Ținând cont de poveștile pe care le auzise despre el, era în mod clar o posibilitate!

Kate ajunse în fața clădirii. Lângă terasa foarte largă era o piscină, dar trecu pe lângă ea, neinteresată. Nu voia să fie încorsetată de o piscină. Fiind o foarte bună înotătoare, dorea

libertatea mării. O potecă îngustă care străbătea grădina ducea la mare. O urmă, trecând printre plantele înalte. La capătul potecii era o plajă mică, proprietate particulară.

Lăsându-și prosopul pe plajă, se avântă în apa răcoroasă, înaintând cu mișcări puternice, apoi plutind relaxată pe spate. Admira peisajul, descoperind abia acum cât de izolată era vila de privirile nedorite. Probabil că acest lucru era foarte convenabil pentru Rafe. Abia când simți că i se face foame, se îndură să se întoarcă pe plajă. Se șterse cu prosopul, apoi hotărî să mai stea câteva minute pe plajă, până când i se usucă părul. Lung și întunecat, acesta îi acoperea umerii. Avea gene lungi și curbate, care îi umbreau ochii căprui închis. Rafe avea aceeași culoare de păr și ochii căprui, specifici pentru cei din familia Clarendon. Kate era sigură că un străin i-ar fi crezut frați, nu veri.

Se așeză pe nisip, plimbându-și degetele prin buclele răvășite, ajutându-le să se usuce mai repede. Absorbită de ceea ce făcea, nu observă bărbatul care se apropiase cu pași de pisică. Abia când umbra lui întunecată se desenă pe nisip, întoarse capul, văzându-l pe Rafe.

– Ce faci aici? întrebă ea cu iritare. Ultimul lucru de care avea nevoie într-o dimineață atât de frumoasă era prezența lui, care să strice totul.

– Același lucru ca și tine, răspunse el cu o voce surprinzător de insinuantă, așezându-se pe nisip lângă ea.

Kate îi aruncă o privire nemulțumită. De ce trebuia să stea atât de aproape? Plaja nu era chiar atât de îngustă. S-ar fi putut așeza la câțiva pași distanță. Oare o făcea special? se întrebă, încruntându-se. Încerca s-o facă să se simtă nesigură? Dar nu-i va reuși, își spuse hotărâtă. Este în stare să se descurce cu Rafe Clarendon, chiar dacă stă la câțiva centimetri distanță.

– Ai dormit bine? o întrebă el, zâmbind amuzat. După ce am plecat, desigur.

– Am dormit foarte bine, replică ea, ridicând bărbia cu mândrie. Cu toate că nu datorită ție, desigur. Fie că mă crezi sau nu, nu sunt obișnuită să fiu trezită în toiul nopții și transportată pe umărul cuiva!

– Oh, te cred, dădu el din cap. Din câte știu, ai dus o viață foarte convențională până acum.

– De unde știi? întrebă ea, pe jumătate indignată, dar și curioasă.

Bărbatul ridică din umeri.

– Mai aud și eu bârfele familiei, din când în când.

– Credeam că nu prea ții legătura cu restul familiei.

– E destul de greu să-i eviți, comentă el cu asprime. Sunt atât de mulți, încât e foarte greu să nu dai peste câte unul din când în când.

– Ai dreptate, fu ea de acord, apoi îl privi gânditoare. Sunt cu siguranță foarte interesați de tine. Știai? Circulă niște povești foarte ciudate despre viața ta.

– Nu cred că vrei să crezi chiar tot ce se spune…

– E interesantă și viața profesională. E adevărat că ești detectiv particular?

Era vizibilă tresărirea lui.

– Conduc o agenție de investigații, spuse el, pe un ton care nu admitea alte comentarii.

– Agenție de investigații, detectiv particular… este același lucru, nu-i așa? insistă Kate, apoi zâmbi. Sunt sigură că fetele sunt foarte impresionate de ceea ce faci!

– Nu sunt un actor de televiziune, mormăi Rafe, puțin enervat. E pur și simplu o meserie ca oricare alta. Câteodată e

mai interesant, altă dată e pur și simplu plictisitor. Uneori, e chiar neplăcut. Cu toate acestea, mi se potrivește, de aceea intenționez să continuu.

– De ce fel de cazuri te ocupi? Ceva foarte interesant?

– Nu. Cele mai multe sunt cazuri de rutină: divorțuri, anchete legate de credite, spionaj industrial…

– Spionaj? exclamă Kate.

– E doar o definire interesantă a faptului că o companie încearcă să fure secretele alteia. Încercăm să aflăm care fură și să oprim acest lucru.

Tânăra îl privi întrebător:

– Lucrezi la un caz acum, nu-i așa? întrebă ea. De aceea ești aici, în sudul Franței?

– Nu, desigur că nu, răspunse el repede. Ca și tine, mi-am luat câteva zile de vacanță.

Dar Kate nu-l credea. Cu toate acestea, își dădea seama că nu-i va răspunde, chiar dacă insistă. Ar putea spune orice. Oricum, putea să se dovedească foarte interesant să descopere zilele următoare cu ce se ocupa de fapt. Doar în cazul în care o lăsa să rămână în vilă. Dacă o va da afară, nu va afla nimic.

– Ți-ai schimbat hotărârea de ieri? riscă ea să întrebe. O să mă lași să mai stau câteva zile prin preajmă?

El ridică din umeri.

– Am altă soluție? Am încercat să te închid afară, chiar să te arunc în toiul nopții, dar nimic n-a funcționat. Aș încerca și câteva amenințări, dar nu cred c-ar avea nici ele vreun rezultat.

– Așa este, n-ar avea, declară ea cu fermitate. M-am hotărât să petrec o perioadă la „Vila Îngerilor“.

Rafe nu încercă s-o convingă să renunțe la ideea ei, iar acest lucru o făcea să se simtă nesigură. Nu se aștepta să renunțe atât de repede.

– Ce-ai de gând să faci în această perioadă cât stai aici? întrebă el pe un ton liniștit, după câteva minute de tăcere.

Ea ridică din umeri.

– Ce se face în vacanță, presupun. Să fac baie, să mă plimb, să fac plajă. Și când o să mă plictisesc, o să încerc să scriu o carte. Mi-am dorit întotdeauna să încerc, iar banii unchiului Henry o să-mi permită să fac această încercare.

– Ce fel de carte?

– Un roman. Vreau să fie despre relațiile de familie, putere, dragoste, bani…

– Toate într-o singură carte? zâmbi el amuzat.

– Va fi un best-seller, dădu ea din cap cu convingere.

Era ușurată că n-o întreba mai multe. O surprinsese plăcut că nu râsese de ea. I-ar fi fost foarte greu.

Rafe se așezase foarte comod pe nisip și o privea cu atenție. Spre supărarea ei, simțea cum se înfioară sub privirea cercetătoare. Nu-i plăcea acest lucru. Din senin, își aduse aminte că mama ei spunea întotdeauna că Rafe era, încă de mic, jumătate copil, jumătate diavol și că nu se schimbase deloc o dată cu trecerea timpului. Presupunea că această copilărie zbuciumată avea un oarecare rol în ceea ce devenise Rafe. Părinții lui muriseră într-un accident de mașină când avea doar unsprezece ani, iar după aceea locuise cu unchiul Henry. După toate informațiile, fusese crescut într-o manieră destul de neortodoxă, pentru că unchiul avea niște idei neobișuite despre cum trebuie crescut un copil.

Bărbatul o privea în continuare, iar Kate începuse să se neliniștească.

– O să stai și-o să te uiți la mie toată ziua? întrebă ea într-un sfârșit.

– Ar fi o modalitate foarte plăcută de petrecere a timpului, comentă el. Ai crescut, Kate și arăți minunat. Ca să fiu sincer, mă gândeam că n-ar fi o idee prea bună să stăm amândoi aici.

– De ce nu?

El ridică din umeri cu nepăsare.

– Lumea poate bârfi. Cei din familie vor bârfi cu siguranță. Nu-ți pasă că s-ar putea să tragă concluzii greșite, pentru că stăm amândoi în aceeași casă?

Kate izbucni în râs:

– Îți pasă de reputația mea? întrebă ea, printre hohote de râs.

– Ți se pare amuzant?

– Mi se pare amuzant venind de la tine, care nu ești prea politicos. De fapt, nu prea cred c-ai fost vreodată interesat de reputația cuiva, așa că de ce te-aș crede? ridică ea sprâncenele, apoi își dădu seama că este o nouă tentativă de a o intimida. A, cred că înțeleg. Este încă una dintre încercările tale de a mă face să plec, nu-i așa? Crezi că mă poți convinge preocupându-te de reputația mea? Te anunț că nu va merge. Nimic nu mă va face să plec, declară ea cu fermitate. În ceea ce privește reputația mea, nu e nici cel mai mic pericol. La urma urmei, suntem veri, îi aminti ea. Tatăl meu îți e unchi.

Ochii lui străluciră într-un mod periculos.

– O, dar nu ne poate împiedica să fim foarte apropiați, Kate, șopti el insinuant, provocâdu-i fiori pe spatele gol. Ar fi perfect legal.

– Poate ar fi legal, dar n-ar fi bine, răspunse ea. N-aș avea niciodată o relație cu o persoană care îmi este rudă apropiată. Ar fi ca un… aproape ca un…

– Incest? sugeră el cu voce scăzută.

– Dacă preferi sinceritatea, da!

Un zâmbet ciudat se răspândi pe figura lui întunecată. Kate nu mai văzuse un astfel de zâmbet, atât de neliniștitor.

– În acest caz, poate c-ar fi bine să-ți spun un mic secret, spuse el. Putem să avem orice fel de relație vrem, fără nici o problemă. Vezi, verișoară Kate, nu suntem rude de sânge.

Tânăra îl privi uluită.

– Ce vrei să spui?

– Sunt adoptat, o informă el cu voce calmă.

– Dar nu poți fi… își recăpătă ea vocea într-un sfârșit. Adică, aș fi știut…

Rafe zâmbea din nou provocator. Kate și-ar fi dorit să înceteze.

– Știi secretele tuturor, Kate? o provocă el.

– Desigur că nu. Dar… arăți și te porți ca un Clarendon, mai mult decât oricine din familie. Ai ochii și părul la fel… trebuie să fii din familie.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc. E doar o întâmplare. Sunt un Clarendon în urma adopției, nu din naștere, spuse el încet, apropiindu-se mai mult de ea. Așadar, faptul că suntem veri n-are nici o importanță.

Kate hotărî că e mai bine să bată în retragere. În mod clar, trebuia să se gândească la acest lucru. Destul de repede, se ridică în picioare.

– Eu… mă duc înăuntru, spuse ea, enervată că se bâlbâia ca un copil. Vreau să fac un duș și să iau micul dejun.

– Da, și să dai niște telefoane să afli dacă spun adevărul? zâmbi el, cu o lucire malițioasă în ochi. Ar fi mai bine să crezi,

o sfătui el. Dacă îți închipui că ești în siguranță cu mine pentru că suntem veri, e cazul să te gândești mai bine.

Cu aceste cuvinte încă răsunând în minte, Kate se grăbi spre vilă.

– „Vila Îngerilor“? se întrebă ironic cu voce scăzută.

Din câte putea vedea, nu era nici un înger prin preajmă. Numai un diavol cu părul negru, ochii căprui și care n-avea s-o scoată din minți, așa cum intenționează!

Când ajunse în interior, se îndreptă direct spre telefon. Dacă Rafe intenționa să facă o baie, va dura destul de mult până când se va întoarce, așa că avea destul timp pentru un telefon. Formă numărul de acasă și respiră ușurată când auzi vocea tatălui ei.

– Bună, tată. Sunt eu, Kate.

– Cum e sudul Franței? întrebă el. Cald și însorit?

– Cer senin, mare azurie și peisaje minunate. E chiar mai bine decât speram.

– Cum arată vila?

– Bine, răspunse ea. Mobilierul e confortabil, instalațiile sunt noi… are și o plajă particulară.

– Sper că nu te simți singură acolo?

– De fapt, nu sunt singură, spuse ea încet, cu precauțiune.

Pentru câteva secunde, nu primi nici un răspuns.

– Cine mai e acolo, Kate? întrebă tatăl ei într-un sfârșit. Sau preferi să nu-mi spui? adăugă el, plin de tact.

– Nu e nici un secret. Nu te neliniști, nu e ce crezi. Mai este cineva aici, dar nu e decât Rafe.

– Rafe? răsună vocea ușurată a tatălui ei. Dar ce face acolo?

– E în vacanță, ca și mine… sau cel puțin așa spune.

Adevărul era că începea să creadă din ce în ce mai puțin această explicație.

– Ca să fiu sincer, Kate, sunt bucuros că mai e cineva acolo. Nu-mi prea plăcea ideea să te știu singură. Cu Rafe, vei fi în siguranță. Știu că restul familiei obișuiește să spună tot felul de povești despre el, dar cred că nu sunt decât exagerări.

Ea nu era la fel de sigură, dar n-avea rost să-l îngrijoreze.

– Poate ar fi mai bine să nu-i spui mamei că Rafe e aici, propuse ea. Nu i-a plăcut prea tare când am decis să vin aici și sunt sigură că nu-i va plăcea să știe că Rafe e aici. Știi ce părere are despre el!

– Da, știu, aprobă tatăl ei. A crezut întotdeauna bârfele despre el.

– Dacă tot vorbim despre Rafe, adăugă Kate după o scurtă pauză, voiam să te întreb ceva. Mi-a spus în acestă dimineață că este adoptat. E adevărat?

– Chiar ți-a spus? întrebă bărbatul cu o voce surprinsă.

– E adevărat?

– Da. Cu toate acestea, foarte puțină lume știe.

– Mama știe?

– Nu. Nu-mi place să am secrete față de ea, dar fratele meu și soția lui voiau ca lumea să creadă că Rafe e copilul lor, iar eu a trebuit să le respect dorințele.

– Dar unchiul Henry știa? întrebă ea.

– Da, știa.

– Cu toate acestea, a vrut să-l ia pe Rafe după ce părinții lui au murit, observă tânăra gânditoare. Ba mai mult, l-a făcut moștenitorul lui.

Tatăl ei începu să râdă.

– Henry obișnuia să spună că, dacă Rafe nu este un Clarendon prin naștere, este în mod clar prin natură. Se înțelegeau foarte bine amândoi.

– Un excentric și un diavol, murmură Kate cu răceală.

– Cred că amândoi au avut ceva de câștigat din această relație, continuă tatăl ei. Iar Rafe nu pare să fi avut ceva de suferit. Unii copii se simt mai bine fiind crescuți într-o manieră deosebită. Kate, sunt sigur că mai ai o mulțime de lucruri să mă întrebi, dar trebuie să plec. Deja am întârziat la serviciu. Poate mai vorbim despre asta altă dată, ce părere ai?

– Bine. Oricum, mi-ai spus ce voiam să știu.

– Vrei s-o chem pe mama ta?

– Nu, nu cred, spuse ea repede. O să-i dau un telefon spre sfârșitul săptămânii.

Era sigură că mama ei voia să știe mai multe despre ce făcea și prefera să nu fie obligată să mintă.

După ce puse receptorul în furcă, se îndreptă spre camera ei, gândindu-se că Rafe îi spusese adevărul. Oare urma să mai afle și alte lucruri neașteptate? se întrebă, puțin îngrijorată. După ce făcu un duș și-și puse o rochie ușoară de bumbac, coborî în bucătărie. Pentru că era foarte cald, deschise ușa de la intrare, descoperind trei pisici care se strecurară repede înăuntru. Una era tigrată, iar celelalte două erau negre, cu ochii verzi. Se purtau de parcă erau acasă la ele, îndreptându-se spre un colț al bucătăriei și începând să miaune ascuțit.

– De unde ați apărut? întrebă Kate cu voce tare. Și ce vreți?

– Vor micul dejun, spuse o voce familiară din spatele ei.

Nu-l auzise intrând și tresări la auzul vocii.

– Mi-ar plăcea să nu te mai furișezi așa! exclamă ea furioasă, cu inima bătând repede.

– Nu mă furișez, răspunse el, pur și simplu merg fără zgomot.

– Presupun că meseria e de vină! Nu poți să spionezi oamenii dacă te aud de la o milă.

El o privi zâmbind.

– S-ar spune că nu ești de acord cu meseria mea.

– Cred că e ciudat pentru un adult să se ocupe cu așa ceva, replică ea. Deși sunt sigură că nu dai doi bani pe ce cred eu.

– Ai dreptate, nu dau, recunoscu el înveselit.

Una dintre pisici mieună mai tare, atrăgându-le atenția.

– Le-ai dat mâncare? întrebă Kate.

– N-am avut de ales. O țin tot într-o gălăgie, până când primesc ceva de mâncare.

– Locuiesc aici?

– Nu. Din câte îmi dau seama, sunt pisici sălbatice. Caută mâncare oriunde o pot găsi. Și pentru că au descoperit că sunt o persoană sensibilă, apar foarte des aici.

„Persoană sensibilă“ nu părea cea mai bună descriere pentru Rafe. De altfel, nici nu părea un iubitor de pisici. Cu toate că, dacă stătea să se gândească, era o mare asemănare între el și pisici: independența, autosuficiența. Faptul că nu erau iubitoare decât cu acele persoane de la care aveau ceva de câștigat. Da, în mod clar, aveau multe în comun.

Bărbatul luă o cutie de mâncare pentru pisici de pe un raft și o goli într-o farfurie mare. După ce o așeză pe podea, pisicile se așezară în jurul ei și începură să mănânce.

– Au nume? îl întrebă curioasă.

– Din câte știu, nu. Poate c-ar trebui să le numim Unu, Doi și Trei, ridică el din umeri și, după ce aruncă la gunoi cutia goală, se întoarse spre ea. Voi fi plecat restul zilei.

– Te duci undeva interesant?

Privirea lui deveni tăioasă.

– Nu e treaba ta. Presupun că e prea mult să-mi imaginez că, până când mă voi întoarce, îți va veni mintea la cap și te vei duce la un hotel.

Cuvintele lui o înfuriară.

– De câte ori mai trebuie să-ți repet? întrebă ea. M-am săturat să-ți spun mereu același lucru: n-am nici cea mai mică intenție să plec de aici!

Fără să pară prea impresionat de declarația ei plină de hotărâre, Rafe veni mai aproape. Kate se întrebă oare ce avea de gând, tresărind. El se mulțumi să-i ridice bărbia cu un deget și s-o privească lung în ochi.

– În acest caz, ne vedem mai târziu, verișoară Kate. Cu toate că n-ar prea trebui să-ți spun așa…, adăugă el gânditor. Poate că arătăm amândoi ca făcând parte din familia Clarendon, dar știm foarte bine care este adevărul. De acum, cel mai bine ar fi să-ți spun pur și simplu „Kate“.

Nimeni nu-i mai spusese numele în acest mod, cu o voce ușor răgușită care o făcea să se înfioare. Bărbatul zâmbi ușor, ca și cum ar fi știut care era efectul asupra ei. Apoi se întoarse cu spatele și părăsi bucătăria, spre ușurarea lui Kate.

După câteva clipe, auzi motorul mașinii și privi pe geam, să se asigure că Rafe plecase. Se așteptase să conducă o mașină mare, impresionantă și strălucitoare, așa că fu foarte surprinsă să descopere că avea un Renault destul de mic și de prăfuit. Abia acum își dădu seama cât se relaxase la plecarea lui. Nu fusese conștientă că e foarte tensionată în preajma lui.

– Fir-ar să fie! exclamă ea. N-am de gând să-l las să-mi strice vacanța!

Restul zilei îl petrecu explorând împrejurimile și făcând plajă. Apoi se plimbă prin zonă, urmată de una dintre pisici.

Nici nu-și dădu seama când se lăsase seara, dar Rafe încă nu apăruse. Kate mai rămase un timp afară, bucurându-se de mângâierea vântului, dar când se lăsă întunericul, intră în casă. După ce se plimbă un timp prin camerele goale, fu nevoită să recunoască: era o casă prea mare pentru o singură persoană. Încercă să citească, dar era imposibil să se concentreze. Până la urmă, hotărî să se ducă la culcare. Cu toate că nu se aștepta, adormi foarte repede. Fu trezită mai târziu de zgomotul făcut de o mașină. Aprinse veioza de lângă pat și aruncă o privire spre ceas. Era aproape ora două– Rafe părea un iubitor al vieții nocturne. Cu toate acestea, gândul că s-a întors totuși acasă o făcu să se liniștească și să adoarmă zâmbind.

Dimineața, se trezi sub mângâierea razelor de soare care umpleau camera. Pentru că nu voia să irosească o dimineață atât de frumoasă, se îmbrăcă repede, dornică să facă o nouă baie la prima oră. Marea arăta îmbietor, iar următoarea jumătate de oră o petrecu înotând și bucurându-se de apă. Prinsă de vraja momentului, își dădu seama că exagerase, ajungând prea departe în larg. Știind că e periculos să ajungă atât de departe, când nu e nimeni în preajmă să-i acorde o mână de ajutor dacă are vreo problemă, se îndreptă imediat spre mal. Se așeză pe nisip, destul de obosită, dar înviorată.

– Ești o înotătoare bună, dar data viitoare, stai mai aproape de țărm, spuse o voce cunoscută.

Kate aruncă o privire nemulțumită spre vărul ei, care se apropiase din nou fără să fie simțit.

– N-am avut nici o problemă, răspunse ea iritată.

– N-ai avut, recunoscu el, dar dacă ai fi avut, cine ar fi fost în apropiere să te audă?

– Presupun că tu! replică ea. La urma urmei, am impresia că-ți petreci cea mai mare parte a timpului ascunzându-te prin preajmă ca să vezi ce fac!

– Poate pentru că ai nevoie de cineva care să te supravegheze, zâmbi el, așezându-se pe nisip lângă ea. Câți ani aveai când te-am văzut ultima oară? Cincisprezece? Ai mai pus pe ici pe colo, dar nu semnificativ.

– M-am maturizat în mai multe feluri și sunt capabilă să am grijă de mine! exclamă Kate. N-am nevoie de tine să mă urmărești peste tot ca un câine de pază supradimensionat!

El ridică nepăsător din umeri.

– Pentru că pari hotărâtă să stai aici, simt că e de datoria mea să te țin sub observație. Mama ta are și așa o părere foarte proastă despre mine. Dacă te las să te îneci sau să faci un lucru la fel de prostesc, o s-o încurc.

Tânăra murmură ceva, nemulțumită, iar el o privi amuzat.

– N-am înțeles ce spuneai…

Kate îi aruncă o privire întunecată.

– N-am spus nimic important…

El zâmbi ironic și se ridică repede în picioare.

– Cred că voi face o baie, o anunță. Apropo, adăugă liniștit, ți-am spus că nu mă obosesc să port costum de baie?

– Nu, nu mi-ai spus, se bâlbâi ea.

El ridică din umeri, nepăsător.

– Plaja este particulară, nu sunt persoane prin preajmă care să fie șocate…

– Dar sunt eu, îi aminti ea, apoi privi repede în altă parte, descoperind că el își desfăcea liniștit prosopul legat în talie.

– Dacă te deranjează, spuse el calm, n-ai decât să pleci.

Kate își ascunse tulburarea și replică:

– Nu mă deranjează în nici un fel. Doar n-o să leșin de încântare la vederea corpului gol al unui bărbat!

– Deci n-avem nici o problemă, nu? zâmbi el, îndreptându-se spre apă și aruncându-se în valuri.

Kate nu se putuse abține să nu arunce o privire furișă spre silueta lui înaltă, bărbătească, ce tăia valurile cu ușurință. Respiră adânc de câteva ori, înfuriată de atitudinea lui nerușinată. Era sigură c-o făcuse special. Știuse c-o va găsi pe plajă! Hm, așa are de gând să o facă să plece? se întrebă cu dezgust. După ce se mai liniști, își dădu seama că nu era atât de simplu, iar Rafe era genul de bărbat care are motivele lui complicate. Oricum ar fi fost, nu intenționa să-i dea satisfacție. Chiar dacă era inocentă, n-o să intre în panică la vederea lui. Aruncând o privire spre apă, văzu că Rafe se întorcea spre mal. Se ridică repede în picioare și porni spre casă.

– Nu sunt nervoasă din cauza lui! își repetă pe drum, apoi zâmbi. Dar câte priveliști impresionante poate îndura sensibilitatea unei fete într-o singură zi?

Pe scările de la intrare rezistă cu greu impulsului de-a arunca o privire în urmă.

Capitolul 3

Ajunsă în casă, Kate se îndreptă spre duș. Sub jetul de apă, se întrebă din nou care era motivul pentru care Rafe era atât de dornic să rămână singur. Nu văzuse nici măcar o singură femeie, care să se potrivească motivului pe care-l presupusese la început. Chiar dacă părea de necrezut, Rafe trăia ca un călugăr. Era din ce în ce mai sigură că făcea un lucru important, iar curiozitatea nu-i dădea pace.

După ce se șterse, îmbrăcă un tricou și o pereche de pantaloni scurți și coborî în bucătărie, pentru micul dejun. Spre nemulțumirea ei, Rafe era deja acolo. Din fericire, era îmbrăcat.

– Văd c-ai reușit să găsești niște haine, comentă ea.

Bărbatul puse cele două felii de șuncă în tigaie, retrăgându-se ușor să nu fie atins de uleiul încins.

– E o mare greșeală să încerci să prăjești ceva fără un echipament de protecție, spuse el pe un ton serios. Poate ar fi bine să te previn: nu numai că fac baie gol, dar și dorm gol.

– Nu mă interesează, poți să dormi și în dulap, pe rafturi!

El începu să râdă.

– Te poate interesa, dacă dăm unul peste celălalt într-o noapte! comentă bărbatul, liniștit.

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– Dacă fiecare stă în patul lui, nu văd cum s-ar putea întâmpla asta.

– Cred că nu va fi deloc amuzant să te am în apropiere, clătină el din cap, apoi puse două ouă în tigaie. Vrei ceva de mâncare?

– Nu mi-e foame, minți ea, cu toate că se simțea foarte flămândă. Oricum, mâncarea aceasta grasă nu e deloc bună pentru sănătate: nici pentru circulație și nici pentru sistemul digestiv.

– De această dată, îmi asum riscul, zâmbi el. Ești sigură că nu vrei?

Stomacul ei făcu un zgomot neplăcut, iar ea tuși repede, să-l ascundă.

– Nu, mulțumesc. Știu ce e bine pentru mine, adăugă ea, încercând să zâmbească și punându-și în pahar suc proaspăt de fructe.

– Chiar știi? întrebă Rafe, fixând-o cu o privire amuzată. În acest caz, cum se face că n-ai plecat deja?

Fără să răspundă, ea se întoarse cu spatele și părăsi încăperea. O oră mai târziu, auzi motorul mașinii. Alergă la fereastră, la timp să vadă Renaultul dispărând într-un nor de praf. Respirând ușurată, alergă spre bucătărie și-și pregăti un mic dejun foarte bogat.

După ce mâncă și înlătură orice urmă a mesei copioase, hotărî că vrea să facă niște cumpărături în Nisa. Mulțumită unchiului Henry, își putea permite cam tot ce-și dorea. Oricum, nu voia să risipească banii, ci să poată vizita toate acele

magazine scumpe, la care doar se uita până acum, știind că, dacă vrea ceva cu adevărat, își poate permite. Nu dură foarte mult să-și ia o rochie, cărțile de credit și să se îndrepte pe drumul spre Nisa. După doi, trei kilometri de mers, zări la marginea drumului, ascuns de câțiva copaci, micul Renault al lui Rafe. Oare ce făcea aici? se întrebă ea, plină de curiozitate, apoi se certă singură:

– Nu te privește! murmură încet, continuându-și drumul spre oraș.

Nisa era plină de turiști și de mașini. Cu toate acestea, pe lângă liniștea uneori apăsătoare din „Vila Îngerilor“, toată gălăgia îi părea plăcută lui Kate. Magazinele ofereau haine minunate, dar extrem de scumpe. După două ore de plimbare prin magazine, luă masa într-o cafenea cochetă, apoi alese să se bucure de peisaj. Era deja spre seară când se îndură să părăsească orașul, intrând pe șoseaua care ducea spre vilă. Din curiozitate, aruncă o privire spre locul în care zărise dimineață mașina lui Rafe. Spre marea ei uimire, era încă acolo.

– E încă aici, murmură ea. Dar ce are de gând?

La câțiva pași de mașină se vedea intrarea pe un drum particular, asemănător cu cel de la „Vila Îngerilor“. Oare pe acolo plecase Rafe? Dar de ce?

Poate își vizitează o prietenă, își spuse ea. Cu toate acestea, nu era convinsă. Curiozitatea nu-i dădea pace. Oare avea vreo legătură cu motivul pentru care Rafe dorea să fie singur?

– N-o să afli niciodată, dacă stai aici și nu faci nimic, își spuse Kate cu voce tare. De ce să nu arunci o privire?

Parcă mașina lângă cea a lui Rafe, apoi porni pe drumul lateral. Era sigură că vărul ei n-ar fi deloc mulțumit dacă ar ști că e spionat, dar era hotărâtă să afle despre ce e vorba. Trecu

pe lângă semnul care avertiza că drumul este particular și, la umbra copacilor înalți, ajunse în cele din urmă la niște porți înalte de metal. Erau închise cu un sistem destul de complicat. Erau mai impresionate decât cele de la „Vila Îngerilor“, ceea ce nu putea însema decât că proprietarul era mai bogat. Destul de dezamăgită, încercă să zărească interiorul ascuns vederii. Era inutil, pentru că porțile erau foarte înalte și solide. Întrebându-se de ce vărul ei era preocupat de această reședință, se întoarse încet pe propriile urme. Preocupată de gândurile ei, nu auzi foșnetul frunzelor și nu văzu silueta bărbatului care se ascundea în spatele ei. O secundă mai târziu, o palmă îi acoperea gura, brațul îi fusese răsucit la spate și fusese trasă în tufișurile înalte.

Kate paraliză de frică. O parte a minții îi spunea că trebuie să lupte să se elibereze, dar îi era imposibil să se miște. La adăpostul frunzișului, atacatorul o puse jos fără ceremonie, apoi o acoperi cu corpul lui. Inima lui Kate bătea atât de repede, încât își auzea vuietul sângelui în urechi. Mâna care-i acoperea buzele își slăbi strânsoarea pentru o secundă, iar ea trase aer adânc în piept, gata să strige cât putea de tare, chiar dacă știa că nu e nimeni prin preajmă care să-i audă strigătele.

Atacatorul ei părea să-și dea seama ce intenționează.

– Fă liniște! îi răsună în urechi vocea lui Rafe.

Kate făcu ochii mari. Rafe? El era cel care o atacase?

– Nu rosti nici un cuvânt, o avertiză el, cu o voce joasă.

Kate era oricum prea uimită ca să poată rosti vreun cuvânt, așa că rămaseră un timp la pământ, tăcuți. Apoi o mașină trecu pe drum, chiar prin fața lor.

Mașina oprise în fața porții, iar zgomotele care urmară erau ale porților mari care se deschideau scârțâind. Mașina intră pe porți, apoi acestea fură închise.

Rafe îi dădu drumul din strânsoarea de fier.

– Acum, poate că vrei să-mi spui ce naiba cauți aici? întrebă el, privind-o întunecat.

– Ce fac eu? se întoarse ea să-l privească, fără să-i vină să creadă. Mă plimbam pur și simplu. Desigur, nu-mi imaginam că vărul meu o să sară dintr-un tufiș și-o să mă sperie de moarte!

Vocea îi tremura ușor, iar mușchii brațelor și picioarelor erau dureroși de încordare. O să dureze foarte mult până când o să-l poată ierta pentru ceea ce i-a făcut!

– Termină cu așa-zisa inocență! o întrerupse el. E o șansă la un milion să te plimbi exact pe acest drum!

– Ți-am văzut mașina! recunoscu ea furioasă. Părea abandonată și am crezut… mi-a fost teamă că ai probleme… Am vrut să văd dacă n-ai nevoie de ajutor.

– Îți vâri nasul unde nu-ți fierbe oala, Kate, o întrerupse din nou. Nu-ți pasă dacă am sau nu probleme. Nu voiai decât să afli ce pun la cale.

– Și chiar dacă asta voiam, e ceva rău? îl provocă ea. Oricum, n-aveai nici o scuză să sari pe mine în acest fel. Am crezut că ești un violator!

– Dacă insiști să te amesteci în treburile altora, e cazul să înduri consecințele, comentă el supărat.

– Ce făceai ascuns în tufișurile astea? întrebă ea. De ce-a trebuit să te porți atât de brutal și să mă arunci la pământ? Sau voiai să văd cum se purtau oamenii cavernelor?

Privirea lui Rafe era amenințătoare.

– Nu voiam să fii văzută de acei oameni din mașină.

– De ce nu mi-ai spus acest lucru?

– N-am avut timp. Ai fi vrut explicații și cred c-ai fi început să te cerți cu mine. Era important să nu fii văzută.

– De ce era atât de important? se răsti ea.

– Aceasta e o proprietate privată, ezită el. Ai fi putut avea probleme.

– Prostii! strigă ea. Nu făceam nimic rău. Pur și simplu mă plimbam, am mers până la porți și înapoi. Nimeni nu m-ar învinovăți prea tare pentru atât!

– Nu-i cunoști pe oamenii aceștia.

– Tu-i cunoști?

Curiozitatea începuse să înlocuiască supărarea din vocea ei. Rafe părea să-și dea seama că era în încurcătură.

– Dacă-i cunosc sau nu, e doar treaba mea și în nici un caz a ta, spuse el iritat.

– Nu? Eu am fost cea aruncată la pământ, îi aminti ea. Și cea care a ajuns speriată de moarte. Cred că merit o explicație.

El se încruntă.

– Ți-am dat deja o explicație.

– Nu mi-ai dat, replică ea imediat. Nici măcar n-ai început să-mi spui despre ce e vorba.

– Ți-am spus tot ce trebuie să știi, spuse el printre dinți, prinzându-i cotul și trăgând-o spre mașină. Să mergem acasă, n-avem de ce să mai rămânem aici.

Kate se lăsă condusă o vreme, apoi se întorse spre el, privindu-l cu suspiciune.

– Știi ce cred? îl provocă ea. Cred că nu ești deloc în vacanță. Ai ceva de făcut– ceva care are legătură cu agenția ta. Desigur, e în legătură cu acei care locuiesc în vila vecină.

– Nu mai pune întrebări, Kate, o sfătui el enervat. Și nu te mai amesteca în treburi care nu te privesc. De fapt, de ce nu-ți faci bagajele și să te îndrepți chiar acum spre Anglia, acolo unde e locul tău?

Numai că pentru nimic în lume Kate n-ar mai fi plecat. Nu acum. Nu mai puse nici o întrebare, dar se gândea la foarte multe nelămuriri care nu-i dădeau pace. Era hotărâtă să afle adevărul.

***

Kate nu dormi foarte bine în acea noapte, iar dimineața se trezi destul de nemulțumită de temperatura ridicată. Avea o ușoară durere de cap, așa că se târî spre fereastră și o deschise larg, aplecându-se afară. Aerul curat o făcu imediat să se simtă mai bine, așa că suspină ușurată. În ciuda disputei cu Rafe, îi plăcea foarte mult aici și aștepta cu nerăbdare restul vacanței de vară.

Vederea lui Rafe care venea dinspre plajă o făcu să se încrunte. Era singura persoană în stare să distrugă o dimineață perfectă! El ridică privirea, o văzu și, spre surprinderea ei, zâmbi. Tânăra nu răspunse la zâmbet, dar își dădu seama cu groază că se întreba dacă purta sau nu ceva pe sub prosopul înnodat neglijent în talie.

Bărbatul acesta mă provoacă și mă face să am numai gânduri păcătoase! își spuse cu nemulțumire. E o infuență negativă, Kate. Trebuie să stai departe de el.

Problema era că nu e un lucru ușor de făcut, nu când locuiau împreună. Iar, dacă unul dintre ei pleca, era clar că acesta nu urma să fie Rafe. Iar Kate voia să rămână, mai ales acum, când era sigură că vărul ei punea ceva la cale.

El zâmbea în continuare, de parcă ziua trecută nu se întâmplase nimic.

– Dacă te-ai fi trezit mai devreme, ai fi putut să mă însoțești! strigă el.

– Mulțumesc, dar n-am nici o intenție să repet experiența, răspunse ea. Anumite priveliști pot să-ți taie apetitul!

El desfăcu prosopul, zâmbind ironic.

– Din întâmplare, în această dimineață purtam costum de baie, o informă el cu ironie. Nu vreau să-ți rănesc sensibilitatea. De fapt, dacă mai stai mult, s-ar putea să ajung chiar să port pijama!

– Nu-ți bate capul din cauza mea, îl liniști Kate. Poți să te îmbraci din cap până în picioare, sau poți rămâne gol pușcă. Oricum ar fi, nu mă interesează deloc!

– În acest caz, de ce ai căpătat culoarea aceea ciudată când am desfăcut prosopul? întrebă el plin de interes.

– Nu-i adevărat! se răsti ea. Și încetează să mai râzi la mine!

Tânăra trânti fereastra, ca să nu-i mai vadă zâmbetul ironic și să nu-i mai audă cuvintele pline de insinuări.

– Sper ca data viitoare când face o baie în mare să fie întovărășit de câțiva rechini, murmură ea cu voce tare, apoi se îndreptă spre duș, destul de prost dispusă. Când coborî în cele din urmă în bucătărie, Rafe nu era nicăieri. După ce hrăni pisicile și luă micul dejun, se întrebă ce-ar fi mai bine să facă în această zi. Tocmai când stătea în cumpănă, auzi telefonul sunând.

La început se gândi să-l lase să sune, dar în cele din urmă ridică receptorul. La auzul vocii tatălui ei, zâmbi larg, bucuroasă să-l audă. Vocea familiară o făcu să-și dea seama că începuse să simtă dorul de casă.

– M-am trezit ceva mai devreme și m-am gândit să-ți dau un telefon. Cum îți merge, Kate?

– Bine, răspunse ea, cam prea repede. Vremea e în continuare minunată, vila e grozavă, iar eu mă simt foarte bine.

– Rafe mai e acolo?

– Da, mai e.

– Presupun că și el se simte bine, nu?

– Cred că da – atât cât îmi pot da seama. Nu stăm prea mult împreună.

Nu era adevărat, dar nu voia ca tatăl ei să-și facă probleme. Oricum, depindea și de cum defineai cuvântul „împreună“. Să fie aruncată pe umărul lui, sau îmbrâncită în tufișuri și apoi acoperită cu corpul lui era poate un mod de a fi împreună. Nu credea că e o idee bună să-i vorbească tatălui ei despre aceste lucruri.

– Vrei să stai la vilă toată vara? întrebă bărbatul. Ne e dor de tine.

– Și mie îmi e dor de voi, recunoscu Kate. Dar cred că e timpul să învăț să mă descurc singură.

– Bine, dar nu uita că suntem aici dacă ai nevoie de noi. A, a venit și mama ta. Cred că vrea să-ți spună ceva, adăugă el, coborând vocea. Kate, mă tem că i-am spus că…

Nu termină propoziția, iar vocea următoare de la capătul firului era a mamei ei:

– Kate, e adevărat că Rafe stă la vilă cu tine? întrebă ea imediat.

Kate oftă. Ar fi trebuit să-și aducă aminte că tatăl ei nu reușea să păstreze un secret față de soția lui.

– Da… într-un fel, da, recunoscu ea precauttă.

– Trebuie să vii acasă imediat! se auzi vocea hotărâtă a mamei ei. Nu vreau ca fiica mea să stea sub același acoperiș cu acel bărbat.

– N-ai de ce să-ți faci probleme, răspunse Kate cu fermitate.

Mama ei oftă dezaprobator.

– Desigur că am de ce! Ca să poți face față unui bărbat ca el, ar trebui să fii de două ori mai în vârstă și de trei ori mai experimentată.

– Cum poți spune așa ceva, când nici măcar nu-l cunoști? întrebă Kate, nemulțumită.

– Știu multe despre el.

– Nu sunt decât bârfe. Nu cred că sunt adevărate nici jumătate din lucrurile care se spun despre el.

– Și dacă ar fi adevărate un sfert și tot mi-ar fi de-ajuns! sosi răspunsul rapid al mamei ei. Trebuie să iei cât mai repede avionul spre casă.

Kate își petrecuse toată viața ascultând sfaturile mamei ei, dar hotărâse că era timpul ca acest lucru să înceteze. Își iubea mama, dar trebuia să recunoască latura ei dominatoare. O acceptase până acum și cedase, ca și tatăl ei, de dragul unei vieți liniștite. Acum avea deja douăzeci și doi de ani și era timpul să-și asume responsabilitatea pentru propria viață.

– Rămân aici, anunță ea cu hotărâre. Rafe nu reprezintă o problemă și chiar dacă ar fi, aș fi în stare să mă descurc.

Nu era tocmai adevărul, dar Kate nu voia să recunoască, nici măcar față de ea însăși.

– Îmi pare rău, Kate, dar nu sunt de acord, o contrazise mama ei. Insist să te întorci acasă.

– Mamă, nu mai sunt un copil, îi reaminti tânăra. Nu poți insista să fac un anume lucru.

Urmă o clipă de tăcere la celălalt capăt al firului, de parcă declarația ei nu fusese foarte bine primită.

– Încăpățânată! se auzi în cele din urmă comentariul mamei ei. E de vină sângele de Clarendon care vorbește în tine.

Desigur, l-ai moștenit de la tatăl tău. Ce păcat că n-ai moștenit mai multe de la familia mea.

Kate auzi ușa de la intrare deschizându-se și coborî vocea:

– Mamă, tocmai am auzit ușa. Trebuie să plec, a intrat cineva…

– E Rafe? întrebă repede mama ei. Vreau să-i vorbesc, Kate. Sunt câteva lucruri pe care chiar vreau să i le spun acestui bărbat…

– Tocmai a urcat la etaj, minți tânăra. Trebuie să închid, mamă. Vă iubesc pe toți, o să vă dau un telefon la sfârșitul săptămânii.

Puse receptorul jos, înainte ca mama ei să răspundă. Rafe se apropie și o privi întrebător.

– Era mama la telefon, zâmbi ea nesigură. Îți trimite salutări.

El o privi neîncrezător.

– Ea îmi trimite salutări? repetă bărbatul.

– Nu cred că sunt chiar cuvintele pe care le-a folosit, recunoscu Kate.

– Sunt sigur că nu sunt, spuse el cu asprime. Mama ta crede că sunt ceva între Casanova și Barbă-Albastră.

– Care are o virgină ca mic dejun? îl ironiză ea.

– Cam așa.

– Spui că este o exagerare?

– Viața e rareori atât de interesantă, răspunse el, aruncând o privire spre ceas. Acum voi ieși și nu cred că mai ajung acasă până spre seară. O să te descurci singură?

– Desigur că da, ridică ea privirea spre cer, nemulțumită. Ți-am mai spus, nu sunt un copil. N-am nevoie de tine să mă ții de mână.

Bărbatul o privi din cap până în picioare cu un zâmbet apreciativ.

– Nu, în nici un caz nu ești un copil, recunoscu el.

Vocea lui răgușită o făcu să se înfioare. Îl privi deranjată de modul în care o făcea să se simtă.

– Unde te duci? întrebă ea. Nu, nu-mi spune. Lasă-mă să ghicesc. O să-ți petreci ziua spionându-i pe cei din vila aceea.

Privirea lui se înăspri.

– Te-am avertizat de ieri să nu-mi mai pui întrebări. Nu mă provoca în această privință, Kate, pentru că nu-ți vor plăcea consecințele.

Rafe se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele și plecând înainte să-i poată răspunde. Kate se strâmbă, aruncând priviri nemulțumite spre spatele lui. Starea lui de spirit se schimba mai repede decât starea vremii în Anglia!

Într-adevăr, Rafe nu se întoarse decât foarte târziu și doar pentru a mânca repede și a pleca din nou. De această dată, Kate nu se mai obosi să-l întrebe unde se duce. Dacă voia să afle ce pune la cale, știa că trebuie să fie mai subtilă.

Când se duse la culcare, Rafe încă nu se întorsese. Pentru că avusese o noapte destul de proastă, era obosită și adormi destul de repede. După numai două ore de somn, se trezi brusc, neliniștită. Își simțea buzele uscate și-i era foarte sete.

Pentru că nu-i mai era somn, se ridică din pat și coborî la parter, bucurându-se de răcoarea podelei sub picioarele goale. Intră în bucătărie, bău un suc de portocale și aruncă o privire spre ceas. Era deja ora două. Stătu o clipă în cumpănă. Cu toate că nu-i mai era somn, presupunea c-ar fi trebuit să se întoarcă în dormitor și să încerce să adoarmă din nou. Stinse lumina și se îndreptă spre scări prin holul întunecat. Tocmai pusese piciorul pe prima treaptă când auzi ușa de la intrare

deschizându-se. Kate se opri, încremenită. Un hoț? se întrebă ea speriată, apoi răsuflă ușurată. Un hoț n-ar fi folosit cheia!

Exact la doi pași de scări era o măsuță pe care știa că e o veioză. Se întinse repede și o aprinse. Când ridică privirea, îl văzu pe Rafe care tocmai intrase. Purta pantaloni negri și un tricou de culoare închisă și părea foarte obosit. Cu toate acestea, Kate n-ar fi putut spune că-i pare rău de el. Orice ar fi făcut, putea să jure că nu era o distracție nevinovată. Era numai vina lui că părea gata să adoarmă din picioare.

Când o văzu stând la capătul scării, Rafe ridică sprâncenele întrebător:

– E o oră târzie pentru a fi treaz, comentă el.

– E o oră târzie pentru a te întoarce acasă, replică ea.

– Așa e, recunoscu el, înăbușindu-și un căscat. Dar nu credeam că te voi găsi așteptându-mă, adăugă el, cu ochii strălucind. Mă așteptai, Kate? întrebă repede, vădit interesat.

– Nu! protestă ea cu vehemență.

– Ce păcat! Chiar îmi doream o companie feminină. Se întâmplă să-mi placă femeile cu părul negru, ochii negri și temperament exploziv.

Vocea lui obosită căpătase un ton ademenitor, iar Kate devenise suspicioasă.

– N-am temperament exploziv! replică ea iritată. Sau cel puțin, nu de obicei, continuă puțin mai defensiv. Numai că-mi intri pe sub piele cam tot timpul!

– Pare un loc foarte plăcut în care să te afli! murmură el, apoi căscă obosit. La naiba, sunt atât de obosit! Cred că de aceea bat acum câmpii. Vorbesc numai prostii când sunt obosit.

Kate se relaxă.

– Și eu la fel. Nu te îngrijora, nu te iau în serios. Adică, n-ai vrea să…

Vocea ei deveni din ce în ce mai slabă, în timp ce privirea lui Rafe începuse să strălucească plină de interes.

– Ce n-aș vrea? întrebă el cu voce scăzută. Poate să te sărut? Dar cred că vreau, Kate.

– Încetează! îl întrerupse ea, cu nervii întinși la maximum, dar apoi curiozitatea o copleși. De ce-ți plac femeile cu temperament exploziv? nu se putu împiedica să întrebe.

El zâmbi larg.

– Fac lucrurile mai interesante. Nu mi-a plăcut niciodată o viață liniștită. Și în nici un caz nu vreau o femeie pasivă și ascultătoare tot timpul. M-aș plictisi de moarte într-o săptămână. Cred că nu m-aș plictisi cu tine niciodată, Kate, adăugă el, privind-o cu ochi strălucitori.

Tânăra făcu involuntar un pas înapoi.

– Iar începi să vorbești prostii, îl avertiză ea.

– Da? Dar nu crezi c-ar fi drăguț să încercam, măcar pentru câteva minute? zâmbi el convingător. S-ar putea să descoperi că-ți face plăcere.

Aroganța lui începea s-o înfurie. Ce credea că va face? C-o să se topească de plăcere doar la gândul de a fi în brațele lui?

– Nu vreau să-ți acord nici câteva secunde, dar câteva minute, îl informă el pe un ton ridicat. Și acum, dacă binevoiești să te dai din calea mea, mă voi duce în… camera mea.

Intenționase să spună „patul meu“, dar discuția purtată mai devreme o făcuse să rostească apăsat „camera mea“.

Spre surpriderea ei, Rafe făcu imediat un pas în lateral, dându-i voie să urce scările pe lângă el. Oftă ușurată,

relaxându-se. Abia acum își dădu seama cât fusese de încordată, așteptând să afle care va fi următoarea mișcare a vărului ei.

Reuși să se abțină să nu treacă pe lângă el în fugă. Nu voia să-i dea satisfacția de a o vedea înfricoșată de el! Așa că urcă scările cu pas măsurat și cu bărbia ridicată. Pur și simplu îl va ignora. Acesta este cel mai bun mod, poate chiar singurul, de a trata o persoană ca Rafe.

Credea că a scăpat de el. Trecuse pe lângă el și în față nu avea decât șirul lung de trepte. Ce bine ar fi dacă ar putea sări peste următoarele trepte! își spuse cu regret, dar apoi renunță la acest gând. Se va retrage cu demnitate! Suspină ușor, ușurată. Nu era chiar atât de rău cum se temuse.

O secundă mai târziu, brațul lui Rafe i se arcuise în jurul taliei. Apoi o trase spre el, obligând-o să-și piardă echilibrul și să se sprijine de corpul lui. O ajută apoi să-și recapete echilibrul, fără să-i dea drumul. Ridică pumnul spre el, dar o imobiliză imediat, răsucindu-i brațul la spate într-o strânsoare de fier și o privi provocator.

– Nu e înțelept să faci așa ceva, Kate, o avertiză el. Unii bărbați sunt provocați de acest gen de agresivitate. Din fericire pentru tine, nu fac parte din această categorie.

– Da, sigur, sunt o fată norocoasă, fu ea de acord pe un ton sarcastic. Să fiu blocată aici cu tine, la miezul nopții! Bine, dacă nu te simți provocat, aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da drumul!

– A, dar n-am spus că nu sunt provocat, răspunse el cu vocea răgușită care-i stârnea întotdeauna o reacție necontrolată. Cred că acum chiar îmi doresc acel sărut despre care vorbeam mai devreme.

Buzele lui o atinseră ușor, apoi sărutul se adânci, înainte să aibă timp să protesteze. Kate murmură ceva incoerent, apoi se

văzu obligată să se concentreze asupra respirației. Încercă să se elibereze, dar era inutil. Oare bărbatul acesta insuportabil nu-și dă seama că o sufocă?

Se pare că era conștient de acest lucru, pentru că sărutul lui se îmblânzi. Kate reuși să respire gâfâit. Dacă ar mai fi durat un pic, s-ar fi sufocat!

Cu toate acestea, Rafe nu-i dăduse drumul. De fapt, chiar o strângea mai tare în brațe, iar degetele lui i se plimbau încet pe spate. Nu-i plăcea acest lucru. Sau nu credea că-i place. Simțea atingerea lui în tot corpul, iar senzația era în același timp plăcută și chinuitoare.

– Oprește-te, murmură ea.

– Ce să opresc? o întrebă Rafe, cu respirația tăiată.

– Totul!

– Nu ți-a plăcut chiar nimic? Ceva pe care să ți-l dorești din nou? încercă el s-o convingă.

– Nu! minți Kate.

– În acest caz, trebuie să încercăm ceva nou, șopti Rafe, fixând-o cu privirea întunecată. Nu-mi place să mă recunosc învins.

Degetele lui îi alunecară sub păr, atingându-i pielea fină a gâtului. O atinse ușor, trasând linii fierbinți și masându-i ușor mușchii încordați. Spre uimirea ei, Kate descoperi că începea să se relaxeze. Cu un efort conștient, se încordă din nou.

– De ce faci asta? șopti el. Strici totul.

– Cum poți să strici ceva care nu era plăcut nici la început? întrebă ea.

– Din cauză că n-ai vrut să fie plăcut. Fie că-ți face sau nu plăcere, Kate, ne-ar putea fi foarte bine împreună.

Kate începu să tremure, dându-și seama că nu mai era nimeni în preajmă. Orice ajutor posibil era departe. Încercă să se autoconvingă că Rafe nu-i va face nici un rău, că n-o va forța să facă un lucru pe care nu-l dorea. Era vărul ei, pentru numele lui Dumnezeu! Era în siguranță cu el.

Dar nu e tocmai vărul tău! îi reamintea o voce tremurată care-i răsuna în cap. Și amintește-ți de toate poveștile despre el pe care le-ai auzit– nici una dintre ele nu era de bine!

Fără nici o avertizare, Rafe o întoarse cu spatele spre perete. Apoi o ținu prizonieră cu propriul corp, prea impresionant să se gândească măcar că are o șansă de scăpare.

– Speriată? o provocă el, privind-o de foarte aproape. Poate c-ar trebui să fii, Kate. M-ai prins într-un moment neplăcut. Sunt obosit și într-o dispoziție ciudată. Iar acum am început ceva ce mi se pare foarte greu de oprit.

Înainte de a termina de vorbit, mâinile lui începuseră din nou să i se plimbe pe corp. Cămașa ei de noapte din bumbac subțire nu era o protecție în fața lui. Putea să simtă căldura palmelor și mișcările cercetătoare ale degetelor de parcă ar fi fost goală.

Kate înghiți în sec și închise ochii. Poate, dacă se prefăcea că nu se întâmplă nimic…

Buzele lui Rafe îi atinseră pielea gâtului, iar ea deschise repede ochii. În nici un caz nu va reuși! Simțea că începe să se topească și că dorește atingerea lui, că are nevoie de ea.

Părea că Rafe îi ghicește dorințele. Nu se obosi să-i scoată cămașa de noapte, ci părea să simtă plăcerea tachinării, a barierei dintre trupurile lor. Își întoarse atenția spre buzele ei, iar de această dată atingerea fu mai delicată, mai persuasivă, nu sufocantă. Chiar în aceste condiții, Kate respira cu greu,

copleșită de intensitatea emoțiilor care o cuprinseseră. Sărutul era ușor, ademenitor. Rafe se retrase o secundă, privind-o în ochi.

– Îți place, Kate? șopti el încet.

– Nu, dădu ea repede din cap, dar el râse ușor.

– Sunt sigur că părinții tăi ar fi șocați să afle că ești în stare să spui o minciună atât de mare, murmură el, în timp ce degetele îi alunecau spre sânii ei. Poți să spui că nu mă dorești?

Kate încetă să nege, dându-și seama că n-avea nici un rost. Avea un corp sănătos, sensibil, care trimitea clar semnale că e foarte interesat de Rafe Clarendon. Chiar și cineva care ar avea jumătate din experiența lui, ar fi citit foarte repede semnalele.

– Desigur că reacționez, murmură ea, ușurată să descopere că vocea nu-i tremura foarte tare. Ești foarte bun la așa ceva, nu-i așa? Dar cred c-ai practicat destul de mult. Cred c-ai avut zeci de femei în viața ta!

– Zeci, recunoscu el, zâmbind. Sau cel puțin, dacă e să le credem pe mama și pe mătușile tale, cărora le place foarte mult să bârfească despre mine.

Kate îl privi neîncrezătoare.

– Vrei să spui că nu e adevărat?

– N-am spus asta, râse el.

– Oh, ești atât de enervant! se încruntă ea.

– Sunt și un pic nebun pentru că las această situație să scape de sub control, clătină el din cap. Nu cred că e cea mai bună modalitate de a scăpa de tine!

– Oh, nu știu, răspunse ea, cu ironie. Aș fi putut să găsesc totul atât de respingător, încât să-mi fac bagajul și să plec chiar mâine dimineață.

El o privi gânditor.

– Dar nu e cazul, nu-i așa, Kate?

– Nu voi pleca, dacă asta voiai să știi, declară ea cu fermitate. Dacă totul n-a fost decât o altă încercare de a mă face să plec, trebuie să știi că n-a funcționat.

– Oh, n-a fost, crede-mă. Tocmai asta e problema. Începi să-mi complici viața în mai multe moduri decât credeam.

– Putem să uităm ce s-a întâmplat în această seară, sugeră ea, cu toate că știa foarte bine că va dura destul de mult până să-și poată șterge acestă amintire. N-ar fi nici o problemă.

Rafe o privi neliniștit.

– Doar faptul că ești aici e o problemă. Și nu mă refer la ceea ce s-a întâmplat în această seară, cu toate că nu ne-a ajutat în nici un fel. Ar fi mult mai simplu dacă ai pleca din vilă, Kate.

– Vrei să spui c-ar fi mai bine pentru tine! Oricum, nu voi pleca. În nici un caz, nu înainte de a-mi da un motiv foarte rezonabil pentru a pleca, declară ea cu încăpățânare.

Bărbatul făcu un pas înapoi, ceea ce-i permise să-și recapete calmul.

– Știu de ce nu vrei să mă ai în preajmă, continuă ea. Știu și că nu ești aici în vacanță. Ceea ce nu știu, e de ce ești atât de secretos și de ce vrei neapărat să mă vezi plecată.

– Crede-mă, ar fi mult mai bine dacă n-ai ști nimic, răspunse el, retrăgându-se mai departe. Ai dreptate, nu sunt în vacanță, recunoscu cu greutate. Am venit în Franța la cererea unui client. Dar nu este vorba despre un caz obișnuit. Nici măcar nu cred că e foarte legal. De aceea, aș vrea să te știu departe de aici, pentru cazul în care lucrurile ies prost.

Dar Kate era prea curioasă ca să se mulțumească doar cu atât.

– Nici măcar nu mă gândesc să plec, nu până nu-mi spui exact despre ce e vorba. După aceea, poate hotărăsc să plec… sau să stau.

– În mod clar, faci parte din familia Clarendon, exclamă el exasperat. Încăpățânată până la capăt. Bine, dacă aceasta e singura modalitate de a scăpa de tine, presupun că mai bine îți spun despre ce e vorba. Dar nu-ți va plăcea, Kate.

– Încearcă-mă! îl provocă ea.

El clătină din cap, privind-o pe sub sprâncene.

– Nu mă tenta! Rezistența mea e destul de scăzută acum.

Îi întoarse spatele, cântărind, după toate probabilitățile, dacă e bine sau nu să-i încredințeze secretul lui. Când se întoarse s-o privească, expresia lui se schimbase.

– Pe de altă parte, când o să-ți spun despre ce e vorba, s-ar putea să nu vrei să mă mai vezi vreodată. Vezi, am venit în Franța doar pentru un singur motiv. Vreau să încerc să răpesc un băiețel de șase ani.

Capitolul 4

Kate era sigură că auzul îi juca feste. Era imposibil să fi spus că vrea să răpească un băiat de șase ani!

Rafe o privi cu atenție.

– Nu mă crezi? Poate c-ar fi mai bine s-o lăsăm așa.

– Nu, îl întrerupse ea, clătinând din cap. Nu, dacă ai spus într-adevăr ce cred c-am auzit, trebuie să aflu mai multe. Nu poți pleca fără să-mi spui tot.

– În acest caz, du-te să te îmbraci, îi ceru el. Cămașa asta atât de subțire e al naibii de tulburătoare, nu mă pot concentra și nu pot gândi coerent.

Încă amețită de ultimele evenimente, Kate urcă încet treptele. Poate că glumea, își spunea în gând. Dar expresia de pe figura lui o împiedica să creadă că e doar o glumă. Își puse un tricou și o pereche de pantaloni și coborî din nou scările. Nu mai era atât de sigură că voia să afle ce avea de spus Rafe. Instinctul o avertiza că s-ar putea să aibă probleme.

Rafe o aștepta în bucătărie.

– Vrei o cafea? o întrebă când o văzu intrând.

– Cafea? repetă ea, neîncrezătoare. Întâi îmi spui că vrei să răpești un copil, iar apoi mă întrebi dacă vreau cafea?

El ridică din umeri, privind-o calm.

– Eu unul, am nevoie de o cafea. Aproape am adormit în picioare și am senzația că nu mă vei lăsa să mă duc la culcare până când nu-ți voi povesti totul cu lux de amănunte.

– Ai dreptate, dădu ea din cap. Știam că ai reputația de persoană care face lucruri cam nebunești, dar n-aș fi crezut niciodată c-ai face așa ceva!

– Nici eu, veni răspunsul lui sec. Stai jos, continuă, arătându-i scaunul din fața lui. Cred că va dura destul de mult.

– Mulțumesc, dar prefer să stau în picioare, răspunse ea înțepată.

Făcu doi pași prin încăpere, dându-și seama că refuzase să stea jos tocmai pentru c-ar fi fost prea aproape de el. Brusc, Rafe nu mai părea același bărbat care o ținuse în brațe și o sărutase.

– Presupun că vrei să știi cum am ajuns să mă implic în această poveste, începu el.

– Nu neapărat, dădu ea din cap dezaprobator. Presupun că, în această meserie, orice aduce bani e permis.

Ochii lui Rafe luciră periculos.

– Chiar dacă nu crezi, am și eu principiile mele. Am refuzat destul de mulți clienți pentru că treurile erau prea murdare sau de-a dreptul ilegale.

– Dar e evident că nu te deranjează o mică răpire, continuă ea. Mai ales când e vorba despre un copil care va fi destul de ușor de prins și nu se va împotrivi prea tare!

– Nu mă judeca înainte de a ști despre ce e vorba! spuse el tăios, apoi făcu un efort să se calmeze. Nu crezi c-am analizat toate argumentele pro și contra de o sută de ori? În mod normal, nu mă ating de lucruri aflate la limita legii și nici nu m-aș fi gândit vreodată la așa ceva.

– De ce o faci? Din cauza banilor? întrebă ea disprețuitor.

Expresia lui deveni mânioasă.

– Credeam că vrei să afli care sunt faptele! Nici măcar nu le-ai auzit, dar ești gata să mă judeci și să mă faci să arăt ca un ticălos!

– Nu e vina mea! Ce fel de justificare poate avea cineva pentru a face un astfel de lucru, a răpi un copil?

– Poate faptul că a fost deja răpit de lângă mama lui, care e disperată să-l primească înapoi? o provocă el.

Kate îl privi nedumerită.

– Răpit de cine? întrebă ea.

– De tatăl lui, veni răspunsul sec.

Tânăra clătină din cap, fără să creadă ce auzea.

– Rafe, nu-mi spune că te-ai amestecat într-o poveste familială? Nu poți fi atât de nebun! Aceste lucruri trebuie rezolvate legal. Nu poți lua un copil de la un părinte și să-l dai altuia.

Bărbatul lovi cu pumnul în masă, făcând-o să tresară violent.

– Nu mai judeca lucrurile pe care nu le cunoști. Legea s-a pronunțat în acest caz, iar judecătorul i-a acordat mamei custodia definitivă a copilului, după divorțul părinților lui. Băiatul însuși voia să stea cu mama lui, iar judecătorul a fost de acord. Tatăl a primit dreptul de a-l vizita, dar doar atât.

– Ce s-a întâmplat?

– Tatăl n-a vrut să accepte hotărârea judecătorească. A făcut recurs și, pierzând din nou, a hotărât să rezolve singur problema. Așa că l-a răpit pe băiat.

Kate se încruntă.

– Cum a reușit să scape?

– Dispune de putere, bani și influență. Când le ai pe toate trei, reușești tot felul de lucruri, chiar dacă faci și ilegalități.

– Băiatul stă cumva la vila pe care o spionezi? întrebă ea, privindu-l cu concentrare.

– Da, l-am văzut acum o zi– sunt sigur că e el. Vila aparține tatălui lui, Martin Foster. Nu e decât una din multele reședințe luxoase pe care le are în locuri exotice.

– Dacă știi unde e copilul, de ce nu-i spui mamei? Ea se poate adresa justiției franceze. Trebuie să fie mai bine decât să-l faci pe bietul copil să treacă prin calvarul altei răpiri.

– Procedurile legale durează mult prea mult. Înainte de prima înfățișare, Martin Foster s-ar muta, luându-l pe băiat cu el. Iar data viitoare, poate nu va mai fi atât de ușor de găsit.

– Dar poliția nu l-ar putea obliga să rămână în țară în timpul procesului?

Rafe zâmbi cinic.

– Martin Foster e un bărbat puternic. Va găsi cu siguranță o modalitate să fugă din țară împreună cu băiatul.

Kate clătină din cap.

– Dar răpirea băiatului nu poate fi cea mai bună soluție, Rafe. Nu e corect.

– Nimic n-a fost corect în această poveste, încă de la început, spuse el cu amărăciune. Încerc să pun lucrurile la punct, cum pot mai bine, fără să rănesc pe nimeni, dacă se poate. Și cu atât

mai puțin pe băiat. Oricum, n-am hotărât încă în ce mod voi ajunge la băiat. O să încerc să văd ce face. Dacă pare fericit unde se află, voi renunța. N-ar avea rost să-l chinui.

– Mamei copilului nu-i va plăcea, îl avertiză ea.

– Știu că nu-i va plăcea, dar este una dintre condițiile pe care le-am pus când am acceptat această slujbă.

– De ce n-a venit și mama copilului? Dacă vei lua copilul, e mai bine s-o ai în preajmă, să-l liniștească. N-ar mai fi atât de speriat sau de confuz.

– Ai dreptate, fu de acord Rafe, dar mai există și riscul ca tatăl, Martin Foster, s-o zărească. Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ar dispărea din nou și totul ar trebui luat de la început. În acest moment, el o crede în țară, încercând să rezolve totul prin mijloace legale. Acesta e un avantaj pentru noi, pe care n-aș vrea să-l pierdem.

Kate hotărî că mai bine stă jos. Picioarele începuseră să-i tremure din cauza încordării.

– Cred că ești nebun, spuse ea. Acționezi împotriva legii și ai ca adversar un bărbat care nu s-ar da în lături de la nimic și care are destulă putere să te zdrobească.

– Nu mi-e frică de Martin Foster, spuse el calm, iar el este cel care a acționat împotriva legii, încă de la început. Dar pot apărea probleme și de aceea mi-ar plăcea să fii departe de aici.

– Ai încercat deja de două ori să mă dai afară, îi reaminti ea. Dar n-a mers.

– Atunci nu știai despre ce e vorba. Nu știai de ce nu te vreau în apropierea acestei case. Presupun c-ar fi trebuit să fiu sincer cu tine de la început, dar am crezut că e cu atât mai bine, cu cât știi mai puține despre acest lucru. Sper că acum vezi de ce ar fi mai bine să pleci.

Ea îl privi încrunatată.

– Nu pot pleca, în nici un caz! De fapt, cred că vei avea nevoie de mine.

– Pentru ce? o întrebă el nedumerit.

– Dacă vei reuși să-l iei pe băiat, bietul de el va fi speriat de moarte. O să aibă nevoie de o femeie prin preajmă. Nu vreau să te jignesc, Rafe, dar nu cred că te pricepi la copii.

– Tu te pricepi? Nu ești decât un copil tu însăți, Kate. Cred că știi la fel de puține despre un băiat de șase ani cât știu și eu.

– Dar sunt femeie. La noi funcționează instinctul matern. Oricum, aș putea foarte bine să mă duc acasă și să uit de toate astea, dar n-aș putea dormi noaptea, întrebându-mă ce s-a întâmplat cu bietul copil.

Rafe o privi gânditor.

– Ți-ai schimbat atitudinea dintr-o dată. Acum două minute îmi spuneai că sunt nebun să mă amestec în povestea asta. Acum, chiar se pare că vrei să mă ajuți.

Ea ridică din umeri.

– Nu știu ce e bine și ce e rău în acest caz. Nici măcar nu știu dacă există bine și rău. Dar, orice s-ar întâmpla, cineva trebuie să aibă grijă de acel băiat și să fie sigur că nu e foarte afectat de această întâmplare.

– Te oferi voluntară pentru această poziție?

Kate era sigură că urma să facă probabil cel mai nebunesc lucru din viața ei, dar nu mai putea da înapoi.

– Așa se pare, spuse ea, după o scurtă pauză.

– Nu, Kate, o contrazise el cu fermitate. Știu că ai intenții bune, dar nu înțelegi despre ce e vorba – sau cât de riscant poate fi.

– Înțeleg că un băiat de șase ani se află la mijloc, protestă ea indignată. Probabil că-i e dor de casă, că e speriat de moarte și

se întreabă ce urmează să se întâmple. Nu mă voi retrage până când nu mă voi asigura că este bine.

Rafe o privea cu atenție.

– Și dacă vei descoperi că nu-i e dor de casă sau de mama lui? Că e foarte fericit unde e și se înțelege foarte bine cu tatăl lui?

– Ai dat deja răspunsul la această întrebare. Ai spus că-l vei lăsa să stea acolo unde este.

– Vei respecta această decizie? Nu te vei arunca înainte, încercând să-l recuperezi pentru mama lui?

– Desigur că o voi respecta! exclamă Kate, nu sunt proastă!

Bărbatul se ridică în picioare.

– Cel puțin suntem de acord în unele privințe. Poate că e destul pentru astăzi.

– Dar care este planul? îl întrebă ea. Vreau să știu ce plănuiești să faci.

– Acum nu plănuiesc decât un somn bun, răspunse el.

Kate își dădu seama că era reticent.

– Nu vrei să mă lași să mă implic în această acțiune, nu-i așa?

Vărul ei rămase tăcut câteva secunde.

– Nu, nu vreau, recunoscu el. N-ar fi trebuit să-ți spun. Nu e genul de lucru în care să te implici, Kate.

– Dă-mi un singur motiv să n-o fac.

Zâmbetul lui era blând.

– Mai întâi, dacă află vreodată, mama ta va vrea să mă spânzure, înece și înjunghie în același timp pentru c-am lăsat să i se întâmple ceva prețioasei ei fiice. În al doilea rând, ezită el, aruncându-i o privire indescifrabilă, eu nu vreau să te implic.

– Pentru că mă crezi o piedică? îl provocă ea.

Expresia lui se întunecă.

– Nu, în nici un caz, nu e acesta motivul.

– Dar care e?

Era însă clar că nu voia să mai vorbească despre acest subiect în această noapte. Se îndreptă spre ieșire, oprindu-se în prag și aruncându-i o privire severă.

– În această seară am spus și-am făcut multe lucruri care n-ar fi trebuit spuse sau făcute. Deja regret, iar dimineață cred că voi regreta și mai mult. Acum, adăugă el zâmbind ușor, ar fi mai bine să mă duc la culcare, dacă nu vreau să am chiar mai multe probleme. Noapte bună, Kate.

Tânăra vru să răspundă, dar se opri ca hipnotizată de privirea lui. Așteptă să-l vadă plecând, ascultând cu atenție până când fu sigură că ajunsese în camera lui, apoi se îndreptă spre dormitorul ei.

Ajunsă în pat, descoperi că-i era imposibil să adoarmă. Nu se putea gândi decât la cum trebuie să fie pentru un copil de șase ani să fie luat de lângă mama lui, de lângă casa și tot ce-i era drag.

Se cutremură. Presupunea că acesta este coșmarul oricărui copil: să piardă deodată toată dragostea și siguranța de care se bucura.

Oare Rafe avea dreptate să încerce să-l răpească de la tatăl lui? Pur și simplu nu știa. Toată situația era foarte complicată și nu părea posibil să fie rezolvată fără ca o persoană sau mai multe să sufere.

Gândurile i se îndreptară spre Rafe și își aminti fierbințeala atingerii lui și pasiunea săruturilor. Un fior i se strecură pe șira spinării, care n-avea legătură cu răcoarea dimineții. Nu era decât o nouă complicație, fără care totul ar fi mai simplu. Poate că e mai bine să-i urmeze sfatul și să se întoarcă acasă înainte ca totul să ia o întorsătură urâtă.

Dar nu poți să faci asta! își spuse în gând. Nu până când nu te asiguri că băiatul va fi bine. Uită-ți problemele și sentimentele neclare. Singurul lucru important este să te asiguri că băiatul nu va păți nimic.

Reuși să mai doarmă două ore, înainte de răsăritul soarelui. Se trezi tresărind, întrebându-se de ce se simte atât de confuză și de neliniștită. Apoi își aminti cu un șoc. Rafe va răpi un băiat de șase ani! Și, într-o clipă de nebunie, se oferise să-l ajute.

Suspină adânc. Nu putea crede că toate acestea se întâmplă cu adevărat!

Și săruturile lui Rafe? se întrebă. Erau și ele produsul imaginației?

Se dădu jos din pat cu greutate, oftând. Dădu drumul la duș, lăsând apa rece și păși sub jetul puternic. Când apa foarte rece îi atinse pielea caldă, scoase un mic țipăt, dar rămase nemișcată. Mai mult decât de obicei, avea nevoie să fie trează și atentă la tot din jurul ei.

După câteva minute, pielea îi era de găină, dar era trează. De asemenea, avusese timp să se gândească și să ajungă la anumite concluzii limpezi. Se șterse repede, se îmbrăcă și coborî treptele în grabă.

Rafe era pe terasă și bea cafea neagră. Se așeză în fața lui, privindu-l în ochi.

– Nu poți să continui cu asta, Rafe, spuse ea fără menajamente.

Figura lui era întunecată și nu părea prea fericit s-o vadă.

– Eu sunt cel care ia decizia finală, mormăi el. Orice aș hotărî, nu vreau să intervii.

Privirea ei deveni tăioasă.

– Ți-ai cam schimbat părerea de noaptea trecută, nu-i așa?

Bărbatul nu părea foarte bine dispus.

– Noaptea trecută a fost o greșeală. N-a făcut decât să complice totul. N-ar fi trebuit să-ți vorbesc despre planurile mele și în nici un caz n-ar fi trebuit să te ating. N-aș fi făcut-o dacă n-aș fi fost atât de obosit. Am lucrat pe pilot automat. Am văzut ceva ce-mi doream și-am vrut să-l obțin, adăugă el cu o strâmbătură. A fost o mare greșeală, Kate… din partea amândurora.

– Nu acest lucru mă preocupă, răspunse ea, cu toate că știa că nu e tocmai adevărat. Nu-mi pasă decât ce se întâmplă cu acel băiat. Nu poți să-i strici viața. N-are nici o legătură cu tine.. n-ai dreptul să..

El se aplecă în față, prinzând-o de mână.

– Ce-ar trebui să fac? întrebă Rafe înfuriat. Să-l las pe copil acolo, unde probabil se simte pierdut și nefericit? Să plec și să uit de el?

– Poate ar fi mai bine, se încăpățână ea.

– Mai bine pentru cine? Mai bine pentru mine, pentru că nu mai trebuie să mă chinui? Mai bine pentru mama lui, care e atât de disperată să-l primească înapoi încât e dispusă să încerce orice? Da, ai dreptate, Kate, continuă el cu voce aspră, ar fi mai convenabil să las totul, dar n-am s-o fac. Nu încă. Vreau să-l văd mai întâi pe copil și să aflu în ce stare e. Acesta e singurul mod în care voi ajunge la o decizie.

Kate oftă, realizând că nu avea rost să insiste. Știuse de la început că-i va fi imposibil să-l convingă să renunțe. Trebuia să încerce, totuși. Acum că nu reușise, trebuia să pună în aplicare următoarea idee.

– Dacă ești hotărât să mergi mai departe, rămân cu tine și te ajut, spuse ea cu hotărâre.

– Nu, refuză el fără drept de apel.

– N-am spus că vreau să iau parte la ceva ilegal. Dacă este vorba despre ceva violent, să știi că nu te poți baza pe mine. Dar poate fi de folos să fiu prin preajmă, în anumite circumstanțe. Ca să-l vezi pe băiat, va trebui să intri în casa lui Martin Foster, iar acesta ar fi mult mai puțin suspicios dacă e vorba despre un cuplu și nu despre un bărbat singur. Gândește-te, Rafe. E foarte logic.

Îl văzu ezitând. Fusese doar o clipă scurtă.

– Mă pot descurca singur, Kate.

– Sunt sigură că poți. Spun doar c-aș putea să te ajut la un moment dat.

El clătină din cap.

– Nu-ți dai seama ce te oferi să faci.

– Sigur că-mi dau seama, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Nu sunt idioată!

– Nu, nu ești, recunoscu el cu un zâmbet. Dar nu pot fi de acord. Mulțumesc pentru ofertă, Kate, sunt sigur că ai intenții bune, dar…

– Intenții bune? repetă ea furioasă. Să ne înțelegem. Nu sunt o binefăcătoare. Vreau doar să mă asigur că iei cele mai bune decizii în legătură cu băiatul. Dacă este nefericit, cred că n-ai altă soluție decât să încerci să-l iei de acolo. Dar, dacă se simte bine și totuși vrei să-l iei, mă voi împotrivi din toate puterile. Înțelegi ce vreau să spun? se răsti ea.

– Da, sigur că înțeleg, răspunse el repezit. Pentru numele lui Dumnezeu, chiar faci parte din familia Clarendon. Ești nesuferită și încăpățânată.

Într-un fel, cuvintele lui nu sunau ca o insultă.

– Așadar, ce hotărăști? îl provocă ea. Mă lași să rămân?

El ridică ochii spre cer, într-un gest de resemnare.

– Nu pare să am de ales. Dar la primul semn că sunt probleme, pleci imediat, o avertiză el.

Kate era foarte mulțumită de acești termeni. Nu voia să se implice în ceva periculos.

– De unde începem? întrebă ea.

– Presupun că de la încercarea de a vedea băiatul. Dar e mai ușor de zis decât de făcut.

– Nu putem găsi o scuză să intrăm în vilă?

Rafe ridică din umeri.

– Desigur. Putem încerca vechiul pretext că avem probleme cu mașina și să cerem permisiunea să folosim telefonul. Dar nu ne poate garanta nimeni că-l vom zări pe băiat. Foster poate să-l țină ascuns până plecăm.

Kate se încruntă.

– Nu putem intra fără invitație? propuse ea în cele din urmă.

– Pătrundere ilegală? întrebă el, ridicând sprâncenele. În nici un caz! Nu vreau să-mi petrec următoarele luni într-o închisoare franțuzească. Oricum, ai văzut sistemul de alarmă. Cred că au unul la fel de sofisticat în interior. N-am face nici doi pași.

Tânăra era nemulțumită că ideile ei nu erau luate în considerare.

– Bine, fă tu o propunere mai bună.

El privi gânditor în tavan.

– Vila are plajă particulară, spuse el în cele din urmă. După cum spune mama copilului, acestuia îi place foarte mult să înoate. Avem șanse să-l zărim acolo.

– Putem ajunge la plajă? întrebă ea încântată.

– Nu există acces direct. Putem ajunge dinspre mare.

– Sunt dispusă să încerc, spuse ea repede. Sunt o înotătoare bună.

– Știu, o privi el apreciativ. Ești și foarte dornică să te implici în ceva care poate fi periculos.

– Cu cât rezolvăm mai repede acest lucru, cu atât mai bine va fi pentru băiat. Când putem încerca?

Rafe aruncă o privire la ceas.

– E prea târziu să mai încercăm ceva azi. Dacă băiatul se duce la înot, cred c-o face dimineața. Până ajungem acolo, se face deja ora prânzului. Mai bine o lăsăm pe mâine. Mai ai alt costum de baie în afară de cel în care te-am văzut? întrebă el.

– Nu, răspunse ea nedumerită. Mai am unul, dar este la fel, nu diferă decât culoarea.

– Mmm, mormăi el, scoțându-și portofelul din buzunar șI întinzându-i câteva bancnote. Du-te la Nisa după-amiază și cumpără-ți alt costum. Ceva sumar și sexy.

Kate îi aruncă o privire indignată.

– De ce?

– Pentru că, dacă băiatul se duce la plajă, sunt singur că nu e lăsat singur. Cred că există o gardă de corp. Ar fi folositor dacă acesta ar fi să zicem un pic neatent, încheie el plin de tact.

– E singurul mod în care te pot ajuta? se revoltă ea. Să mă plimb pe jumătate goală prin fața gărzii de corp?

– Te-ai oferit să ajuți cum poți mai bine, îi aminti el.

Kate rămase o clipă pe gânduri, recunoscând că așa făcuse, apoi îl privi bănuitor.

– Faci asta special? Ca să mă retrag?

– Mi-ar plăcea să te retragi! exclamă el. Aș vrea să știu că ești în drum spre Londra și că nu-ți vei mai vârî nasul în afacerea asta. Dar n-o s-o faci, nu-i așa?

– În nici un caz, confirmă ea.

– Obișnuiește-te cu ordinele, dacă ești hotărâtă. În această acțiune, se face doar ce spun eu. Dacă îți spun să te dezbraci, mă aștept s-o faci, fără nici un comentariu. Ai înțeles?

– Cred că da, dădu ea din cap, chiar dacă vocea ei nu părea prea hotărâtă.

– Vreau un răspuns clar, dacă nu, totul cade. Aștept să-l aud, Kate.

– Da, răspunse ea.

Răspunsul ei păru să-l mulțumească.

– În acest caz, du-te la Nisa să-ți cumperi costumul de baie. Vreau să fie atrăgător, o avertiză el. Lasă modestia și alege cel mai îndrăzneț model.

Kate luă banii și apoi își căută cheile de la mașină. Era aproape de ușa de la intrare, urmând orbește ordinul lui Rafe, când se opri brusc.

În ce încurcătură se arunca? Cea mai mică acuzație ar fi de violarea domiciliului cuiva. Nu doar a cuiva, ci a unui bărbat pe nume Martin Foster, care părea să aibă destui bani și destulă putere încât să le facă viața foarte neplăcută și ei și lui Rafe, dacă erau prinși. Și pentru cine? Pentru un copil de șase ani pe care nu-l cunoștea, nu l-a văzut niciodată.

Ce nebunie! Și nu era decât vina lui Rafe. El era cel care o vârâse în încurcătură. Nu voise decât o vacanță liniștită în care să-și poată începe romanul. Acum era amestecată într-o răpire, care nu se știe cum se va sfârși.

Cum ajunsese să se implice? De ce se oferise? Era din cauza băiatului? Sau pentru că viața ei se schimbase dramatic când Rafe o sărutase?

Kate hotărî că nu vrea să se gândească la aceste lucruri. „E din cauza copilului!“ își spuse cu hotărâre, în timp ce ieșea pe ușă. Își repetă în gând acest lucru până la Nisa.

Capitolul 5

A doua zi dimineață, Kate se trezi devreme. Când se plimba neliniștită în jurul vilei, încerca să se autoconvingă că nu era nervoasă.

– Mai ai timp să te retragi, își spuse de mai multe ori. Rafe va înțelege. De fapt, cred că va fi încântat!

Când se întoarse cu fața spre intrare, îl văzu acolo, în pragul ușii.

– De când stai acolo și mă urmărești? îl întrebă.

– Doar de câteva secunde, zâmbi el liniștit, apoi făcu un pas înapoi. Pari destul de neliniștită. Vrei să te răzgândești? Nu trebuie să vii.

Kate reacționă imediat, privindu-l sfidător.

– Mă simt bine și sunt hotărâtă să vin, anunță ea cu fermitate. Nu scapi de mine atât de ușor!

– Încep să mă întreb dacă voi scăpa vreodată de tine, spuse el gânditor, apoi adăugă repede. Ai costumul de baie la tine?

– Da, îl port sub rochie.

– Bine, să mergem.

Soarele strălucea foarte puternic, dar Kate se întreba de ce îi este atât de frig. Apoi își dădu seama că de vină era încordarea. Să fie de acord să facă acest lucru fusese ușor. Dar s-o facă, era altceva!

Urcară în mașina lui Rafe și se îndepărtară repede. Pentru că era devreme, traficul era liniștit. Mașina parcurse drumul pe lângă coastă, apoi urmă o străduță laterală care ducea spre mare.

Nu era nimeni în preajmă. Rafe parcă mașina aproape de plajă.

– Vila lui Martin Foster e la o jumătate de milă de-a lungul coastei, o informă el. Va trebui să înotăm până acolo. Crezi că ești în stare?

– E foarte ușor, răspunse ea, încrezătoare în calitățile ei de înotător. În această clipă, era singurul lucru în care avea încredere!

Rafe coborî din mașină și începu să se dezbrace repede. Ea se dezbrăcă mai încet, rămânând în cele din urmă în costumul de baie cumpărat din Nisa. Era foarte sumar, de un roz perlat. Privirea bărbatului întârzie apreciativ pe corpul ei.

– E bine? întrebă ea nesigură. Îți place?

– Nu prea ai ce să-ți placă, răspunse el sec. Pare făcut dintr-o batistă mică!

– Mie îmi place, se apără ea. De fapt, mă simt foarte bine în el!

– Dacă n-ai grijă cum te miști, o să arăți foarte bine afară din el! comentă Rafe. Ce naiba îl ține pe tine?

– Eu! ridică ea bărbia cu mândrie. Se mulează pe formele mele! Nu sunt chiar atât de plată!

– Am observat, zâmbi el. Hai să intrăm în apă înainte să mai observ și altele!

Apa mării era rece pe pielea ei, dar Kate se bucură de această senzație. Poate va face să dispară roșeața care începuse să i se întindă pe față!

Rafe înota cu ușurință, nu foarte repede, astfel încât să poată ține pasul cu el. Erau la o distanță destul de mare de țărm, dar vilele luxoase pe lângă care treceau erau încă vizibile. Erau enorme, iar pe lângă ele „Vila Îngerilor“ arăta ca o colibă.

După o vreme, Rafe se opri și începu să calce apa.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă.

– Vezi grupul acela de stânci din față?

O linie neregulată de stânci apăruse la câteva sute de metri în fața lor.

– Trebuie să le ocolim?

– Nu e nevoie. În dreptul lor se întinde plaja particulară a vilei lui Martin Foster.

Kate se înfioră.

– Ce vom face? întrebă ea, încercând să-și ascundă neliniștea.

– Ne vom odihni lângă stânci, hotărî el. Apoi vom vedea cum e mai bine.

Ajunseră la stânci fără probleme și se cățărară pe una plată și joasă. Kate se întinse să se odihnească și se întoarse spre Rafe.

– Ce facem acum? întrebă ea.

-Să aruncăm o privire spre plaja lui Martin Foster.

Bărbatul se ridică repede în picioare, pășind cu încredere pe stâncile alunecoase, în timp ce Kate îl urma mai încet. Ajunseră de partea cealaltă a stâncilor și priviră spre plaja particulară. Vederea era perfectă, până la cele mai mici detalii. Chiar și o porțiune din vilă era vizibilă, mai sus pe deal. Tânăra îi aruncă o privire scurtă, plină de îngrijorare.

Rafe o văzu imediat.

– Îți dorești să fi rămas acasă? ghici el imediat la ce se gândea.

– N-am mai încălcat proprietatea cuiva, recunoscu ea.

– N-ai făcut-o încă, nu până nu pui piciorul pe plajă. Oricum, încă nu e momentul.

Tânăra se relaxă o secundă.

– Ce vom face? O să stăm pur și simplu aici?

– De ce nu? E un foarte bun punct de observație. Sunt priveliști minunate… în toate părțile, zâmbi el, aruncând o privire spre costumul ei de baie.

– Mai bine concentrează-te pe ce avem de făcut, îl sfătui Kate, vorbindu-i de sus. Nu e cel mai bun moment să te gândești la așa ceva!

– E destul de greu să n-o fac, recunoscu el. De fapt, poate ar fi bine să mai fac o scufundare din când în când, doar ca să mă răcoresc!

– Dacă aș fi știut că te vei agita atât, ți-aș fi pus bromură în cafeaua de dimineață, replică ea.

– Bromură? zâmbi el, privind-o amuzat.

– Nu este medicamentul recomandat pentru cei prea stimulați? îl ironiză tânăra.

– Cred că da, râse Rafe bine dispus. Dar nu te îngrijora, n-o să-mi pierd controlul și să sar pe tine. Pot supraviețui o perioadă și fără relații intime, dacă trebuie s-o fac. Oricum, reacția mea e firească pentru un bărbat sănătos aflat lângă o femeie superbă, aproape goală.

Cuvintele lui sugerau că orice femeie frumoasă i-ar fi trezit aceleași reacții. Pentru un motiv neclar, lui Kate nu-i plăcea acest lucru.

– Credeam că lucrezi foarte profesionist, îl atacă ea. Nu cred că ești un bun detectiv dacă ești atât de ușor de distras!

– Dar de obicei lucrez singur, îi reaminti el. Rareori am un partener– care nu e niciodată femeie!

– Nu înțeleg de ce-ar trebui să fie diferit?

Ochii lui luciră.

– Nu înțelegi, Kate? Mai ai multe de învățat, în acest caz.

De această dată, Kate nu se mai obosi să răspundă. Începea deja să se simtă foarte enervată și n-avea nevoie de această conversație care să strice și mai mult atmosfera!

Rămaseră tăcuți câteva minute. Soarele devenea din ce în ce mai fierbinte, iar plaja rămânea pustie.

– Cât trebuie să stăm aici? întrebă Kate într-un târziu.

Rafe ridică din umeri.

– Toată ziua, dacă e cazul.

Îl privi cu uimire.

– Toată ziua? Dar ce vom face în acest timp? se întoarse spre el, dar zâmbetul lui larg o făcu să se încrunte. Nu te obosi să-mi răspunzi!

Rafe se așeză într-o poziție mai confortabilă.

– Presupun c-ar fi trebuit să te avertizez. Foarte des, această muncă e îngrozitor de plictisitoare. Urmărești pe cineva sau aștepți să se întâmple ceva… și adeseori nu se întâmplă.

– Vrei să spui că putem sta aici toată ziua fără măcar să-l zărim pe băiat?

– E posibil.

– Dar ce vom face, în acest caz?

– Ne vom întoarce mâine, răspunse el netulburat.

Kate gemu.

– Dacă să întâmplă acest lucru, o să-mi aduc o pernă. Stâncile sunt prea tari! exclamă ea, răsucindu-se de mai multe

ori. Și cred că-mi mai trebuie și o loțiune de plajă, adăugă încet, apoi se întrerupse, văzând sclipirea din ochii lui pe care o recunoștea ca periculoasă. Cum ai ajuns să te implici în acest caz? spuse repede, schimbând subiectul. Adică, nu cred că mama copilului te-a ales la întâmplare.

– Nu tocmai, răspunse el ezitant. Ne cunoșteam de ceva vreme.

Kate deveni atentă.

– Vă cunoșteați? repetă ea. Cât de bine?

– Destul de bine, recunoscu el. Un timp am crezut chiar că va fi ceva serios. Până la urmă am descoperit că ne era mai bine prieteni decât iubiți. Oricum, Jillie– așa o cheamă pe mama băiatului– a ieșit apoi cu Martin Foster, cu care s-a și căsătorit în cele din urmă. Avea bani, arăta bine și lumea se învârtea în jurul lui. Jillie cred că era sigură c-a fost cea mai norocoasă femeie din lume.

– Presupun că și ea e o femeie specială, spuse Kate încet, încercând să înțeleagă ce aflase. Nici o clipă nu-i venise ideea că Rafe putea s-o cunoască pe mama copilului. În nici un caz atât de bine. Voiam să spun că, dacă Martin Foster avea atâția bani și dispunea de putere, putea alege orice femeie voia.

– Jillie e foarte frumoasă, spuse Rafe simplu, iar Kate se simți cuprinsă de gelozie, uluită de intensitatea sentimentului. Orice bărbat care o întâlnește se îndrăgostește de ea. Iar Martin Foster n-a fost o excepție.

– Dar ce n-a mers?

Rafe se încruntă.

– Se pare că s-a plictisit de ea. Cu toate că arată fenomenal, Jillie nu e o femeie foarte sofisticată. Are gusturi simple, e

onestă și necomplicată. Aparenta ei inocentă l-a atras la început, dar a sfârșit prin a-l plictisi. E un bărbat căruia îi place variația, în viață și în pat.

– Adică a părăsit-o?

Chiar dacă era încă geloasă pe ea, Kate se simți copleșită de simpatie pentru această femeie.

– Cam așa, dădu Rafe din cap. Foster credea că nu va avea probleme să scape de ea– și nici n-a avut. Jillie era oricum sătulă. Dar el nu voia să accepte faptul că dorea să-l ia pe băiat cu ea. Se aștepta să cedeze, cum cedase în toate celelalte privințe. Dar s-a dovedit că Jillie era mai puternică decât credea. Era hotărâtă să-și păstreze fiul și a luptat cu fostul soț pe toate fronturile. Până la urmă a câștigat, legal. Așa că Foster a depășit granițele legalității, răpindu-i fiul.

Kate dădu din cap.

– Cred că a fost îngrozitor.

– Dacă nu ești mamă, nu cred că poți înțelege cât poate fi de îngrozitor, spuse el mohorât.

– Atunci, Jillie a decis să apeleze la tine?

– Știa cu ce mă ocup, așa că a venit să mă vadă. Era la capătul puterilor, aproape de o cădere nervoasă. Mă ruga să-i aduc băiatul înapoi. Cum puteam refuza s-o ajut? întrebă el, ridicând din umeri.

Era vorba despre o femeie frumoasă, care îi fusese iubită, iar Kate se simți din nou cuprinsă de gelozie. Se strădui să scape de această stare.

– Desigur că trebuia s-o ajuți, recunoscu ea. Ce se va întâmpla dacă nu-l vei lua înapoi pe copil?

– Cred că Jillie ar fi distrusă.

Kate îl privi gânditoare.

– Nu te-am auzit spunând numele băiatului, spuse ea încet. Cred că are un nume, nu?

– Îl cheamă Harry, spuse el, privind-o în ochi. L-am văzut o dată. Avea cam zece luni. Am întâlnit-o pe Jillie din întâmplare și am stat o vreme de vorbă. Harry era în cărucior și arunca mereu jucăriile în iarbă. Se distra foarte tare. De atunci n-am mai văzut-o, până când a venit să mă roage să-i aduc înapoi copilul.

Kate se întrebă dacă Rafe mai era încă îndrăgostit de această frumoasă femeie, dar n-avea curajul să-l întrebe.

– Dar nu crezi c-ai putea să te înșeli în acest caz? spuse ea într-un târziu, ezitând. Adică, n-ai auzit decât punctul ei de vedere. Poate Martin Foster are o altă poveste de spus.

– Jillie nu minte niciodată, o întrerupse el. Oricum, după ce am vorbit, am făcut propriile cercetări despre Martin Foster. Tot ce pot spune e că n-aș vrea să-mi crească fiul, dacă aș fi părinte. Chiar dacă ar fi cel mai bun tată din lume, ceea ce nu este, tot cred că lui Harry i-ar fi mai bine cu Jillie. Un copil la această vârstă are mare nevoie de mama lui.

– În general, un copil are nevoie de ambii părinții, dar presupun că ai dreptate, recunoscu ea. Dacă părinții se despart, cel mai bine pentru majoritatea copiilor e să rămână cu mamele.

Rafe privi lung, cu o expresie gânditoare.

– Aveam unsprezece ani când mi-au murit părinții, spuse el pe neașteptate. Mi-au lipsit amândoi, dar cred că moartea mamei m-a afectat cel mai tare. Și acum îmi lipsește. Ți se pare nebunește, la vârsta mea? zâmbi el.

Ea clătină din cap.

– Nu, nu mi se pare, răspunse Kate, apoi adăugă ezitant. Dar erau părinții tăi adoptivi. Nu e o diferență?

– Nici una. Sunt persoanele care m-au crescut și m-au iubit. Pentru mine, sunt singura familie pe care am avut-o.

Kate rămase câteva minute tăcută. Apoi întrebă încet:

– Ai încercat vreodată să-ți găsești adevărații părinți?

– Nu. Știu că unii copii adoptați țin să afle, devin chiar obsedați de acest lucru, dar n-am fost deloc așa. Pentru mine nu există decât cei care m-au crescut. Mulțumită lor sunt cine sunt și fac ceea ce fac. Nu vreau să descopăr trecutul și să tulbur viața altora și pe a mea. Acum nu contează decât prezentul și viitorul. Trecutul e trecut. Nu poți să-l schimbi, așa că e mai bine să-l lași așa cum e. Dacă devii obsedat de el, nu vei reuși decât să-ți distrugi viața.

– Ești un bărbat foarte echilibrat, nu-i așa? comentă Kate, nereușind să-și ascundă admirația din voce.

Bărbatul o privi, ridicând sprâncenele întrebător.

– Este un compliment?

– Cred că da. Cum a fost să trăiești cu unchiul Henry? întrebă ea, curioasă. Adică era cam ciudat, nu-i așa?

– Să spunem că, de la unsprezece ani, n-am avut parte de o creștere prea convențională, râse el sec.

– Mi-am dat seama. N-ai crescut să fii un bărbat prea convențional! Mama spunea că nici nu te-ai dus la școală. E adevărat?

El ridică din umeri.

– Nu neapărat. M-am dus din când în când, iar unchiul Henry s-a ocupat de mine, umplând golurile pe care le mai aveam. M-a dus la muzee, galerii de artă și expoziții. Cunoștea oameni fascinanți, care veneau în vizită și stăteam până târziu ascultându-i vorbind despre toate subiectele posibile. Urmărea știrile din viața economică și politică și mă lua cu el peste tot.

Cred că, până la urmă, am avut parte de o educație mai aleasă decât mulți dintre copiii care au mers la o școală obișnuită.

Kate era fascinată.

– Nu știam că unchiul era așa. Credeam că e doar…

– Doar excentric? termină el propoziția în locul ei. Da, era. Dar era un excentric foarte inteligent.

Ea își aminti o bârfă care circulase în familie cu ani în urmă.

– Știai că părinții mei se gândeau să te înfieze ei, după moartea părinților tăi?

Rafe o privi surprins.

– Nu, nu știam. Cred că era ideea tatălui tău, iar mama ta n-a fost de acord, zâmbi el.

– Da, ai dreptate, recunoscu tânăra. Ai vrea să fi fost așa? Tata să-și fi impus punctul de vedere și să fi stat cu noi?

– M-am potrivit foarte bine cu unchiul Henry, răspunse Rafe, netulburat. Nu cred că mi-ar fi fost la fel de bine cu mama ta.

Kate zâmbi.

– A spus întotdeauna că, încă de mic, ai fost jumătate copil și jumătate diavol.

– Cunosc persoane care ar fi de acord cu acest lucru, comentă el amuzat. O vreme am fost destul de sălbatic.

– Dar ai depășit perioada, nu-i așa? întrebă ea, privindu-l puțin neliniștită.

– S-ar putea, zâmbi el.

Îl privi încruntată.

– Vrei să mă neliniștești?

– Nu, răspunse el. Doar te tachinez. Nu poți să-ți dai seama când o fac?

– Nu întotdeauna, recunoscu ea.

– Pe viitor, ar fi mai bine să te avertizez. Nu vreau să-ți fie teamă de mine, Kate.

Vocea lui devenise mângâietoare, iar ceva în interiorul ei răspundea la acest ton de alint.

– Cum ai ajuns detectiv particular? întrebă Kate repede, gândindu-se că se simte mai în siguranță când vorbește.

Rafe părea conștient de motivul pentru care schimbase subiectul, pentru că o privea amuzat. Spre ușurarea ei, îi răspunse la întrebare.

– Am încercat mai multe slujbe, dar n-am găsit ceva care să mi se potrivească. Cred că educația unchiului Henry nu mă pregătise pentru o slujbă obișnuită. Apoi am găsit un anunț al unui detectiv particular care căuta un asistent. M-am gândit că aș putea face o încercare. Nu mă așteptam să-mi placă prea mult, dar m-am înșelat. Îmi plăcea lipsa rutinei, programul neobișnuit și oamenii chiar mai neobișnuiți. După ce-am învățat suficient, mi-am deschis propriul cabinet.

– E o slujbă ciudată, remarcă Kate.

– Da, este, zâmbi el, nederanjat de critica din vocea ei. Dar îmi place și de cele mai multe ori o fac bine. Nu vreau să renunț la ea.

După ce termină de vorbit se apropie de ea, plimbându-i un deget mângâietor pe spate. Kate tresări la atingerea lui, apoi se înfioră când mângâierea coborî mai jos.

– Ești destul de agitată azi, observă el.

– Nu sunt agitată! protestă ea. Nu sunt niciodată agitată. Poate doar în preajma ta, își spuse în gând. Sunt doar un pic neliniștită. Ceea ce nu e de mirare, dacă ținem cont de motivul pentru care ne aflăm aici.

– Păreai să te simți foarte bine înainte să te ating, ridică el din umeri.

– Păream, dar nu eram, insistă Kate, dându-și seama că începe să se înroșească.

– Mmm, murmură el. Știi că arăți chiar mai bine decât de obicei când ești roșie și încurcată?

– Oh, încetează! se răsti ea.

El nu răspunse. În loc de asta, spre marea ei surprindere, se aplecă și-i sărută pielea moale a gâtului.

– Vrei să încetezi? șopti ea.

– Nu, nu cred că vreau, clătină el din cap, după o clipă de gândire. Îmi placi, Kate, murmură el, sărutând-o din nou. Îmi placi foarte mult.

Sângele năvăli în obrajii ei.

– Nu știu cum te poți gândi la așa ceva în aceste clipe, spuse ea cu o voce tremurătoare.

El zâmbi cu șiretenie.

– Cred că trebuie să profiți de toate oportunitățile cum poți mai bine.

Se întoarse spre el, pregătită să-i spună ce părere are despre ideile lui, dar el fu mai rapid, luându-i buzele în stăpânire, pentru un sărut lung și amețitor. Una dintre mâinile lui îi acoperea un sân, mângâindu-l încet și, cu toate că știa că trebuie să protesteze, nu era în stare să facă nici un gest. Reacția ei era alarmantă. Încercă să se retragă, dar el veni după ea, așa că sărutul se prelungi. Într-un târziu, Rafe se ridică și o privi cu satisfacție.

– Mi-a plăcut, spuse el. Nu mi-am dat seama că sunt atâtea avantaje când lucrezi cu o femeie partener.

– Mă bucur că măcar tu te-ai simțit bine, comentă ea cu ironie.

El era netulburat.

– N-are rost să încerci să mă faci să cred că ți-a displăcut total. Nu sunt chiar lipsit de experiență în acest domeniu.

– Sunt sigură! Dar se pare că nu te ajută prea mult.

– Da? Vrei să-mi arăți care părți mai trebuie îmbunătățite? o provocă el. Sau poate lucrăm împreună, ca să îmbunătățim tactica.

– Oh, ești imposibil! murmură ea. Ai uitat de ce suntem aici? îl întrebă, aruncându-i o privire supărată.

– N-am uitat nici o secundă. Dar, pentru că se pare că vom sta aici o bună bucată de vreme, nu ți se pare un mod plăcut de a petrece timpul?

Îngrijorător era că tânăra înclina să fie de acord cu el. Era plăcut. Era mai mult decât plăcut și tocmai de aceea era atât de îngrijorată. N-avea timp să se implice într-o relație– și în nici un caz într-o relație cu Rafe. Era sigură că-i putea suci mințile și, probabil, frânge inima, dacă își dorea s-o facă. Problema era: ar însemna mai mult pentru el decât o simplă distracție? Se îndoia că da. Ar fi mult mai bine să nu se implice, sau cel puțin, nu mai mult decât era acum.

Dar cât era de implicată acum? se întrebă în gând. Nu fusese vorba de mai mult decât câteva săruturi șI mângâieri. Desigur că nu va merge mai departe de atât!

Mâna lui Rafe o atinse din nou, dar de această dată atingerea era fermă, iar degetele lui i se încleștară pe braț.

– Privește! exclamă el. Cineva vine pe plajă.

Kate făcu un efort să-și aducă aminte unde se află. Rafe reușise s-o zăpăcească atât de tare, încât totul îi zburase din minte. Scutură capul, încercând să-și revină și să se concentreze. Când privi spre plajă, văzu două siluete care pășeau pe nisip. Un băiețel și un bărbat înalt și musculos. Privi

întâi spre băiețel. Era prea departe ca să-i poată zări figura, dar erau vizile părul blond, fața palidă și brațele și picioarele subțiri.

– E Harry? întrebă ea.

Rafe dădu din cap aprobator.

– Cine e gorila care e cu el? E cumva Martin Foster? întrebă Kate din nou, cu toate că părea improbabil.

– Nu. Cred că e garda de corp.

Tânăra observă pieptul lat al bărbatului, brațele groase și privirea atentă.

– Dacă e un bodyguard, pare unul foarte bun, observă ea nemulțumită. Ne-ar face una cu pământul pe amândoi cu o singură mână.

Rafe privea cu atenție în toate părțile.

– Nu e decât un bodyguard, observă el mulțumit.

Ea îl privea clătinând din cap.

– Cu o gorilă ca asta, nici n-ai nevoie de mai mult! Ce facem acum? Renunțăm și mergem acasă?

– Nu, spuse el cu hotărâre. Vom înota spre plajă.

– Bine, fu ea de acord imediat. Tu te duci spre plajă și eu stau aici și te urmăresc.

– Credeam că vrei să mă ajuți.

– Vreau să te ajut, dar am uitat să-ți spun că sunt lașă. Bărbatul acela mă sperie!

– Ești în siguranță, o asigură Rafe. Nimic nu ți se va întâmpla. Crezi că te-aș lăsa să riști ceva?

– N-am idee. Cu cât stau mai mult cu tine, cu atât îmi dau seama că te cunosc mai puțin!

Neașteptat, replica ei îl făcu să zâmbească.

– Dar eu te știu, Kate. Dacă ai ajuns până aici, nu vei ceda tocmai acum, spuse el, intrând în apă. O să-ți spun care e planul în drum spre plajă.

O să regreți asta, Kate! își spuse în gând, aruncându-se și ea în apă.

Rafe îi dădu toate instrucțiunile în timp ce înotau paralel cu malul.

– Ai înțeles? încheie el.

– Desigur, răspunse ea indignată. Nu sunt idioată!

Erau destul de departe de plajă, paralel cu cele două siluete. Ajungând în dreptul lor, făcură cu mâna, strigând un salut peste valuri. Bodyguardul îi privi o clipă, apoi le întoarse spatele. Harry dădu voios din mână, dar se opri când bărbatul îi spuse ceva.

Kate înota în continuare. Oricine i-ar fi privit de pe mal ar fi crezut că intenționează să se îndrepte spre următorul golf. După douăzeci de metri, tânăra scoase un țipăt, dispărând o secundă sub ape. Rafe, care se îndepărtase deja, se opri. Kate țipă din nou, mai speriată, apoi se scufundă ceva mai mult timp.

Rafe se îndreptă spre ea cu mișcări puternice și o scoase la suprafață. Apoi se îndreptă spre mal, trăgând-o încet după el.

Când se apropiară de mal, bodyguardul îi avertiză:

– Această plajă este proprietate particulară, strigă el. Nu vă apropiați.

Rafe îl ignoră, ridicând-o din apă, iar ea își proteja piciorul, gemând de durere într-un mod foarte credibil.

– Verișoara mea are o crampă musculară, strigă Rafe spre bărbatul de pe plajă, apoi o lăsă jos și începu să-i maseze piciorul.

Bărbatul se apropie amenințător. Kate se cutremură văzând cât e de mare.

– Această plajă este proprietate particulară, repetă el. Va trebui să plecați.

Rafe îl ignoră, ridicând din umeri.

– Nu putem să plecăm, nu încă. Verișoara mea trebuie să se odihnească zece, cincisprezece minute. Dacă se întoarce acum în apă, o să se înece.

Pentru prima oară, bărbatul părea nesigur. Se îndepărtă câțiva pași, scoase un telefon din buzunar și spuse ceva încet, încât le fu imposibil să audă.

– Ce face? întrebă Kate.

– Cred că solicită instrucțiuni, șopti Rafe. Nu pare să fie foarte potrivit în a lua decizii.

Tânăra aruncă o privire spre Harry, care stătea la câțiva pași, uitându-se la ei. Era destul de mic pentru vârsta lui și părea fragil. Arăta pierdut și îngrozitor de singur. Inima ei se topi. Ar fi vrut să-l ia în brațe și să-i spună că totul va fi bine, dar nu putea să facă asta, pentru că nu știa cum va ieși.

Rafe privi și el spre băiat, care începuse să se arate interesat de cei doi străini apăruți pe neașteptate pe plajă.

– N-avem prea mult timp, șopti el. Poți să-i atragi atenția bodyguardului câteva minute?

Ea făcu o grimasă.

– Presupun că da, dar nu cred că va fi prea amuzant.

– Străduiește-te. Adu-ți aminte, nu trebuie să fie atent înainte de a avea posibilitatea de a sta de vorbă cu Harry.

– Sper să nu fi calculat greșit! spuse ea, apoi se ridică în picioare, prefăcându-se că încearcă să vadă în ce stare e piciorul la care pretindea că făcuse crampa musculară. Făcu doi, trei pași șchiopătând, apoi se întoarse spre bărbatul străin.

– Îmi pare rău că deranjez, se scuză ea. M-a lovit din senin, adăugă, zâmbind larg.

Mai făcu doi pași nesiguri spre el, conștientă că materialul costumului de baie se lipise de pielea ei, accentuându-i formele. Simțea privirea lui plimbându-i-se pe corp și se strădui să zâmbească în continuare. Faci asta pentru Rafe, își spuse în gând. Și pentru Harry.

Cu coada ochiului, vedea că Rafe se apropia încet de băiat. Bodyguardul începuse să se întoarcă spre ei, așa că scoase un mic țipăt, prefăcându-se că se împiedică și agățându-se de brațul lui ca să nu cadă.

Când se sprijini de brațul musculos, simți că i se face rău. Respiră adânc, forțându-se să zâmbească.

– Ce bine că erai aici, spuse ea. Piciorul mi-a cedat din nou. Te deranjează dacă mă sprijin de brațul tău încă un pic?

Din expresia de pe figura lui, bărbatul nu părea deloc deranjat. Kate închise ochii, rugându-se să nu i se facă rău.

Auzea un murmur și presupuse că Rafe vorbea cu băiatul. Din nefericire, și bodyguardul observă acest lucru. Se scutură brusc, eliberându-și brațul și se îndreptă amenințător spre Rafe.

– Lasă băiatul în pace, ordonă el. N-ai voie să vorbești cu el.

Rafe părea surprins.

– Nu l-am întrebat decât cum îl cheamă.

– Lasă-l în pace.

Rafe începea să arate iritat.

– Nu ești cam prea mândru de tine? întrebă el. Nu primesc ordine de la nimeni.

– Vei face așa cum spun!

– Și dacă nu vreau? îl provocă Rafe.

Kate aruncă o privire nesigură spre vărul ei. Ce avea de gând să facă? Nu-și dădea seama dacă juca un rol sau era chiar enervat. Spera că juca un rol. Ar fi fost nebunie curată să-l provoace pe un astfel de om!

Ochii bărbatului luceau, ca și cum s-ar fi bucurat că e provocat. Kate recunoscu expresia, intrând în panică. Era un bărbat căruia îi plăcea violența și, dacă Rafe nu cedează, va avea mari probleme. Dar vărul ei nu dădea nici un semn c-ar intenționa să cedeze. Dimpotrivă, făcu un pas spre bodyguard și-i aruncă o privire rece.

– Nu cred că-mi place atitudinea ta, spuse el calm.

Kate gemu, îngrozită. Era curată sinucidere!

Bărbatul făcuse și el un pas în față.

– Tu și verișoara ta ați încălcat o proprietate particulară, mârâi el. Ar trebui să vă arunc pe amândoi afară.

– Vrei să încerci? îl provocă Rafe.

Tânăra închise ochii. Nu putea îndura privirea gigantului care-și strângea mulțumit pumnii. Era nerăbdător să-l facă bucăți pe Rafe. Deschise ochii brusc, la auzul unui zgomot ciudat. Spre marea ei surpriză, bodyguardul zăcea la pământ, cu un braț răsucit la spate, iar Rafe îl ținea strâns, obligându-l să se îndoaie și să geamă de durere.

Kate își aminti că și ei îi făcuse același lucru. Părea mișcarea lui favorită! Bărbatul asupra căruia o executase de această dată părea extrem de nedumerit, mai ales că, fără un efort prea mare, Rafe îl ținea într-o poziție extrem de neplăcută.

– Poate că acum vrei să-ți ceri scuze față de mine și de verișoara mea? sugeră Rafe. N-ai fost nici foarte de ajutor și nici prea politicos.

Bodyguardul căpătase o culoare purpurie, iar ochii aproape îi ieșiseră din orbite. Trecuse probabil foarte mult timp de când fusese umilit într-un astfel de mod.

– Vrei să te mai gândești? continuă Rafe. E bine pentru mine. Pot să stau aici toată ziua, dacă e nevoie.

Până acum, confruntarea dintre cei bărbați ocupase toată atenția lui Kate. Brusc, își dădu seama că avea o ocazie minunată să stea de vorbă cu Harry, fără nici o întrerupere.

Se întoarse spre băiat, dar acesta nu se vedea nicăieri. La început, se gândi că probabil fugise înapoi spre vilă. Poate că fusese speriat să-i vadă pe cei doi bărbați luptându-se. Se simțea vinovată. Ar fi trebuit să se gândească la el de la început. Aruncă o privire spre apă și încremeni.

– Rafe! strigă ea. Băiatul înoată spre larg!

Harry era surprinzător de departe. Probabil că fugise spre apă de la începutul luptei.

Rafe eliberă bărbatul, care îl prinse imediat de picior cu mâinile lui imense.

– Dă-mi drumul, idiotule! strigă Rafe furios. Vrei ca băiatul să se înece?

Bodyguardul înțelese într-un sfârșit ce spunea și-i dădu încet drumul. Rafe mormăi ceva și alergă spre apă, înaintând cu mișcări puternice spre băiatul care dispărea încet în larg.

Capitolul 6

Kate abia putea să se uite.

– Doamne, nu-l lăsa pe băiat să se înece! se rugă ea în șoaptă. Ajută-l pe Rafe să ajungă la timp!

Distanța dintre cele două siluete care se vedeau în zare începu să se micșoreze. Se vedea că Harry încetinea, dar Rafe păstra o viteză constantă.

Când Rafe ajunse în sfârșit la băiat, Kate suspină ușurată. Cei doi rămaseră o vreme împreună, călcând apa, apoi bărbatul se îndreptă spre plajă, urmat de băiat.

– Ce naiba se întâmplă aici? răsună o voce necunoscută în spatele lui Kate.

Se întoarse și descoperi un bărbat înalt, între două vârste, cu trăsături puternice, întunecate, care o privea încruntat.

– Acela e fiul meu? întrebă el neîncrezător, aruncând o privire spre larg.

Cei doi ajunseseră aproape de mal, iar Rafe purta în brațe băiatul, care părea epuizat.

– Se simte bine? întrebă bărbatul necunoscut cu voce autoritară, adresându-i-se lui Rafe.

– E în regulă, veni răspunsul , e doar epuizat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat?

– A înotat prea departe, asta e tot, spuse Rafe calm. E greu să evaluezi distanțele la această vârstă.

Bărbatul înalt se relaxă vizibil.

– Sunt Martin Foster, se prezentă el, iar acesta este fiul meu, Harry, apoi adăugă repede, întorcându-se spre bodyguard. Te plătesc pentru a mă asigura că așa ceva nu se întâmplă niciodată, spuse el scurt.

Bodyguardul începu să murmure ceva, dar Rafe interveni imediat:

– E atât de greu să găsești personal de încredere în zilele noastre, nu-i așa? spuse el, pe un ton compătimitor.

Reacția bodyguardului fu un mormăit nemulțumit, iar Kate își spuse că nu-l poate condamna. La urma urmei, n-avea ce să facă să-l oprească pe Harry. Rafe îl ținea destul de strâns, iar fiecare mișcare era extrem de dureroasă!

– Presupun că vă întrebați de ce suntem aici, continuă Rafe pe același ton politicos. Mi-am dat seama că este o proprietate particulară, dar n-am avut de ales, a trebuit să venim la mal. Verișoara mea și cu mine am vrut să înotam, dar a fost lovită brusc de o crampă musculară. Ne-am îndreptat spre cea mai apropiată plajă, care s-a întâmplat să fie aceasta. Aici am avut ceva probleme cu bodyguardul dumneavoastră, adăugă el după o mică pauză, dar tocmai puneam totul la punct când verișoara mea a observat că băiatul dumeavoastră a înotat prea departe.

Kate era nevoită să admire modul în care Rafe își alesese cuvintele. Nu era adevărul adevărat, dar nici nu puteai spune că e o minciună.

Bărbatul învinovățit se străduia să-l întrerupă, dornic să spună și partea lui, dar Martin Foster îl făcu să tacă, ridicând mâna într-un gest sugestiv.

– Vă sunt foarte recunoscător, spuse el apoi, întorcându-se spre Rafe. Îmi pare rău că un angajat al meu a putut să fie atât de nepoliticos și de incompetent. Probabil că i-ați salvat viața fiului meu. Mă simt dator față de dumneavoastră. Dacă pot să-mi exprim recunoștința într-un fel…

Kate își imagină cum ar fi fost să-i ceară lui Martin Foster să-și arate recunoștința înapoindu-l pe copil mamei lui. În loc să ceară acest lucru, tuși ușor, iar bărbatul se întoarse și o privi pentru prima oară cu atenție.

Din sclipirea scurtă din ochii lui, putu să-și dea seamă că era încântat de ceea ce vedea. Dar plăcerea nu era reciprocă. Era ceva în răceala ochilor lui, în linia fermă a buzelor, care n-o atrăgea deloc.

– Vă simțiți mai bine? întrebă el politicos.

– Da, acum mi-am revenit, îl asigură ea.

– Totuși, nu vă puteți întoarce în apă pentru o vreme. Trebuie să acceptați serviciile șoferului meu, care vă va duce acasă.

Kate voia să refuze oferta când prinse privirea lui Rafe care-i făcu un semn aprobator din cap.

– Vă mulțumesc, spuse ea. E foarte amabil din partea dumneavoastră.

– Locuiți în apropiere?

– Stăm în apropiere de Nisa următoarele două zile, răspunse Rafe cu nepăsare. Dar, dacă șoferul dumneavoastră ne poate duce până la mașina noastră, care e parcată aproape de plajă, ar fi foarte bine.

– Desigur, fu imediat de acord Martin Foster. Dacă mai stați în apropiere o zi sau două, poate aveți amabilitatea să acceptați invitația mea la cină, pentru mâine seară? Măcar atât pot face, după ce i-ați salvat viața fiului meu, continuă el, aruncând apoi o privire spre Kate. Sper că veți accepta.

Tânăra și-ar fi dorit atât de mult să poată refuza invitația. În ciuda politeții și a aspectului rafinat, nu-i plăcea Martin Foster deloc. Pe lângă modul ciudat de a se uita la ea, de parcă o dezbrăca din priviri, mai era și atitudinea lui față de Harry. În afară de izbucnirea inițială de mânie față de angajatul lui, și un foarte scurt moment de preocupare, era aproape netulburat. Harry fusese în pericol să se înece, iar el părea să nu aibă nici o reacție. Nici măcar nu-i adresase un cuvânt propriului copil.

– Va fi plăcerea noastră să onorăm această invitație, confirmă Rafe. Ora șapte este potrivită?

– E foarte potrivită, răspunse gazda lor, întorcându-se apoi spre angajatul lui. Du-mi băiatul în casă, ordonă el. Se va odihni puțin, apoi va primi ceva ușor de mâncare.

Nici de această dată nu i se adresase lui Harry și nici măcar nu-l privise, iar băiatul întoarse complimentul ignorându-l total. Kate nu știa dacă acest bărbat era insensibil sau dacă era incapabil să comunice cu propriul copil. Orice ar fi fost, probabil că băiatul suferea din acest motiv. Nu era de mirare că voise să stea cu mama lui după divorț!

Gazda lor îi conduse spre ieșire. Casa era impresionantă, așa cum se așteptau să fie. Era destul de evident că proprietarul dispunea de resurse materiale considerabile. Acesta îi conduse pe o alee unde aștepta o limuzină enormă. Martin Foster deschise portiera pentru ei și, când Kate urcă în mașină, își lăsă privirea să alunece peste corpul ei.

– Abia aștept să vă văd mâine seară, spuse el.

Li se adresase amândurora, dar privirea lui era în continuare fixată pe figura lui Kate.

Ea se strădui să-i răspundă la zâmbet și-i spuse, cât putea de amabil:

– Și eu aștept cu nerăbdare.

Și ea și Rafe rămaseră tăcuți tot drumul spre mașină. Coborâră din limuzină repede, bucuroși să fie din nou lângă mașina lor.

– Asta a fost una dintre cele mai ciudate și mai înfricoșătoare zile din viața mea, spuse Kate, cu vocea tremurândă. Mă tot întrebam dacă vom scăpa teferi și nevătămați sau dacă Martin Foster n-o să-și dea seama cine suntem și ce vrem și să ne facă probleme. Cred că poate fi foarte neplăcut, dacă vrea, adăugă ea, strâmbându-se.

– Da, poate, răspunse Rafe încruntându-se. Știi ce i-a spus lui Harry?

Kate clătină din cap.

– I-a spus că mama lui e moartă, spuse el repede, cu un dispreț evident în voce.

– Poftim? exclamă Kate, fără să-i vină să creadă. Dar de unde știi?

– După ce l-am ajuns în apă, am avut o discuție lungă, înainte să ne întoarcem.

– Mi s-a părut mie că durează cam mult.

– Voiam să știu ce l-a determinat să înoate atât de departe. S-a dovedit doar o inspirație de moment. A văzut că nimeni nu era atent la el, așa că a vrut să profite.

– Ce voia să facă?

– Nu știa prea bine. Voia doar să scape din acea casă. Pentru că n-am avut destul timp la dispoziție, l-am întrebat deschis

dacă voise să ajungă acasă la mama lui. S-a întristat și mi-a spus că nu mai are mamă. Că a murit și a ajuns în rai. L-am întrebat de unde știe acest lucru și mi-a spus că știe de la tatăl lui, povesti Rafe pe un ton mohorât. Cum naiba să-i spui așa ceva unui copil de șase ani? se revoltă el.

– Nu știu, clătină Kate din cap. Totuși, nu e greu să-ți dai seama de ce a făcut-o. Și-a spus că, dacă Harry crede că mama lui e moartă, va fi fericit să stea cu tatăl lui.

– Dar Harry nu e fericit. Dimpotrivă, e chiar foarte nefericit.

Kate era copleșită de tristețe.

– I-ai spus că mama lui nu e moartă? întrebă ea. Că-l iubește și încearcă plină de disperare să-l găsească?

Privirea lui Rafe se întunecă.

– Cum aș fi putut să fac asta? Dacă aș fi făcut-o, Harry l-ar fi întrebat pe tatăl lui care e adevărul, iar Martin Foster ar fi aflat de ce suntem de fapt aici. Cu toate acestea, mi-a fost foarte greu să n-o fac, recunoscu el. Mi-a fost greu să știu adevărul și să nu i-l pot spune. Cerul știe, aș fi vrut atât de mult să-i spun, dar n-am îndrăznit să risc.

– O să-i spui când o să-l scoatem de acolo, declară ea cu hotărâre.

Bărbatul o privi scrutător.

– Așadar, ești de acord că trebuie să ne întoarcem și să încercăm să-l răpim?

Ea ridică din umeri.

– Ce-am putea face? Știu că nu e legal, nici nu știu dacă e o decizie moral corectă. Dar, când un copil e nefericit, nu poți să-ți vezi de drum și să te prefaci că n-are nici o legatură cu tine.

– Nu va fi ușor, o avertiză el.

– Știu, zâmbi ea. Dar ar trebui să fii expert în astfel de operațiuni, nu-i așa?

Rafe o privi lung.

– N-am mai făcut nimic asemănător până acum.

– O să te descurci, zâmbi ea încrezătoare, apoi se întunecă. Trebuie neapărat să ne ducem la cină la Martin Foster? Nu cred că voi fi în stare să înghit ceva, dacă sunt nevoită să stau lângă el, după ce știu ce a făcut.

– Va fi de folos să știm cum arată interiorul vilei. Dar nu trebuie să vii, dacă nu vrei. Pot să mă duc singur.

Kate clătină din cap.

– Nu, n-ar fi bine, spuse ea, ezitând. Ai nevoie de mine, să-i distrag atenția. O să-ți fie mai ușor să studiezi casa.

Rafe nu se obosi să nege.

– Chiar l-ai impresionat, spuse el. Cred că principalul motiv pentru care ne-a invitat e să te vadă din nou.

– Numai nu ne lăsa singuri, îl rugă ea, cu un mic fior. Chiar nu-mi place acest bărbat.

– Nu te voi lăsa, promise el, aplecându-se spre ea și sărutând-o. Nici măcar o secundă.

Kate avea impresia că voia să spună mai mult, dar el se retrase repede și deschise portiera.

– E mai bine să mergem acasă, spuse Rafe. Avem multe planuri de făcut pentru mâine.

Urcă în mașină lângă el, menținând o distanță sigură. Avea dreptate, desigur. Trebuia să se gândească mai întâi la Harry și apoi la ei. Totuși, era destul de greu să nu se gândească la

relația lor și acest lucru o îngrijora. O îngrijora chiar foarte tare. Viața era destul de complicată acum.

***

Pentru că nu avea nimic suficient de elegant pentru cina la vila lui Martin Foster, Kate hotărî să facă niște cumpărături la Nisa. Nu era foarte încântată și și-ar fi dorit să nu-l mai vadă pe acest bărabat niciodată. Dar își amintea de figura palidă și tristă a lui Harry și se simțea rușinată de lașitatea ei. Băiatul acela avea nevoie de ajutor, iar ea va face tot ce-i stă în putere să-l ajute. Dacă acest lucru însemna să-l vadă pe Martin Foster de zece ori, era gata s-o facă!

Într-un sfârșit, găsi o rochie potrivită, de un verde pal, care-i punea în evidență pielea bronzată și ochii întunecați. Bustul era simplu, strâns pe corp, fără bretele, și se continua cu o fustă amplă. Chiar dacă nu era provocatoare, atrăgea atenția către cele mai frumoase părți din corpul ei, lucru care putea fi foarte folositor. Dacă Martin Foster o va fixa cu privirea, nu va observa ce face Rafe. Căută apoi o pereche de pantofi potriviți și o geantă asortată.

Restul zilei îl petrecu acasă, spălându-și părul și aranjându-l apoi într-o cascadă de bucle strălucitoare.

La șase și jumătate, era gata. Machiajul aplicat cu grijă îi făcea ochii mai mari decât de obicei, iar genele rimelate îi făceau privirea extrem de seducătoare. Fardul de obraz de culoarea piersicii îi dădea o aparență fragilă, iar buzele îi străluceau ademenitor, conturul lor fiind marcat subtil cu ruj.

Îl așteptă pe Rafe în hol, masându-și pumnii cu nervozitate. Când îi auzi pașii pe scări ridică privirea, rămânând încremenită.

Era prima oară când îl vedea în costum și arăta minunat! Chiar în hainele lui obișnuite era un bărbat impresionant, dar în costumul negru era de-a dreptul uluitor. Părul îi strălucea, punându-i în valoare trăsăturile masculine.

– N-am mai depus atâtea eforturi pentru un bărbat niciodată, mormăi el, văzându-i figura uluită.

– Când faci un astfel de efort pentru o femeie, cred că e copleșită, zâmbi ea.

– Nici tu nu arăți prea rău! exclamă el, privind-o lung, cu vizibilă încântare.

– E cel mai bun compliment pe care l-ai avut la îndemână? întrebă ea, ridicând sprâncenele.

– Da, pentru moment. Mă gândesc la altceva, acum.

Cuvintele lui șterseră zâmbetul de pe figura lui Kate. Pentru câteva clipe, uitase ce aveau de făcut.

– În acest caz, să mergem, oftă ea. Să terminăm odată cu această chestie neplăcută.

Când ajunseră la ușă, Rafe se opri și-i puse o mână pe umăr.

– Amintește-ți câteva reguli de bază, o sfătui el. Poartă-te cât poți de firesc și nu face vreo prostie.

Kate îl privi indignată.

– Ce crezi c-o să fac? Să-l iau pe Harry pe sus și să fug cu el pe sub nasul tatălui lui?

– Poți fi tentată. Dar nu e bine să acționezi sub impulsul momentului. Nu e cea mai bună cale de a-l salva pe Harry.

– Bine, o să-mi amintesc ce mi-ai spus. Iar tu să-ți amintești că mi-ai promis că nu mă lași singură cu el! Dacă sunt singură cu Martin Foster mai mult de zece minte, cred că voi începe să țip!

– Voi avea grijă de tine, o asigură el calm. Acum e timpul să plecăm.

Era încă lumină când ajunseră la vilă. De această dată veneau în vizită, așa că opriră mașina în fața porților. În această seară, porțile erau păzite. Era clar că erau așteptați, pentru că paznicul le deschise imediat porțile. Kate fu surprinsă când acesta închise porțile și le încuie după intrarea lor.

– Sper că e la fel de ușor să ieși pe cât e să intri, șopti ea.

Rafe o auzi și se întoarse zâmbind spre ea.

– Nu te neliniști– dacă lucrurile devin prea complicate, putem să înotăm.

Kate ridică sprâncenele, întrebător:

– Știi cât de mulți din banii unchiului Henry s-au dus pe rochia asta? Cred că s-ar răsuci în mormânt dacă ar trebui s-o las pe vreo plajă!

Trebui să tacă, pentru că mașina ajunsese în fața intrării. Kate coborî din mașină și se felicită că alesese o rochie lungă. Pentru că avea picioarele acoperite, nimeni nu putea să le vadă tremurând.

Martin Foster însuși deschise ușa de la intrare și le ură bun venit. Kate abia auzi ce le spunea în timp ce-i conducea pe coridoarele lungi. Se simțea de parcă tocmai intrase în cușca leului și doar prezența lui Rafe în spatele ei o împiedica să se întoarcă pe călcâie și să fugă înapoi.

Interiorul vilei era și mai impresionant decât se așteptase. Candelabre de cristal puneau în valoare tavanele înalte, bogat

ornamentate, tablouri celebre acopereau pereții, iar mobila fusese aleasă cu un gust desăvârșit. Cu toate acestea, Kate nu credea că e cea mai bună casă pentru un copil de șase ani. Probabil că era speriat și nu îndrăznea să se miște de teamă să nu doboare ceva, sau să nu murdărească suprafețele imaculate.

Tânăra se întoarse spre gazda lor:

– Harry se simte bine? întrebă ea. Sper că și-a revenit în întregime după această mică aventură.

– E bine, răspunse bărbatul cu răceală. M-am asigurat că nu va mai face niciodată așa ceva.

Kate se înfioră, sigură că nu vrea să știe cum făcuse acest lucru.

– Unde este? continuă ea. Speram să-l vedem.

– E în pat.

– Nu e cam devreme?

– Deloc, răspunse Martin Foster. Am reguli foarte stricte în ce privește ora de culcare. Harry este în pat în fiecare seară la ora șase. Nu fac niciodată excepție, nici când am vizitatori.

Kate era sigură că avea reguli stricte în toate privințele, ceea ce însemna că viața lui Harry nu era foarte veselă. Era de acord că disciplina, într-o anumită măsură, este benefică pentru copii, dar era convinsă că trebuie să fie echilibrată cu o cantitate generoasă de libertate personală. Numai așa copiii și-ar putea dezvolta personalitatea și talentele personale. Dar nu era cea mai bună ocazie să vorbească despre acest lucru. Oricum, gazda lor nu părea genul care să-și modifice în vreun fel punctul de vedere.

Îi conduse în sufrageria la fel de rafinat decorată ca restul vilei. O masă lungă, din lemn lăcuit, era înconjurată de scaune

cu spătar înalt, bogat sculptate. Tacâmurile de argint și vesela de porțelan fuseseră deja aranjate, iar în centrul mesei trona un aranjament floral din trandafiri și garoafe. Când se așeză la masă, tânăra simți mirosul dulceag al florilor care îi produse o senzație neplăcută. Nu era deloc nerăbdătoare să vadă ce surprize le pregătise gazda lor. Mâncarea, preparată impecabil și servită profesionist, o făcu să-și spună că se simțea mai degrabă ca într-un restaurant scump, decât ca la cineva acasă.

Rafe și Martin Foster petrecură cea mai mare parte a serii discutând despre afaceri, lucru total neinteresant pentru Kate. Vărul ei părea foarte bine informat, iar ea presupuse că educația dată de unchiul Henry își arăta roadele. Spre sfârșitul serii, gazda lor se întoarse spre ea, zâmbindu-i larg. Chiar dacă nu-l plăcuse la început, tânăra începuse să înțeleagă de ce mama lui Harry se căsătorise cu el. Era fermecător când își dorea să fie și exercita acel magnetism invizibil, specific oamenilor puternici. Dar pentru ea era ușor să reziste farmecului lui. Era suficient să-și aducă aminte că acest bărbat îi spusese fiului lui de șase ani că mama lui e moartă.

– Mi-e teamă că v-am negljat, își ceru el scuze cu o voce mângâietoare.

– Oh, nu, răspunse ea repede. Mi-a făcut plăcere să vă aud vorbind. E fascinant… aș dori să-mi împrospătez machiajul, continuă Kate, ridicându-se de pe scaun. Încotro trebuie să merg?

Bărbatul făcu un gest din mână și bărbatul care le servise masa cu profesionalism desăvârșit făcu un pas înainte.

– Parkinson o să vă arate.

Când trecu pe lângă el, Rafe îi aruncă o privire de avertizare, ca să-i aducă aminte de instrucțiunile pe care i le dăduse. Prefăcându-se că nu vede, trecu mai departe, urmându-l pe Parkinson.

Sala de baie era pe măsura restului vilei. Oglinzi imense, scaune confortabile, săpunuri scumpe și prosoape moi. Kate clătină din cap. Rafe îi spusese că era vorba despre un bărbat foarte bogat, dar abia acum începea să-și dea seama cât de bogat. Oare ce influență poate exercita un astfel de bărbat?

Nu e cel mai bun moment să-ți pierzi cumpătul, se certă singură. Se spălă repede pe mâini, se șterse pe un prosop roz foarte moale și deschise ușa cu grijă.

Așa cum sperase, Parkinson se întorsese în sufragerie. Nimeni nu se vedea prin preajmă, așa că merse încet până la capătul scărilor. Picioarele îi tremurau din nou, dar era hotărâtă să meargă până la capăt. Rafe era în sufragerie și nu părea să aibă vreo șansă să arunce o privire prin casă. Era singura care avea o ocazie.

Știa deja ce vrea să descopere: camera lui Harry. Singura problemă era că trebuia să urce scările pentru a o descoperi. Dacă era prinsă, ce scuză putea avea?

Hotărî să nu se gândească la acest lucru și urcă repede la etaj. Când ajunse sus, scoase un suspin de enervare. Erau cel puțin zece uși pe coridor, iar la stânga se găsea o scară care ducea spre o altă aripă a casei, unde păreau să mai fie cel puțin încă zece camere. În nici un caz n-avea timp să verifice fiecare cameră. Oricum lipsise prea mult. Încă două, trei minute și Martin Foster va deveni suspicios cu siguranță.

Tocmai se îndreptase spre prima ușă de pe coridor, hotărâtă să nu piardă timpul, când observă ceva neobișnuit. Era o pereche de pantofi mărime mică, aflați în fața celei de-a treia uși. Se apropie repede de ei. Da, avusese dreptate, erau încălțările unui copil! Probabil că lui Harry i se spusese să-i lase afară noaptea, ca să poată fi curățați.

Ușurată că fusese atât de ușor să descopere ceea ce-și dorea, se întoarse repede și începu să coboare scările. La jumătatea lor se opri brusc, văzându-l pe Martin Foster care o aștepta lângă prima treaptă.

– Domnișoară Clarendon, v-ați rătăcit? întrebă el cu răceală.

Kate rămase o clipă pe loc, apoi începu să coboare încet treptele. Când ajunse lângă el, îl privi cu o expresie rugătoare.

– Nu, nu m-am rătăcit, mărturisi ea, bucuroasă să descopere că vocea nu-i tremura. Dar am fost nepoliticoasă, recunosc. Am fost atât de fascinată de casa dumneavoastră, încât am vrut să văd mai mult și am început să explorez de una singură. Ar fi trebuit să vă cer mai întâi permisiunea.

Îl privi printre gene, întrebându-se dacă povestea ei era credibilă. Spre bucuria ei, bărbatul zâmbea din nou.

– Îmi pare bine că vă place casa mea, spuse el. Poate că veți mai veni într-o zi, s-o puteți vedea mai bine… singură.

Kate își spuse că mai degrabă petrece o zi cu un șarpe cu clopoței. Dar nu era cazul să-i spună așa ceva!

– Nu cred că pot… începu ea.

– Mi-e teamă că e imposibil, se auzi vocea lui Rafe, întrerupând-o.

Kate răsuflă ușurată. Nici măcar nu văzuse că stătea în apropiere, pe jumătate ascuns în umbră. Era clar că nici Martin Foster nu-l văzuse, pentru că părea puțin deranjat..

– Plecăm spre Saint Tropez mâine dimineață, minți Rafe. De fapt, mă tem că trebuie să plecăm acum, pentru că ne vom trezi devreme. Ești gata, Kate? o întrebă el.

– Oh, da, răspunse ea ușurată.

– Vă mulțumim pentru ospitalitate, îi spuse Rafe politicos gazdei lor. A fost o seară foarte interesantă.

Privirea lui Martin Foster era tăioasă, dar n-avea ce face sau ce spune. În cele din urmă, luă mâna lui Kate și o ridică spre buze, sărutând-o formal.

– Poate ne vom mai vedea cândva, murmură el provocator.

– Nu prea cred că se poate, răspunse ea, aproape veselă, acum când știa că întâlnirea a luat sfârșit. Reuși chiar să nu tresară la atingerea lui.

Rafe o conduse afară, iar ea răsuflă ușurată când ușa se închise în urma lor. Acum putea să se relaxeze cu adevărat.

O secundă mai târziu, degetele lui Rafe i se încleștară pe braț.

– Intră în mașină, îi ceru el autoritar.

Kate îl privi surprinsă.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea

– Urcă în mașină, repetă el.

Kate observă expresia lui întunecată și-l ascultă imediat.

Mașina se avântă pe alee cu repeziciune, ridicând în urma ei un nor de praf. Paznicul le deschise poarta și ieșiră fără să încetinească. Drumul spre „Vila Îngerilor“ fu parcurs cu o viteză care, după impresia lui Kate, depășea limita legală.

Când opri în fața intrării, tânăra se întoarse spre vărul ei.

– Ce te-a apucat?

– Intră! îi ordonă el cu o expresie mohorâtă.

Când Kate nu-i ascultă ordinul, Rafe coborî repede, ocoli mașina, deschise portiera și o trase afară foarte neceremonios. Apoi o împinse înăuntru. Când o lăsă în sfârșit, se întoarse spre el indignată.

– Uite ce e, știu că uneori poți fi prea autoritar, dar acum chiar ai depășit limita.

– Credeam că mă pot baza pe tine, răspunse el supărat.

– Ce vrei să spui?

Privirea lui era mânioasă.

– Ce ți-am spus înainte de plecare?

Ea se gândi o clipă.

– Să nu fac prostii sau lucruri impulsive.

– În acest caz, ce făceai la etajul vilei lui Martin Foster? o provocă el.

– Credeam că e clar, se răsti ea, pe un ton defensiv. Am crezut că va fi de ajutor să aflu care este camera lui Harry.

– Era clar, mormăi el. Dar, dacă era clar pentru mine, putea la fel de bine să fie clar și pentru Martin Foster.

Kate rămase cu gura căscată.

– Oh, murmură ea. Dar… nu crezi că bănuiește ceva, nu? Părea să mă creadă când i-am spus că voiam să-i admir casa.

Rafe păru să se mai calmeze.

– Nu, nu cred că bănuiește ceva, răspunse el într-un târziu. Dar ai fost pe punctul de a face o mare prostie, o acuză el. Mai mult decât atât, ai riscat, Kate. Chiar de la început, ți-am spus că nu-ți voi da voie să faci asta.

– Cred că am făcut un lucru justificat, în aceste circumstanțe, răspunse ea, ridicând bărbia sfidător. Și am aflat unde e camera lui Harry. Este a treia pe stânga numărând de la scări. Nu e o informație folositoare? zâmbi ea.

– Ba da, recunoscu el fără prea mult entuziasm. Dar, dacă îți mai asumi vreodată un risc inutil, o să te trimit direct acasă. Nu voi permite, Kate. Ar trebui să te pun pe genunchi și să te bat la fund, ca pe un copil neascultător!

– Vrei să încerci? îl provocă ea, ridicându-se și încruntându-se la el.

– Nu, răspunse el, după o pauză neașteptat de lungă. Nu vreau, continuă cu vocea răgușită pe care i-o cunoștea deja. Dacă aș face-o, s-ar putea să ajung să fac altceva. Și nu e cel mai bun moment, Kate.

Se ridică brusc și părăsi camera, lăsând-o uimită și copleșită. Își înghițise replica pe care voia să i-o arunce. Nu mai voia să-l provoace, nu în această seară. Când era sigură că s-a obișnuit cu ciudățeniile lui, o surprindea din nou. Oricum, părea foarte supărat în seara asta!

Pentru că nu voia să mai dea ochii cu el, urcă în camera ei. Se dezbrăcă repede, aruncă pantofii și se îndreptă spre duș. Rămase sub jetul de apă până când dispăru și machiajul și parfumul… De fapt, tot ce-i amintea de seara petrecută cu Martin Foster. După duș nu-și luă cămașa de noapte, ci haine de zi. Nu-i era deloc somn și știa că e inutil să încerce să doarmă.

Camera părea încălzită și sufocantă. Deschise ferestrele, apoi ieși pe balcon. Florile de noapte parfumau aerul, luna strălucea deasupra mării și briza adia încet.

Suspină ușor și se așeză pe un scaun. Totul începea să fie mai greu decât se așteptase. Venise aici pentru o vacanță și ajunsese amestecată în… în ce? se întrebă în gând. În planurile nebunești ale vărului ei nebun. Mama ei avea dreptate. Rafe e periculos. Kate suspină din nou. Era periculos în foarte multe feluri.

Liniștea serii o calmă în cele din urmă. Închise ochii și rămase într-o stare de visare, până când zgomotul unei uși o făcu să tresară.

Încruntându-se, privi afară. Îi veni să râdă, gândindu-se că, pentru cineva de afară, ar părea Julieta așteptându-l pe Romeo! După clipa de amuzament, căzu pe gânduri. Oare Rafe ar face parte din această categorie? Era sigură că da, dacă i s-ar da o ocazie. Acest gând o speria. Rafe nu era un bărbat care caută o soție și o viață liniștită. Avusese o iubită extrem de frumoasă, era plin de toane și o neliniștea într-un mod periculos.

Se gândea în continuare la motivele pentru care n-ar trebui să aibă o relație cu Rafe, când văzu o siluetă întunecată pe una dintre alei.

– Rafe? strigă ea, fără să ridice vocea.

Bărbatul se opri și se întoarse. Purta haine negre și, în afara ovalului feței, restul se pierdea în întuneric.

– Credeam că dormi deja, spuse el nemulțumit.

– Chiar credeai că pot dormi după o asemenea seară? întrebă indignată, apoi îl privi cu atenție. Unde te duci?

– Nu e treaba ta.

Kate îl privi suspicioasă.

– Te întorci la vila lui Martin Foster? Rafe, ești nebun! exclamă ea când tăcerea bărbatului îi confirmă bănuielile. N-ai nici o șansă. Locul e plin de sisteme de securitate.

– În meseria mea, înveți multe despre sistemele de securitate. Și, când știi cum funcționează, știi și cum să le oprești.

– O să fii prins, spuse ea tot mai alarmată. O să mergi la închisoare.

– Ești atât de optimistă! remarcă el sec.

– Bine, dacă ești atât de nebun încât să te întorci acolo, vin cu tine. O să împărțim o celulă!

– Nu.

Declarația lui era fermă și definitivă. Când deschise gura să-l contrazică, îi aruncă o privire sugestivă.

– Nu vei mai risca, Kate. Nu contează ce se întâmplă, dar în această seară rămâi în cameră.

Se uită urât spre el.

– Și dacă nu sunt de acord?

– O să te încui. Iar dimineață te trimit în Anglia cu primul avion.

Kate învățase să facă diferența dintre o încercare de intimidare și o amenințare serioasă. Oricum, numai un nebun l-ar contrazice pe Rafe când e într-o astfel de stare.

– Bine, voi sta aici…

– Promiți? o presă el.

– Am spus că voi sta. De ce trebuie să mai fac promisiuni copilărești?

– Pentru că vreau să te aud promițând, spuse el hotărât.

– Bine, bine, mormăi ea. Promit.

El păru satisfăcut.

– O să mă întorc înainte de a se face ziuă. Nu te îngrijora, totul va fi bine.

Bărbatul dispăru în întuneric, iar Kate se așeză pe scaun înainte să-i cedeze picioarele care-i tremurau violent. Oare ce avea de gând?

Următoarele două ore le petrecu uitându-se pe geam sau plimbându-se neliniștită în sus și-n jos. Își spuse de nenumărate

ori că e inutil să-și facă griji pentru el, că va fi bine și că e obișnuit să aibă grijă de el însuși. Cu toate acestea, când auzi zgomotul mașinii care se oprise la intrare, răsuflă ușurată. Alergă pe scări să-l întâmpine și ajunse în hol tocmai când ușa se deschidea.

Rafe intră primul, dar nu era singur. Lângă el era o siluetă micuță, îmbrăcată în pijama și părând somnoroasă. Era Harry – Rafe mersese până la capăt și-l răpise pe băiat!

– Kate, îl știi pe Harry, nu? spuse Rafe calm. Harry, o mai știi pe Kate? Ai văzut-o pe plajă acum două zile.

– Îmi amintesc, spuse copilul căscând. Bună.

– Bună, Harry, răspunse Kate uluită.

– Am venit să stau aici câteva zile, o informă băiatul. Apoi mă duc acasă la mami. Pot să mă duc la culcare? îl întrebă el pe Rafe, după ce căscase din nou.

– Desigur că poți, zâmbi Rafe, apoi îl ridică în brațe și se îndreptă spre scări. Când ajunse lângă Kate se opri și o sărută repede pe obraz. Vii la culcare? o întrebă, cu o lucire șireată în priviri.

Kate clipi de câteva ori, fără să-și dea seama dacă visează sau nu. Apoi începu să urce încet treptele în urma lor.

Capitolul 7

Îl duseră pe Harry la culcare, lăsând o veioză aprinsă lângă pat, pentru cazul în care s-ar fi trezit singur în întuneric și s-ar fi speriat. Apoi Kate îl luă pe Rafe de mână și-l trase spre camera vecină.

– De ce nu mi-ai spus că-l vei aduce pe Harry în seara asta? întrebă ea.

– Nu știam c-o voi face, răspunse el netulburat. Am plecat cu ideea să verific împrejurimile vilei și să descopăr o cale de a pătrunde înăuntru. Era mult mai ușor decât mă așteptam – Martin Foster trebuie să fie foarte încrezător că nimeni nu-l poate atinge, așa că nu se obosește prea tare cu mijloacele de securitate noaptea. Am reușit să ajung în dormitorul lui Harry fără să fiu văzut. Băiatul și-a amintit imediat cine sunt– de fapt, părea foarte mulțumit să mă vadă. Am stat mult de vorbă, i-am explicat o mulțime de lucruri– cel puțin cât de multe pot să-i spui unui copil de șase ani fără să intri în detalii neplăcute. Figura lui când i-am spus că mama lui trăiește… clătină

bărbatul din cap. A meritat tot efortul de până acum. Oricum, l-am întrebat dacă vrea să vină cu mine, iar răspunsul a fost un da hotărât. Urăște acea casă și pare speriat de moarte de tatăl lui.

– Și acum, ce facem?

– Mai întâi, dormim două, trei ore. Dimineață, la prima oră, îi dau telefon lui Jillie și-i spun că Harry e la noi, ca să poată veni să-l ia când vrea. Presupun, zâmbi el, că va sări în primul avion, imediat după ce va pune receptorul jos.

– Așadar, e aproape gata? întrebă Kate ușurată. Tot ce avem de făcut e să așteptăm ca Jillie să vină și să-l ia acasă?

– Da, dădu Rafe din cap aprobator. Apoi suntem liberi să facem tot ce vrem restul verii, adăugă el, cu o privire plină de promisiuni.

Părea că știe foarte bine ce vrea să facă. Kate simți fiorul deja cunoscut. Oare ea ce voia să facă? Nu știa, nu era sigură. Totul se petrecuse prea repede în ultimele zile, iar acum Rafe părea că o presează să facă un nou pas în necunoscut.

Bărbatul o privi gânditor.

– Credeam că vrem același lucru, Kate, spuse el, văzând nesiguranța din privirea ei

– Oare vrem? ezită ea, nesigură.

– Oh, da, confirmă el, foarte sigur, mângâindu-i încet brațul gol. Ne potrivim foarte bine, Kate. Nu mă așteptam în nici un caz la așa ceva, dar n-are rost să negăm.

Kate nu era sigură că era suficient să fie compatibili. Cel puțin, nu pentru ea. Iar Rafe nu părea să ofere mai mult, nu pentru moment.

Își retrase brațul.

– Harry e în camera vecină, îi aminti ea, cu o voce răgușită.

– Doarme foarte profund, răspunse Rafe, privind-o cu atenție. Dar eu nu dorm, șopti ușor, aplecându-se spre ea și sărutând-o apăsat, amețitor. Și cred că nici tu nu dormi, o provocă el, rostind cuvintele lângă urechea ei și făcând-o să se înfioare.

Kate respiră adânc. Nu e corect, își spuse ea, puțin revoltată. Unii bărbați te sărută și nu simți nimic. E ca și cum ai săruta o cârpă udă! Apoi sosește cineva care te atinge ușor, iar toată ființa ta explodează într-un foc de artificii. E uluitor și foarte alarmant, pentru că nu poți ști niciodată ce fel de persoană va fi aceea. Dacă se dovedește a fi o persoană ca Rafe…

– Ai în continuare probleme să te hotărăști? întrebă el încet. Nu e stilul tău, Kate. De obicei ești foarte hotărâtă. Îmi place să încerc să te conving, zâmbi el.

O atinse ușor pe braț. Cum ea nu se retrase, degetele lui urcară spre umăr, apoi coborâră ușor spre sâni, trasând dâre fierbinți pe pielea ei.

Kate își strânse dinții cu hotărâre.

– Nu, declară ea cu fermitate. Nu e bine. Nu cu Harry în casă…

Rafe părea să regrete, dar nu era neliniștit.

– Harry nu va sta aici decât o zi sau două, îi reaminti el. Ce scuză vei mai avea după plecarea lui?

Nu știa. Hotărî că se va gândi atunci la acest lucru. Acum nu voia decât să plece din această cameră– înainte să se răzgândească!

– Voi dormi în camera lui Harry, spuse ea. Se poate speria dacă se trezește singur într-o casă străină.

– Ești lașă, o tachină el, apoi zâmbi. Bine, fugi și ascunde-te în camera lui Harry. Dar amintește-ți că nu va fi aici prea mult. După aceea va trebui să hotărăști în ce direcție vrei să mergi, Kate.

Tânăra ieși repede din cameră. Nu-și aducea aminte când a fost ultima oară atât de nesigură și de speriată.

Imaginea lui Harry, întins în pat și dormind adânc o ajută să se liniștească. Rămase un timp lângă pat, uitându-se la el. Avusese foarte multe îndoieli privind această poveste nebunească, dar acum era convinsă c-au făcut ce era mai bine. Băiatul părea mult mai relaxat și mai mulțumit și asta conta cu adevărat, în cele din urmă.

Se așeză într-un fotoliu, închise ochii și adormi în cele din urmă.

Se trezi ceva mai târziu, simțind că este trasă de mânecă. Clipi repede, privind uimită la băiatul care stătea în fața ei. Deschise ochii larg, amintindu-și ce se întâmplase noaptea trecută. Harry! Era aici, la „Vila Îngerilor“!

El o trase din nou de mânecă.

– Vreau să merg la toaletă, spuse el. Nu știu unde e.

Kate se ridică în picioare cu greutate.

– Haide să mergem. O să-ți arăt.

Harry o urmă, iar ea îl conduse la toaletă, deschizându-i ușa. Așteptă afară, iar când băiatul ieși, îl conduse înapoi în dormitor.

– Ai luat ceva haine cu tine? întrebă ea.

– Da, dădu el din cap, apoi arătă spre un scaun. Sunt acolo.

Tânăra căută în haine, încercând să le sorteze și-și dădu seama că Rafe luase câteva haine care erau la îndemână. Cu toate acestea, păreau să fie suficiente. Erau destul de șifonate,

dar Kate bănuia că Harry nu va fi foarte deranjat de acest lucru. Băiatul alese un tricou și o pereche de pantaloni și începu să se îmbrace.

– Pariez că ți-e foame, îi spuse Kate. Ce obișnuiești să mănânci la micul dejun?

Capul băiatului apăru prin deschizătura tricoului și o privi fără entuziasm.

– Un ou fiert, răspunse el, strâmbând din nas.

Kate ridică sprâncenele întrebător.

– În fiecare dimineață?

– Da, confirmă băiatul mohorât. Se pare că sunt bune pentru mine.

– Probabil că sunt, dar nu e prea interesant să mănânci același lucru în fiecare zi. Ce ți-ar plăcea să mănânci?

Figura băiatului începuse să se lumineze.

– Orice?

– Dacă avem în frigider, da.

Harry rămase un timp pe gânduri.

– Cârnați și fasole, răspunse el. Și cremă de ouă.

– Nu împreună, sper, spuse Kate uluită.

El zâmbi, primul zâmbet pe care îl văzuse pe figura lui.

– Desigur că nu. Mai întâi cârnații și fasolea. Apoi crema de ouă.

– Păi, mai bine să coborâm în bucătărie și să vedem ce putem face, zâmbi și ea.

Când ajunseră la bucătărie, Rafe era deja acolo și-și bea liniștit cafeaua.

– Voiam să vă las să mai leneviți un pic, spuse el bine dispus. Ai dormit bine, Harry?

– Da, mulțumesc, răspunse băiatul, privind în jur. Aveți piscină? întrebă după câteva secunde. Pot să înot după micul dejun?

– Nu văd de ce n-ai putea, zâmbi Rafe.

– Dar nu cred că ți-ai adus și un slip pentru baie, comentă Kate.

– Nu contează, ridică băiatul din umeri. Nu trebuie să port neapărat, nu-i așa?

– Nu, nu trebuie, răspunse Rafe ascunzându-și zâmbetul. Dar, dacă vrei, poți purta o pereche de pantaloni scurți. Sunt la fel de buni.

– Cred că nu mă voi deranja, declară Harry foarte serios, ridicând din umeri, spre amuzamentul lor.

Kate căută în frigider și găsi câțiva cârnați. În dulapul de deasupra mesei descoperi și o cutie de fasole. Dar asta era tot și se întoarse spre băiat clătinând din cap.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu avem cremă de ouă.

– Cremă de ouă? întrebă Rafe nedumerit.

– Cremă de ouă, zâmbi ea. Va trebui să iau data viitoare când mă duc la cumpărături.

– Nu contează, dădu Harry din cap, fără să pară prea nemulțumit. O să mănânc altă dată.

Kate pregăti totul și când băiatul începu să mănânce se întoarse spre Rafe:

– Pare să fi uitat tot ce i s-a întâmplat în ultimele săptămâni, șopti ea.

– La această vârstă copiii trec foarte repede peste anumite lucruri, răspunse el. Odată ce-au depășit o situație neplăcută, și-o șterg din minte și-și văd de viața lor. Iar Harry pare să fie foarte bine adaptat, fără probleme emoționale. Jillie a făcut o treabă bună crescând acest băiat.

– I-ai dat deja telefon?

– Nu. Voiam mai întâi să văd ce face Harry, dacă se simte bine. O să mă duc acum să-i dau telefon mamei lui. Cu cât vine mai repede să-l ia, cu atât mai bine va fi pentru toată lumea, mai ales pentru Harry.

Rafe dispăru din bucătărie și Harry își termină micul dejun. Dură destul de mult până când Rafe se întoarse, dar de această dată zâmbetul satisfăcut era înlocuit de o expresie îngrijorată.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Kate în șoaptă.

– O să-ți spun mai târziu, când Harry nu va mai fi în preajmă.

– Pot să mă duc la piscină acum? întrebă băiatul, împingând la o parte farfuria goală.

– Cred că mai întâi ar trebui să lași micul dejun să se așeze, răspunse Rafe.

Harry păru dezamăgit.

– Cât de mult va dura? întrebă el.

– Cred că o jumătate de oră va fi de-ajuns, îi întinse Rafe mâna. Cât timp aștepți, putem să mergem să căutăm pisicile și să le dăm micul dejun.

– Pisici? zâmbi băiatul. Câte?

– Trei, răspunse Rafe. Poate o să te gândești la niște nume pentru ele. Încă nu le-am botezat.

Ieșiră pe terasă, iar Kate adună resturile de la masă, vizibil îngrijorată. Oare ce era în neregulă? Din expresia de pe figura vărului ei putea să-și dea foarte bine seama că apăruse ceva neprevăzut. Mâinile îi tremurau ușor. Doamne, te rog, fă să fie bine, se rugă e. Harry părea atât de fericit, acum că scăpase de sub influența tatălui lui și avea să se întoarcă la mama lui. Ar fi o cruzime de necrezut ca lucrurile să meargă prost.

Abia după o oră reuși să stea de vorbă cu Rafe. Harry era deja în piscină, iar ei stăteau pe fotolii în apropiere, supraveghindu-l.

– Spune-mi, ce s-a întâmplat? întrebă ea îngrijorată. Rafe, spune-mi o dată! exclamă ea, când bărbatul oftă ușor, fără să răspundă. Ce-a spus mama lui Harry?

Privirea lui se întunecă.

– N-am vorbit cu Jillie. Se pare că e în spital.

– În spital? exclamă ea. De ce?

– A făcut operație de apendicită, răspunse el scurt. Când am văzut-o ultima oară, se plângea de dureri de stomac. Credea că e de vină toată agitația. De fapt, se pare că era apendicită.

– Se simte bine?

– Din câte spune mama ei, da. Cu ea am vorbit la telefon. Va dura cel puțin o săptămână până când Jillie va fi destul de refăcută să poată veni să-l ia pe Harry.

– Dar nu poate mama ei să aibă grijă de băiat până Jillie se simte mai bine? Doar e bunica lui, iar Harry va fi fericit să stea cu ea

– Da, ar fi, fu Rafe de acord, dar mama lui Jillie suferă de o formă foarte gravă de artrită. Cea mai mare parte a timpului este imobilizată într-un cărucior cu rotile. N-ar putea să se descurce foarte ușor cu un băiat plin de viață ca Harry.

Kate îl privi neliniștită.

– Ce înseamnă mai precis acest lucru? întrebă ea.

– Credeam că e evident. Înseamnă că Harry va trebui să stea cu noi până când Jillie se va simți suficient de bine să aibă grijă de el.

Kate oftă, apoi îl privi rușinată.

– Să nu crezi că nu-mi place să-l avem aici. Chiar îmi place. De fapt, cred că m-am atașat destul de mult de el. Dar acum suntem amândoi niște răpitori. Iar asta mă face să mă simt destul de agitată!

– Știu, fu el de acord. De aceea, cred că e timpul să te întorci acasă, Kate.

Imediat, ea ridică privirea, indignată.

– Vrei să te las singur cu Harry?

– Tocmai ai spus că te simți agitată, explică el. Îți spuneam că nu trebuie să fii. Rolul tău a luat sfârșit. Poți să te întorci la părinții tăi și să uiți ce s-a întâmplat.

– Să uit? repetă ea, neîncrezătoare. Cum aș putea să vă uit pe vreunul dintre voi?

Rafe zâmbi ușor.

– E drăguț să știi că nu ești ușor de uitat, zâmbi el, apoi redeveni serios. Dar vreau să te știu în siguranță. N-ar fi trebuit să te implic de la început în această poveste. Dumnezeu știe de ce am făcut-o! Nu era treaba ta, iar eu cred c-am fost nebun să te las să riști. Însă acum s-a terminat. Cu restul mă pot descurca și singur. Harry și cu mine vom sta aici până când mama lui își va reveni. Apoi o să i-l dau în grijă și totul va lua sfârșit.

– Nu, îl contrazise Kate. Dacă tu rămâi, rămân și eu. Harry are nevoie de o femeie în preajmă și…

Se întrerupse brusc, iar bărbatul o privi întrebător.

– La fel și eu? termină el propoziția în locul ei. Poate că da, Kate, dar mă pot descurca fără tine câteva săptămâni.

– Nu plec, iar asta e decizia mea finală, spuse ea hotărâtă. Ai dreptate, sunt speriată, dar mă pot descurca. Vom avea împreună grijă de Harry, până când va ajunge acasă la mama lui.

Rafe o privi îndelung.

– Ești la fel de nebună ca mine, spuse el într-un sfârșit. Presupun c-ar trebui să ne oprim din contraziceri și să te trimit de aici cu primul avion.

– Dar n-o vei face, spuse ea încrezătoare.

El ridică din umeri, resemnat.

– Ești destul de mare și de inteligentă să faci propriile tale alegeri. Oricum…

– Oricum? zâmbi ea.

– Îmi place să te am în preajmă, recunoscu el.

Harry se apropie chiar atunci de marginea piscinei.

– Nu veniți și voi? întrebă el.

– Imediat, răspunse Rafe, dar mai întâi vreau să-ți spun ceva. Te rog să ieși câteva minute din apă, nu va dura mult, adăugă el, văzând privirea dezamăgită a băiatului.

Îl ridică în brațe din apă și-l așeză lângă el. Apoi începu să-i explice din ce cauza trebuie să mai petreacă o săptămână departe de mama lui. Băiatul se întristă.

– Mami știe unde sunt? întrebă el încet.

– Da, știe, îl asigură Rafe imediat. Imediat ce se va simți mai bine, va veni să te ia acasă.

Băiatul arăta posomorât.

– Peste câte zile va veni? întrebă el

– Nu foarte multe, interveni Kate. Uite, avem un calendar la etaj. În fiecare seară când te duci la culcare o să tai o zi și o să-ți dai seama când ești aproape de ziua în care o vei vedea.

– Și peste două zile, când se va simți mai bine, o să vorbiți la telefon, adăugă Rafe.

Harry începu să se lumineze la față.

– O să-i povestesc despre pisici, spuse el. Și despre cât de bine înot, adăugă repede, apoi se întristă. Pot să stau cu voi până vine să mă ia? Adică, nu va trebui să mă duc în altă parte?

Kate își dădu seama la ce se referea băiatul. Nu voia să se întoarcă în casa tatălui lui.

– Desigur că vei sta cu noi, zâmbi el blând. Ne place să te avem aici.

Harry zâmbi larg.

– Foarte bine. Acum pot să mă întorc în apă?

Imediat ce Rafe aprobă cu un semn din cap, se aruncă în apă, aruncând stropi în toate părțile. Kate își șterse brațul ud și-i zâmbi lui Rafe.

– Se pare că vom rămâne împreună următoarele zile, spuse ea.

– Da, așa se pare, recunoscu el, aruncându-i o privire scurtă. Știi în ce te amesteci, Kate?

– Desigur. Ajut și adăpostesc un răpitor de copii.

Știa că Rafe se referea la mai mult decât atât, dar preferă să ignore mesajul lui. Era sigură că vrea să-l ajute pe Harry, dar era confuză și nesigură în ceea ce-l privea pe Rafe.

Totul se va rezolva de la sine, își spuse încrezătoare. Iar între timp, nu trebuie să-și mai facă probleme, ci doar să-l ajute cum poate mai bine pe Harry.

Următoarele zile trecură fără probleme. Harry se adaptase foarte repede, spre mirarea lui Kate, care nu putea înțelege cum o experiență atât de traumatică poate avea atât de puține efecte. Nici măcar nu mai semăna cu băiatul palid și agitat pe care-l cunoscuse la vila lui Martin Foster. Avea ochi strălucitori, mânca mai mult decât un cal și era plin de energie.

Rafe nu-i impusese decât o singură restricție: să rămână în vilă și în apropierea lor tot timpul.

– Sunt sigur că Martin Foster a trimis foarte mulți oameni să-l caute, îi spusese el lui Kate. Nu putem să ne asumăm riscul ca unul dintre ei să-l vadă.

– Poate ar fi mai bine să ne întoarcem în Anglia? propusese ea, neliniștită.

– N-am pașaport pentru Harry, răspunsese el. Jillie o să aducă toate actele necesare. Oricum, cred că aici e la fel de în siguranță ca oriunde.

– Dar vila lui Martin Foster e la câteva mile distanță, îi amintise ea.

– Deseori, cea mai bună ascunzătoare este sub nasul celui care te caută…

Kate spera că vărul ei avea dreptate. Începuse să se simtă mai relaxată, pe măsură ce zilele treceau și nimic îngrijorător nu se întâmpla. Harry vorbise cu mama lui la telefon, ceea ce-l bucurase nespus și în fiecare seară mai tăia de pe calendar o zi din cele care-l despărțeau de întâlnirea cu mama lui.

La sfârșitul primei săptămâni, Kate îi spuse lui Rafe c-ar fi bine pentru Harry să aibă o zi departe de vilă.

– A fost foarte cuminte, spuse ea, dar cred că începe să se plictisească. A stat atât de mult în piscină, încât începe să semene cu o prună uscată, s-a jucat atât de mult cu pisicile încât acestea refuză să se mai întoarcă, iar eu nu cred că mai suport un joc de cărți. Am jucat ore întregi!

Rafe se încruntă.

– Aș prefera să stea acasă, spuse el.

– Știu, dar mă gândeam că o ieșire pe plajă nu poate fi atât de riscantă. Dacă mergem într-un loc plin de turiști, poate că vom trece neobservați, îl rugă ea. Știi cum sunt plajele cu turiști, ca niște sardine pe fiecare petec de nisip, iar copiii aleargă în toate părțile. O să ne pierdem în mulțime. Cred c-ar fi foarte bine pentru Harry să se poată juca o zi cu băieți de vârsta lui.

Rafe nu părea încântat de idee, dar nu părea total împotrivă. A doua zi intră în bucătărie și o privi resemnat.

– Presupun că plaja de la Cannes e destul de aglomerată, spuse el. Ne-am putea pierde ușor în mulțime.

– Cannes? Minunat! zâmbi Kate. Haide, Harry, înghite repede și restul. Mergem la plajă azi!

– Am terminat, declară băiatul, înghițind ultima bucată de cârnat.

– Fugi și ia un prosop, slipul... ah, am uitat că n-ai. Nu contează, nu cred că se obosesc prea mulți să poarte costum de baie la Cannes.

Rafe îi aruncă o privire severă.

– Sper că tu te vei obosi să-ți iei costumul de baie, îi spuse el.

– Of, ce făptură plictisitoare! se strâmbă ea spre el, apoi strânse repede resturile micului dejun.

Vremea era minunată, iar drumul dură destul de mult, datorită aglomerației din trafic. Spre deosebire de alte dăți, aglomerația îi mulțumea acum. Se relaxară, mulțumiți că erau foarte greu de reperat în mulțime.

Când ajunseră la destinație, se plimbară puțin pe malul mării. Așa cum spusese Kate, plaja era plină. În zare se vedeau bărci și iahturi elegante, iar plaja era plină de femei foarte atrăgătoare.

Rafe o văzu uitându-se la ele.

– Speră să fie remarcate de vreun milionar, comentă el. Pentru cine e în căutarea banilor, acesta este locul ideal.

– Mulțumită unchiului Henry, nici noi suntem prea săraci, îi aminti ea.

– Poate că nu, dar nu ne comparăm cu acești oameni.

Tânăra remarcă niște fețe cunoscute de la televizor, dar Rafe era total neimpresionat. Nemulțumită de blazarea lui, Kate renunță să se mai entuziasmeze. După ce parcară mașina, se îndreptară spre plajă, iar Harry alergă înainte, fericit. Kate îl urmări cu privirea.

– O să-mi lipsească, recunoscu ea.

– Și mie, dădu Rafe din cap, apoi o privi. Îți plac copiii?

– Da. Ție?

– Ajung foarte repede la inima ta, comentă el fără să răspundă, apoi grăbi pasul. Hai să mergem mai repede, o să-l pierdem în mulțime.

Zece minute mai târziu, Kate era întinsă pe nisip, sub o umbrelă imensă, care o ferea de razele soarelui. Suspină mulțumită.

– E minunat, șopti ea visătoare.

Rafe stătea lângă ea, dar nu părea prea relaxat.

– Nu știam că vei purta din nou acest costum, mormăi el, aruncând o privire spre costumul roz pe care-l îmbrăcase dintr-un impuls.

– N-am făcut decât să-ți urmez instrucțiunile, clipi ea cu un aer nevinovat. Nu mi-ai spus să port costum de baie?

– Bucățile astea două de material nu pot fi numite costum de baie. Mă așteptam să porți ceva decent.

Kate se privi ridicându-se ușor.

– Arată foarte decent. Acoperă tot ce-ar trebui să acopere.

– Dar doar atât, observă el.

– Ești norocos că port totuși ceva, îi spuse ea, privindu-l provocator. La început mă gândeam să fac plajă topless. La urma urmei, nimeni nu pare să mai poarte sutien. Iar restul, care poartă, și-au desfăcut de mult bretelele.

Rafe îi aruncă o privire ucigătoare.

– Pe tine ce te oprește?

– Nu vreau să am o influență negativă asupra lui Harry, replică ea, plină de modestie.

Încruntarea lui Rafe era greu de interpretat, așa că zâmbi și continuă:

– Desigur, nu e un costum de baie foarte sigur. Bretelele sunt foarte subțiri. Sper că le-am legat destul de strâns, spuse ea gânditoare. Dar, dacă nu sunt legate bine sau cineva le atinge, se desfac imediat.

Rafe mormăi ceva greu de înțeles, apoi se ridică în picioare.

– Mă duc să fac o baie, spuse el răgușit, apoi plecă repede.

Kate rămase zâmbind. Știa că flirta cu Rafe cu nerușinare și era uimită cât de multă plăcere îi făcea acest lucru. Nu-i păsa care va fi rezultatul, pentru că aici, pe plaja aglomerată, era în siguranță.

Îl supraveghe pe Harry de departe. Băiatul își făcuse deja trei prieteni de vârsta lui și jucau împreună fotbal. Tânăra se relaxă, sigură că va fi o zi foarte plăcută.

Luară prânzul într-o cafenea în aer liber, apoi se întoarseră la plajă. Harry își regăsi prietenii și părea să se simtă foate bine. Spre deosebire de el, Rafe devenea din ce în ce mai neliniștit, mai ales după ce Kate făcuse o baie și se întinsese lângă el în costumul ud, care i se lipea de piele.

Spre seară, Harry părea deja să-și fi terminat rezervele de energie. Căsca și nu protestă când Rafe propuse să se întoarcă acasă. Adormi pe drum și, când ajunseră la vilă, Rafe îl duse în brațe până înăuntru.

– O să-l duc direct în pat, spuse el. Cred că nu se mai trezește până dimineață.

Kate mângâie părul răvășit al băiatului.

– A avut o zi minunată, zâmbi ea. Crezi că mai putem face o altă încercare?

Rafe clătină din cap.

– E prea riscant. Cred că mai bine nu ne mai îndepărtăm de casă. Nu vrem să se întâmple ceva în ultimul moment.

Îl duse pe copil în pat, iar Kate îi urmă încet. Se simțea destul de obosită, așa că se îndreptă spre camera ei.

Se dezbrăcă și rămase în costumul de baie. Desfăcu bretelele subțiri, simțindu-și pielea acoperită de sare. Era cazul să facă un duș. Luă un halat subțire de baie pe ea, dar se opri la jumătatea drumului. Se simțea obosită, așa că hotărî să se odihnească o jumătate de oră și apoi să facă baie.

Abia închisese ochii, când tresări, auzind ușa deschizându-se. Răsuflă ușurată când văzu că era Rafe.

– Aș vrea să nu mai faci asta, murmură ea. Mă iei întotdeauna prin surprindere. E totul în regulă? Harry e bine?

– Da, e bine, răspunse Rafe, închizând cu grijă ușa în spatele lui. Doarme profund.

Kate simți primele semnale de alarmă.

– De ce ești aici? întrebă repede.

– Pentru că eu nu sunt bine. Și cred că știi de ce.

– Știu? spuse ea nesigură.

– Oh, da, șopti el răgușit, făcând un pas înainte. Te-ai simțit foarte bine azi și te-ai amuzat, de minune, nu-i așa? Mă provocai, știind că n-am ce face.

Tânăra ar fi vrut să nege, dar era destul de greu s-o facă, știind că avea dreptate. Cu toate acestea, nu știa de ce o făcuse. Tot ce știa era că începea că regrete, deși simțea că și pentru asta era destul de târziu.

– Ce ai de gând… se bâlbâi ea, ce vrei să faci?

Rafe zâmbi diavolește.

– Ce-o să fac? repetă el. Pentru început, cred că e timpul să mă amuz și eu.

Chiar dacă vocea lui era leneșă, mișcările îi erau destul de rapide. Kate abia avu timp să clipească, înainte ca el să fie lângă

ea și s-o prindă strâns în brațe. O sărută apăsat, fără să-l lase timp să spună un cuvânt. Când o lăsă în sfârșit să respire, ea deja uitase ce voia să-i spună.

Tocmai încerca să se liniștească, spunându-și că poate rezista atingerii lui, că sărutul n-o tulburase prea tare, când buzele lui o atinseră din nou. Acest sărut era diferit, cerea un răspuns la fel de pasional, o solicita și o făcea să simtă că plutește. Se simțea copleșită, cucerită, fără putere. Spera că Rafe era mulțumit acum, pentru că nu era sigură că mai e în stare să-i reziste. Încercă să se retragă.

– Unde crezi că te duci? întrebă el.

– Dar credeam… șopti ea neliniștită.

– Ce credeai?

– Credeam… credeam că vrei doar un sărut, spuse ea repede.

– Nu vreau să mă mulțumesc doar cu atât, zâmbi el provocator.

Mâinile lui se întinseră cercetătoare spre ea. Cu mișcări leneșe, îi desfăcu halatul, aruncându-i o privire lungă, fierbinte. Kate încercă să se acopere la loc, dar el îi prinse pumnii, ținându-i departe de corp, continuând s-o privească avid.

– Credeam că știu exact cum arăți, șopti el răgușit, dar costumul acela minuscul ascundea câteva secrete. De exemplu, nu știam ce culoare are pielea sânilor tăi. Sunt atât de frumoși, ca niște fructe proaspete.

Kate simțea că obrajii îi luaseră foc. Rafe o privea nedumerit.

– Sper că nu ești timidă. Nu cu mine.

– Desigur că nu sunt, minți ea. Sunt doar un pic confuză.

– Să văd dacă te pot face și mai confuză, zâmbi el seducător.

Îl eliberă brațele și-și strecură palmele sub halatul ei. Kate tresări surprinsă, apoi încremeni când degetele lui începură s-o mângâie.

– Îți place? șopti el. Nu trebuie să-mi răspunzi. Pot să văd și pot să simt…

Tânăra era speriată că-i putea citi atât de bine reacțiile. Deveni și mai confuză când, aplecându-se, îi atinse cu buzele pielea fierbinte a sânilor.

– E sărat, comentă el, strâmbându-se. Prefer să fac asta după ce faci un duș.

– Eu aș prefera să n-o faci deloc, șopti ea în cele din urmă cu voce tremurătoare.

– De ce nu? Poate fi foarte, foarte plăcut. Mi-ar plăcea să-ți demonstrez, dar sunt sigur că mi s-ar face apoi foarte sete… și nu doar de apă.

Degetele lui se mișcară în continuare pe pielea ei.

– Cred c-ar trebui să te oprești, tresări Kate.

– Imediat, promise el, iar vocea îi era mai răgușită decât de obicei.

Mâna lui se mișcă mai jos pe corpul ei, provocându-i valuri de plăcere. Instinctiv, se aplecă spre el, scoțând un geamăt ușor.

– Vrei să mă atingi, Kate? întrebă el foarte aproape de pielea ei.

La început strânse pumnii, ca să-și oprească dorința nebună de a-l atinge.

– Harry s-ar putea să se trezească, protestă ea slab.

– Nici un cutremur nu-l poate trezi pe Harry.

– Poate avea un coșmar, insistă tânăra. Trebuie să fiu acolo, în cazul în care are nevoie de mine.

Rafe îi dădu imediat drumul.

– Fugi, dacă asta vrei. Dar amintește-ți că nu poți fugi la nesfârșit, Kate. Aș vrea să știu de ce îți e teamă de mine. Pentru că nu fac parte din lumea celor onorabili? Sau pentru c-ai ascultat prea multe bârfe despre mine?

Kate nu știa ce să răspundă. Știa doar că nu e sigură ce vrea și că nu era pregătită. Nu încă.

Rafe citi imediat expresia de pe figura ei.

– Bine, să ne oprim pentru moment, spuse cu voce frustrată. Dar când te vei opri, să știi că te voi aștepta.

Se întoarse și ieși repede, lăsând-o singură. Kate ar fi vrut să alerge după el și să-l cheme înapoi, dar ceva o oprea. Se așeză pe marginea patului, tremurând ușor. Nu se așteptase să se întâmple așa ceva, nu cu Rafe. Și-ar fi dorit să nu fie atât de nesigură de ea, atât de înspăimântată de el. Rafe era mai mare ca vârstă, mai experimentat… și mai era și frumoasa Jillie, fosta lui iubită. Oare mai avea încă un rol în viața lui? Nu știa, dar nici n-avea curajul să întrebe.

Nu era stilul ei să fie atât de ezitantă și de nesigură. De obicei știa foarte bine ce face și ce vrea.

Se îndreptă încet spre camera lui Harry, încercând să-și dea seama care e problema. Băiatul dormea profund și nu se mișcă nici când închise ușa. Cu părul blond răvășit și trăsăturile fine, arăta ca un înger. Kate zâmbi, spunându-și că nu mai era atât de angelic când era treaz!

Îl sărută ușor pe frunte, apoi se așeză pe fotoliu. Când adormi într-un târziu, avu un somn foarte agitat și-l visă pe Rafe.

Capitolul 8

Dimineață, Kate părea mai liniștită, dar tot nu părea în stare să ia decizii cu privire la Rafe. Hotărî să nu se mai gândească la acest lucru, până când nu se rezolvă în întregime problema cu Harry. Băiatul avea nevoie de toată atenția ei. Propriile probleme puteau să aștepte.

Rafe îi aruncă o privire enigmatică în clipa în care intră în bucătărie, dar nu spuse nimic despre seara trecută, lucru pentru care îi fu recunoscătoare.

– Încep să ni se termine anumite provizii, îi spuse el. O să mă duc azi la Nisa să cumpăr ce ne mai trebuie.

– Vrei să mă duc eu? propuse ea.

– Nu, nu e nici o problemă. Stai aici cu Harry. Nu voi lipsi mai mult de două ore.

Harry intră în bucătărie, arătând pe jumătate adormit.

– Mergem azi la plajă? întrebă el plin de speranță.

– Mi-e teamă că nu, răspunse Rafe. Dar poți înota în piscină.

– După ce faci o baie și-ți mănânci micul dejun, adăugă Kate cu fermitate.

Harry se strâmbă.

– O baie? mormăi el fără entuziasm.

– Pielea ta e încă acoperită de sare de la baia de ieri. Cred c-ai stat jumătate de zi în mare.

– O să se ia în piscină, spuse el optimist.

Rafe zâmbi.

– Bună încercare, Harry, dar mi-e teamă că nu ține. Du-te să dai drumul la apă în cadă, iar Kate îți va pregăti micul dejun.

Băiatul ieși din bucătărie cu o expresie resemnată pe figură, iar Rafe se ridică de pe scaun.

– Dacă plec acum, spuse el, mă voi întoarce la timp pentru masa de prânz. Ai nevoie de ceva?

– Nu cred. Oh, în afară de niște cârnați. Harry pare să-i mănânce la metru.

Restul dimineții fu liniștit. Harry apăru în bucătărie pentru micul dejun, părând destul de curat și-și mâncă toată mâncarea. Pentru că nu se putea duce la piscină imediat după masă, stătu o vreme cu ea pe terasă și jucară Monopoly. Ca de obicei, Kate era uimită de pricepera băiatului. Părea să se descurce de minune cu banii de hârtie și achizițiile de proprietăți ale jocului. În mod clar, moștenise ceva și de la tatăl lui.

Pierduse destul de mult, când umbra unui bărbat căzu asupra mesei de joc.

– Bună, Rafe, spuse Kate neatentă, fără să ridice privirea. Te-ai întors repede. Haide, e rândul tău, îi zise ea lui Harry care părea să nu reacționeze.

Dar fața băiatului devenise palidă și privea în sus cu o expresie înspăimântată. Kate se înfioră și ridică repede privirea.

Nu Rafe era bărbatul care-i privea de sus. Era un bărbat mult mai înalt și mai musculos. Îl recunoscu imediat. La urma urmei, ea îl poreclise „Gorila“. Era bodyguardul lui Martin Foster.

O cuprinse disperarea. Câte avuseseră de îndurat… se părea că fusese degeaba. Mai erau două zile până când Harry ar fi fost în siguranță în brațele mamei lui, iar acum totul era pierdut. Pentru o clipă, se gândi să-i ofere mită. O să-i ofere bani, orice… dar îl privi din nou și știu că era inutil. Îl umiliseră o dată, îl făcuseră să arate ca un idiot. Nu uitase acest lucru, iar acum părea nerăbdător să se răzbune.

– Cum… cum ne-ai găsit? îl întrebă cu voce tremurătoare.

– Avem oameni care supraveghează drumul de coastă, mormăi el satisfăcut. Pentru posibilitatea ca voi să nu fi plecat încă. V-am descoperit mașina ieri. Nu era greu să vă urmărim până aici și să descoperim unde vă ascundeți.

Kate închise strâns ochii. Acea zi la plajă, o singură ieșire îi dăduse de gol. Iar ea fusese cea care propusese să meargă.

– Ce vrei să faci acum? întrebă ea, încercând să-și ascundă disperarea.

– O să-l duc pe Harry înapoi la tatăl lui.

Băiatul sări în picioare.

– Nu! strigă el. Nu vreau să merg!

Bărbatul îl ignoră, adresându-i-se lui Kate:

– Mai bine l-ai convinge pe băiat că vrea să meargă, spuse el amenințător.

Tânăra înțelese care e pericolul și se întoarse spre Harry:

– Ar fi mai bine să mergem să vedem ce vrea tatăl tău. Totul va fi bine, îl încurajă ea, ascunzându-și propria spaimă de dragul copilului. Voi veni cu tine, promise ea, apoi îl întrebă pe bodyguard. Pot veni, nu-i așa?

– Oh, da, poți veni, confirmă bărbatul. Domnul Foster e foarte nerăbdător să te vadă din nou.

De această dată, Kate nu-și putu ascunde fiorul de teamă. Aruncă pe furiș o privire spre ceas. Unde era Rafe? Era mereu lângă ea, mai ales când nu voia, iar acum, când avea nevoie de el, nu era de găsit.

O voce îi șoptea că nu e corect să-l învinovățească, ar fi fost imposibil ca Rafe să știe ce urma să se întâmple. Dar nu se putea abține. Era atât de speriată, încât i se făcea rău numai la gândul că-l va duce pe Harry înapoi la tatăl lui.

– Va fi nevoie să iau câteva lucruri, spuse ea, încercând să tragă de timp.

– Nu trebuie să iei decât băiatul, răspunse bărbatul cu duritate. Să mergem.

Kate se simți pentru o clipă tentată de ideea să-l ia pe Harry și să încerce să fugă. Apoi, cu un oftat resemnat, abandonă ideea. N-ar fi putut face mai mult de câțiva pași înainte ca gorila să-i ajungă. Oricum, ar fi riscat să-l rănească pe băiat.

– Haide, Harry, spuse ea cu blândețe, întinzându-i mâna.

Inima i se strânse la vederea privirii înspăimântate a băiatului. În doar câteva minute copilul vesel, care râdea, fusese înlocuit de copilul nefericit, tensionat, pe care-l văzuse prima oară la vila lui Martin Foster.

– Trebuie să mergem? întrebă el încet.

– Mi-e teamă că da. Dar nu-ți face probleme, șopti ea, pe un ton încrezător, totul va fi bine.

Îl urmară pe bodyguard până la mașină. Kate arunca priviri disperate în jur, sperând, rugându-se ca Rafe să apară din senin și să-i salveze. Dar acest lucru nu se întâmplă. Împreună cu Harry, stătu pe bancheta din spate, iar mașina părăsi cu repeziciune „Vila Îngerilor“.

Îl ținu pe băiat strâns de mână tot drumul. Când ajunseră la vila lui Martin Foster, bărbatul îi despărți cu duritate.

– Harry, tu te duci în camera ta, ordonă el. Menajera îți va aduce prânzul.

Harry aruncă o privire rugătoare spre Kate.

– Lasă-mă să mă duc cu el, îl rugă ea pe bodyguard, aproape disperată. Are nevoie de mine.

– Nu, nu are, veni răspunsul neclintit. Aceasta este casa lui. Se va descurca singur, încheie bărbatul întorcându-se spre copil. Du-te în camera ta.

Harry aruncă o ultimă privire disperată spre Kate, apoi se întoarse și urcă încet scările. Kate abia se abținea să nu plângă. Cum poate cineva să trateze astfel un copil atât de mic?

– Tu vii cu mine, îi ordonă bodyguardul când Harry dispăruse din raza ei vizuală.

– Ca să-l văd pe domnul Foster? întrebă ea, cu o voce tremurătoare.

– Domnul Foster se va întoarce mâine. Este la Saint Tropez. Și-a amintit că i-ați spus că plecați spre acest oraș, așa că a plecat să vă caute. Știa că erau prea puține șanse, dar trebuia să încerce.

– O să mă ții aici până când se întoarce?

– Da, rânji el satisfăcut. Domnul Foster va fi foarte fericit să-și vadă fiul înapoi acasă. Dar nu știu prea bine ce va simți la vederea ta, adăugă el, aruncându-i o privire lungă. Hai să mergem sus.

Două minute mai târziu, Kate era închisă într-un dormitor în aripa îndepărtată a vilei. Camera avea și o baie mică, unde se putu spăla pe față. Începuse să se simtă destul de amețită și avea nevoie de ceva care s-o înviorezei.

Simțindu-se ceva mai bine, se așeză pe marginea patului. Oare gorila are de gând s-o țină închisă până la întoarcerea lui Martin Foster? Așa se părea. Ce se va întâmpla atunci? se întrebă neliniștită.

Se gândi la Harry, singur într-o casă pe care o ura, în ciuda tuturor promisiunilor pe care ea și Rafe i le făcuseră, că o să-l ducă înapoi la mama lui. Simțea că l-au dezamăgit cumplit și ar fi dat orice să poată repara greșelile.

După o vreme, renunță să se mai gândească la aceste lucruri și rămase cu mâinile încleștate pe genunchi, ca să le împiedice să tremure. Stătea așa de aproape două ore, când auzi ușa deschizându-se.

Pentru o clipă, fu cuprinsă de speranță. Oare îi vor da drumul? Poate s-au hotărât s-o lase să stea cu Harry. Apoi îl văzu pe Rafe pășind încet înăuntru. Gorila stătea în spatele lui, zâmbind ironic și închise ușa după el.

Kate nu mai știa ce face. Din doi pași fu la el în brațe.

Rafe o strânse cu putere, apoi se dădu un pas înapoi și o privi cu atenție.

– Ești bine? întrebă el repede. Nu te-a rănit maimuța aceea îngrozitoare?

Ea clătină din cap.

– Nu. Nici pe mine, nici pe Harry. Dar nu m-a lăsat să stau cu el, se plânse ea.

– Harry va fi bine, o liniști el. Nu cred că-i face plăcere să fie aici, dar nu e în nici un pericol. Acești oameni lucrează pentru Martin Foster, trebuie să aibă grijă și să-i trateze fiul foarte bine.

– Dar era atât de nefericit!

– Știu, dar nu avem ce face pe moment, observă Rafe cu evidentă frustrare în voce.

Kate ridică privirea spre el, vrând să-i spună ceva. Abia acum îi vedea figura cu claritate și se întrerupse, șocată. Avea tăieturi și vânătăi pe toată fața și se mișca încet, cu greutate.

– Cine ți-a făcut asta? întrebă ea. Gorila?

El zâmbi încurcat.

– S-a răzbunat în cele din urmă.

– De ce n-ai ripostat? De ce nu l-ai blocat ca ultima oară? Ar fi trebuit să-l faci praf!

– Ce copil sângeros ești! comentă el. Dar ai dreptate, de obicei nu stau ca un sac de box. Dar de această dată, avantajele erau de partea lui.

Kate scoase o batistă din buzunar și încercă să-i curețe rănile.

– Adică?

– Mi-a spus foarte clar că, dacă îl ating măcar, o să se răzbune pe tine, recunoscu el ezitant.

Ea îl privi uluită.

– Ce?

El ridică din umeri.

– Cum altfel crezi c-a reușit să mă aducă aici fără să protestez? Nu las de obicei pe nimeni să mă încuie într-o cameră fără să mă împotrivesc. Mi-a descris cu lux de amănunte ce avea de gând să-ți facă dacă îl deranjez în vreun fel.

– Oh, murmură ea. Vrei să spui că…

– Vreau să spun că, dacă vreau să te văd teafără și nevătămată, trebuie să fac așa cum vrea gorila. Dacă nu, tu vei fi aceea care va suferi.

– Nu cred că avea curajul să facă asta. Te-a păcălit, încercă ea să pară netulburată.

– Poate, dar nu voiam să risc. Și nici n-o voi face.

– L-ai lăsat să te bată ca să nu mi se întâmple ceva rău? șopti ea. Nimeni n-a mai făcut așa ceva pentru mine.

– Nu voiam s-o fac, recunoscu el, dar n-am avut de ales. Kate, spuse el, încetează să te mai uiți la mine ca la un erou din basme.

– Nu pot, spuse ea simplu.

El mormăi ceva, dar nu părea foarte deranjat.

Două minute mai târziu, după ce fusese în baie să-și spele rănile, se întoarse cu o batistă udă pe cea mai mare vânătaie de pe obraz.

– Ai idee cât vom sta încuiați în această cameră? o întrebă el.

– Cred că până mâine. Atunci se va întoarce Martin Foster, care e acum în Saint Tropez, în căutarea noastră. Ce crezi că va face? Oare ne va da pe mâna poliției?

– Nu cred. Din punct de vedere legal, nici el nu stă foarte bine. N-aveam dreptul să-l luăm pe Harry, dar nici el nu-l avea. Și oricum, n-are nici un drept să ne țină închiși aici. Mă îndoiesc foarte tare că va implica legea în această poveste.

– Dar ce crezi că va face? ezită ea.

– Cred că vrea să se ocupe personal de noi.

Kate hotărî că nu-i suna deloc promițător.

– Nu putem face nimic? întrebă ea.

– Nu prea. Numai să stăm și să-l așteptăm pe Martin Foster.

– Ești foarte calm! exclamă tânăra.

– Ce-ar trebui să fac? Să intru în panică? Să bat cu pumnii în ușă spunând că vreau să ies? Nimic din toate acestea nu ne-ar putea ajuta în vreun fel, Kate.

Chiar dacă știa deja acest lucru, Kate nu era foarte încântată.

– Credeam că te poți descurca foarte bine în aceste situații, comentă ea iritată. Te dovedești dezamăgitor de neputincios.

– Deci nu sunt Superman? zâmbi el ironic. Îmi pare rău, Kate.

Dar ea își revenise din starea de panică și nu-i păsa cu adevărat că nu era Superman. Îl făcea să pară mai uman și mai apropiat. Nu era pe jumătate diavol, cum spunea mama ei, doar cineva care se descurca în diverse situații cum credea mai bine. Nu cu eroisme ieftine sau cu gesturi inutile de bravadă– ci cu decizii calme, bazate pe raționament. Kate își dădu seama că prefera să fie așa. O făcea să se simtă mai sigură.

După-amiaza părea să se scurgă cu încetineală. Nu vorbiră prea mult, dar tăcerea nu era neplăcută sau apăsătoare.

Pe la cinci, ușa se deschise brusc. Kate tresări vizibil, dar Rafe rămase nemișcat. Bodyguardul apăru în cadrul ușii, purtând o tavă. O puse pe podea și rânji spre ei.

– Bucurați-vă din plin, spuse el. E singura masă pe care o veți primi.

După aceste cuvinte, trânti ușa și răsuci cheia în broască.

Rafe ridică tava și o puse pe măsuța din centrul camerei.

– Vrei ceva de mâncare? întrebă el.

Dar Kate nu suporta nici vederea mâncării.

– Vreau mai întâi să mă spăl pe mâini, murmură ea, apoi intră repede în baie, închizând ușa.

Respiră adânc, încercând să depășească atacul de panică apărut pe neașteptate.

– Dacă Rafe poate primi totul cu calm, la fel pot face și eu.

Încetul cu încetul respirația îi deveni egală și picioarele încetară să-i tremure. Își trecu degetele prin păr și ieși din baie, încercând să zâmbească.

– Cred că pot mânca puțin, spuse ea cu voce calmă.

Rafe își dădu imediat seama că se prefăcea.

– Nu trebuie să te porți așa, nu cu mine. Dacă ești speriată de moarte, n-ai decât să-mi spui. Dacă vrei să lovești ceva pentru că te îngrozește să fii închisă aici, te rog s-o faci.

– Mulțumesc pentru sfat, dar mă simt bine.

– Nu arăți bine, o întrerupse el, apropiindu-se și prinzându-i mâinile. O să fie bine, Kate, îi spuse el. Îți promit.

Kate reuși cu greu să zâmbească.

– Îmi plac bărbații siguri pe ei.

Ochii lui străluciră.

– Chiar îți plac? murmură el, privind-o lung. Vino să mănânci puțin. O să te simți mai bine.

Se așezară împreună la masă și ea descoperi că pofta de mâncare îi revenise. Reuși să mănânce tot din farfurie, apoi se lăsă pe spate oftând ușor.

– Ai avut dreptate, chiar mă simt mai bine, recunoscu ea, apoi se încruntă. Sper că Harry se simte bine.

– E un băiat rezistent, o asigură Rafe. O să fie în regulă. Copiii rezistă unor traume emoționale care ar doborî un adult.

Kate spera că are dreptate. Nu putea să nu-și amintească figura nefericită a băiatului în clipa în care urca scările.

Seara se lăsa încet, întunericul cuprinzând totul. Într-un târziu răsări luna, care arunca o lumină palidă peste mare. Părea

o atmosferă ireală, iar Kate puse această impresie pe seama oboselii care o cuprinsese brusc.

– Ți-e somn? o întrebă Rafe. De ce nu te duci la culcare? A, zâmbi el văzându-i expresia nedumerită. Poți să dormi în pat. Eu voi dormi în fotoliu.

– Nu e foarte confortabil, îl avertiză ea.

– Știu că nu e, dar nu contează. Oricum, nu-mi e prea somn.

Kate se duse la baie, se spălă repede și încercă să-și curețe dinții cu un colț de prosop. Apoi se privi lung în oglindă. Spre mirarea ei, nu arăta ca de obicei. Ochii păreau mai mari, obrajii erau îmbujorați, iar încordarea buzelor trăda tensiunea.

– Încearcă să te relaxezi și să dormi bine, își spuse ea. Ai nevoie de odihnă ca să treci peste ziua de mâine!

Se întoarse în dormitor și se întinse în pat, fără să se dezbrace. Întoarse spatele spre Rafe, care stătea în fotoliu, închise ochii și în câteva minute adormi profund.

Când deschise ochii din nou, era tot întuneric. Nu știa cât e ceasul, dar când se întoarse spre fereastră văzu că luna era mai sus pe cer, ceea ce însemna că trecuseră vreo două ore. Rafe stătea în aceeași poziție și nu părea să se fi mișcat nici măcar un centimetru.

Kate se simțea ciudat, destul de adormită, dar și dezorientată. Se ridică în pat, iar Rafe se întoarse imediat s-o privească.

– Cred că mai bine rămâi unde ești, Kate, spuse el, dar ea deja se ridicase și se apropia de el.

Bărbatul se mișcă neliniștit în fotoliu, iar Kate avu impresia că e mai tensionat decât de obicei. Dar nu-i păsa. Se simțea foarte singură acum și avea nevoie de el.

Când ajunse lângă fotoliu, lumina lunii căzu pe fața lui. Expresia lui era impenetrabilă. Kate oftă ușor. De ce era atât de inabordabil tocmai acum, când avea mai multă nevoie de el?

Oare avea nevoie de el? se întrebă neliniștită, dar apoi se relaxă. Într-un fel, ideea nu i se părea ciudată. Poate era de vină întunericul, luna, liniștea nopții– sau poate era altceva. Nu știa, dar nici nu-i păsa prea tare.

Rafe se ridică.

– Cred că era mai bine dacă rămâneai acolo, spuse el pe un ton răgușit.

– N-am vrut, răspunse ea repede.

Bărbatul respiră adânc.

– E foarte târziu, spuse el, iar eu n-am chef să stau de vorbă.

– Nu vreau să stăm de vorbă. Vreau doar companie.

– Iar eu vreau…se întrerupse o clipă, apoi zâmbi. Știi foarte bine ce vreau. De aceea, nu e o idee foarte bună să vii atât de aproape.

Kate nu se mișcă, în ciuda avertismentului.

– Ești prea aproape, insistă el.

– Știu, răspunse ea fără să se miște. Mi-ar plăcea să-mi dau seama ce simt pentru tine, murmură ea. În general, mă zăpăcești. Știi asta?

– De aceea fugi de mine?

– Cred că da, recunoscu tânăra. Era mai sigur când...

– Când?

Dar ea hotărî că spusese destule.

– Nu știu ce voiam să spun. Cred că spun prostii.

– Continuă, o încurajă el. Îmi place să ascult acest gen de prostii.

El făcu un pas înainte, iar umbra lui bloca razele de lună. Kate nu-i putea vedea expresia și nu știa ce are de gând.

– Rafe… începu ea, nesigură.

– Și îmi place când îmi spui numele, o întrerupse el. Mai ales când îl spui în acest mod special.

Kate simțea că e timpul să se retragă, dar picioarele n-o ascultau. Rafe se mișcă din nou, ajungând în lumina lunii, care-i lumina figura. Kate își ținu respirația. Ochii lui luceau, iar mesajul pe care-l transmiteau era foarte ușor de citit. Era foarte târziu, erau împreună și erau în pericol, ceea ce zăpăcea simțurile, iar ea îl provocase de atâtea ori. Dacă nu oprește totul acum, avea să aibă probleme mari.

Cu toate acestea, tânăra nu se mișcă.

Nu putea să înțeleagă. Era aici, în fața lui Rafe care se apropia periculos de mult, iar ea nu făcea nimic să-l oprească. Șocată, descoperi că nu voia să-l oprească.

Ceea ce era, desigur, o nebunie. Când o să aplece spre ea și o s-o sărute, va vedea ce nebunie mare e. Apoi o să-i pară rău că nu s-a retras când avea ocazia.

Sărutul pe care-l aștepta veni o secundă mai târziu, dar nu-i părea rău. Se bucura de apăsarea fermă a buzelor lui și-și dorea ca atingerea lor să continue la nesfârșit.

Dar nu se întâmplă acest lucru, pentru că Rafe nu se mai mulțumea cu atât. Mâinile lui o atingeau seducător, iar ea se topea sub mângâierile lui.

Bărbatul se apropie mai mult, strângând-o mai aproape de silueta lui dură, fermă.

– Chiar părem foarte compatibili, Kate, îi șopti el la ureche.

Chiar dacă nu intenționase, Kate zâmbi la auzul cuvintelor lui. Rafe văzu zâmbetul și păru mulțumit, apoi începu să-i scoată hainele. Ea se gândi c-ar trebui să protesteze în vreun fel, dar nu reacționă. Oricum, era prea târziu, pentru că el o săruta din nou, oprindu-i orice încercare de a spune ceva.

Era agitată, dar în același timp se simțea în siguranță. Își spuse că e o nebunie, pentru că nici o femeie n-ar trebui să se simtă în siguranță cu Rafe Clarendon. Dar el era atât de sigur pe el, încât o făcea și pe ea să se simtă în siguranță, eliberată de toate spaimele.

El respira precipitat, iar Kate își dădu seama că se străduia să nu-și piardă controlul. Cămașa lui era deschisă și se gândi că probabil ea o desfăcuse, cu toate că nu-și amintea cum. Putea să-i simtă parfumul pielii, care-i plăcea foarte mult. Se aplecă și-și lipi obrazul de pielea lui fierbinte.

Reacția lui fu rapidă, degetele lui fixându-se pe spatele ei și trăgând-o mai aproape. Kate respira la fel de precipitat ca el, copleșită de dorința care o cuprinsese, mai puternic decât ar fi crezut vreodată.

El se opri o clipă.

– Dacă vrei să fugi, fă-o acum, o avertiză el răgușit.

– Nu vreau să fug, răspunse ea ușor.

– Adu-ți aminte că ți-am dat ocazia, murmură el.

Apoi nu mai spuse nimic. O ridică în brațe și o purtă spre pat. Kate simți răceala cearșafului pe spatele gol, întrebându-se când pierduse restul hainelor. Nu-și amintea, iar acest lucru o neliniștea. Dar mai neliniștitoare era atingerea buzelor lui pe pielea ei, atingere care o făcea să ardă.

– Mmm, murmură el satisfăcut. Ai un gust mult mai bun când nu ești acoperită cu sare.

– Nu cred c-ar trebui să mai faci asta, se bâlbâi Kate.

– De ce nu? zâmbi el diavolește. N-ai vrea să faci la fel? o provocă el.

– Nu! exclamă ea, șocată.

Mâinile lui îi atinseră sânii, provocându-i noi fiori. Fiecare nouă atingere o făcea să tremure și să se înfioare, incapabilă să reziste focului care se acumula încet în ea.

Gemu ușor, spre marea lui mulțumire. Fără s-o mai chinuie, el se apropie mai mult, privind-o în ochi.

Kate îl privi, neputând să-i zărească în întuneric decât conturul feței și strălucirea ochilor. Părea atât de cunoscut, de parcă l-ar fi știut de o viață.

Da, îl știi de o viață, își aminti ea. Dar acesta era un alt mod de a-l cunoaște, dar care părea atât de firesc. Ca și cum ar fi fost sortiți să fie împreună.

Rafe se apropie mai mult.

– Îți e frică, Kate? întrebă el, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

Ea clătină din cap.

– N-o să-ți fac rău, o asigură el.

– Știu, șopti ea, uimită de propria siguranță.

El o privi lung, brusc nesigur.

– Poate n-ar fi trebuit să încep asta, murmură el. Dar e prea târziu acum… mult prea târziu.

Kate știa și ea acest lucru, dar nu-i păsa. Când se aplecă din nou spre ea, îl înconjură primitoare cu brațele. Se bucura de senzația pielii lui, pe care o mângâia cu vârful degetelor. Era foarte bine.

Corpurile lor tensionate erau atât de aproape, atât de dornice de a se contopi. Nu mai exista nimic în jurul lor, nici camera întunecată, nici Martin Foster… nimic.

Timpul părea că se oprise în loc, nemaiexistând decât atingerea lor, dorința lor fierbinte.

Kate se întreba de ce se temuse, când totul era atât de firesc, atât de înălțător. Se ridicară împreună până aproape de nori, într-un vârtej de senzații copleșitoare.

Când se întoarseră la realitate, Kate știu că nu va regreta nimic, niciodată. Fusese prea minunat. Și n-ar fi dorit să se fi întâmplat cu altcineva în afară de Rafe.

El o strânse în brațe, sărutând-o tandru. Apoi se ridică puțin, încercând să-i vadă fața în întuneric.

– Te simți bine? întrebă el cu o voce obosită, dar relaxată.

Kate dădu din cap aprobator. Nu putea găsi cuvintele potrivite care să exprime ce simțea. Nu-i păsa că erau închiși în această cameră. Nici măcar nu-i mai păsa de ziua de mâine. În această clipă, totul era incredibil de perfect.

Iar perfecțiunea îl includea pe Rafe, își spuse ea, închizând ochii și lipindu-se de el. Apoi zâmbi la gândul că Rafe Clarendon este bărbatul perfect.

Rafe– era mulțumită numai la auzul numelui lui. Se gândi o clipă la cât de mult îi plăcea, la cât de mult îl iubea și-l adora pe acest bărbat, înainte să adoarmă zâmbind fericită.

Capitolul 9

Kate se trezi dimineață cu un extraordinar sentiment de bine, care părea inexplicabil. Apoi, evenimentele din noaptea trecută îi veniră în minte și aproape i se tăie respirația.

Rămase o vreme cu ochii închiși, gândindu-se la ce se întâmplase. Dacă are noroc, Rafe va crede că încă doarme. Nu voia să-l privească în față până nu-i era clar ce simte pentru el.

– Vrei să te prefaci că dormi toată dimineața, Kate? întrebă vocea familiară.

Ezitând, deschise încet ochii. Rafe stătea pe marginea patului, îmbrăcat complet, privind-o cu interes. Automat, se întinse după cearșaf și-l trase până sub bărbie.

– E cam târziu pentru asta, îi aminti el, cu un zâmbet larg. Oricum, nu trebuie să fii modestă.

– N-ai de unde să știi... începu ea, apoi se opri, îmbujorându-se. Bineînțeles că știa.

Of, Kate, ce-ai făcut? se întrebă ea, cuprinsă de disperare. Și cu Rafe, din toți bărbații pe care i-ai fi putut alege!

Dar nu-l vrei pe nici unul dintre acei alți bărbați, îi reaminti o voce mică. Îl vrei pe Rafe Clarendon. Iar acum e prea târziu să te răzgândești. Când dragostea te lovește, nu e ca și cum te-ar atinge încet pe umăr. Întotdeauna te ia pe sus.

Deschise ochii larg. Dragostea? De când este vorba deespre dragoste? Dintr-un anumit moment din cursul nopții? Sau era deja mai de mult, ascunsă în siguranță în vreun colț al minții și așteptând ocazia să apară la suprafață?

Kate oftă, copleșită de tot ce i se întâmpla.

Rafe o privi cu ochii îngustați.

– Deja regreți? întrebă el cu răceală.

– Nu, recunoscu ea. Doar că... a fost un șoc.

Bărbatul se relaxă vizibil.

– Dacă lucrurile ar fi stat altfel, aș fi continuat să te șochez, șopti el. Dar acum, cred c-ar fi mai bine să te îmbraci. Bodyguardul ar putea da buzna oricând și nu vreau să te vadă așa.

Kate aproape uitase că sunt închiși într-unul dintre dormitoarele lui Martin Foster. Cuvintele lui o făcură să-și ia repede hainele și să dispară în baie.

Făcu repede o baie și se îmbrăcă. Apoi aruncă o privire în oglindă. Nu arăta atât de diferit, chiar dacă se simțea altă persoană. Din cauza lui Rafe...

Se întoarse în dormitor, simțindu-se puțin întimidată. Rafe ridică privirea și zâmbi, iar ea se simți imediat mai bine. Privindu-l cu atenție, descoperi că vânătăile lui aveau o nuanță aprinsă de violet.

– Am uitat de vânătăile tale noaptea trecută, recunoscu ea, neliniștită. Sper că nu te-am rănit...

– Nu știu, răspunse el, ridicând din umeri. Nu-mi amintesc.

Kate îl privi cu asprime.

– Vrei să spui c-ai uitat deja tot ce s-a întâmplat?

– Nu. Vreau să spun că nu-mi aduc aminte decât părțile bune, spuse el încet, apropiindu-se de ea. Și sunt foarte bune, Kate.

Inima ei începu să bată cu putere, iar picioarele începură să-i tremure. El se apropie mai mult, gata s-o ia în brațe, când sunetul cheii răsucite în broască îl făcu să se oprească pe loc. O secundă mai târziu, bodyguardul intră în cameră.

Aruncă o privire satisfăcută spre vânătăile lui Rafe.

– Nu arăți la fel de bine ca ieri, mârâi el.

Rafe nu acceptă provocarea.

– Știi că e ilegal să ne ții închiși? întrebă el calm.

Bărbatul păru netulburat.

– Domnul Foster s-a întors devreme, îi informă el. Vrea să vă vadă.

Kate se înfioră. Când se îndreptară spre ușă, Rafe o atinse liniștitor pe umăr.

– Totul va fi bine, șopti el.

Sunetul vocii lui o liniști și-i dădu curaj.

– Desigur, răspunse ea, încercând să zâmbească.

Îl urmară pe angajatul lui Martin Foster pe scări și apoi într-un salon mare.

Bărbatul îi aștepta lângă ferestrele înalte. Când se întoarse spre ei, îi măsură cu o privire rece ca gheața.

Cu un gest scurt, îi arătă bodyguardului ușa, apoi îi privi cu dispreț.

– Știam că voi sunteșu cei care mi-ați răpit fiul, spuse el cu duritate. Ce fel de oameni sunteți, dacă sunteți în stare să luați un copil de lângă tatăl lui?

Lui Kate nu-i venea să creadă.

– Dar e exact același lucru pe care l-ai făcut, exclamă ea indignată, făcând un pas spre el. L-ai luat pe Harry de lângă mama lui! A fost la fel de îngrozitor!

– Dar nu e o scuză pentru comportarea voastră. A fost ilegal și imoral ce-ați făcut.

– Cred că la fel de ilegal a fost când l-ai luat de la mama lui, interveni Rafe. Mai ales după ce curtea i-a acordat custodia ei.

– E copilul meu! strigă bărbatul. Trebuie să stea cu mine!

– Pentru tine nu pare mai mult decât o posesiune, spuse Kate supărată. Vorbești despre un copil! Da, este copilul tău, dar asta nu-ți dă dreptul să-i faci viața un coșmar! Nu e cel mai important să ai un copil care te iubește?

Privirea lui Martin Foster se fixă asupra ei.

– Vrei să spui că fiul meu nu mă iubește? întrebă el cu o voce aparent calmă, dar amenințătoare.

– Kate, o avertiză Rafe, atingând-o încet pe braț.

Dar Kate nu se putea gândi decât la Harry.

– Nu, nu te iubește, declară ea. Nici măcar nu te cunoaște! L-ai luat de lângă mama lui și l-ai adus aici, dar ai petrecut măcar zece minute cu el? Te-ai obosit să vorbești cu el, să afli ce simte sau ce vrea cu adevărat?

– N-are decât șase ani, veni replica lui Martin Foster. Când va fi destul de mare să aibă o părere despre lucruri, voi discuta cu el. Un băiat de șase ani are nevoie de disciplină, îndrumare fermă și o bună educație.

– Are nevoie de dragoste și de atenție, îl întrerupse Kate cu încăpățânare. Și de libertatea de a-și dezvolta propriile idei și interese. Fie că mă crezi sau nu, Harry are deja opinii formate despre multe lucruri, inclusiv legate de viitorul lui. Vrea să fie cu mama lui, încheie ea.

– Nu te poți înțelege cu el, Kate, spuse Rafe liniștit. Bărbații ca Martin Foster nu văd lucrurile decât din punctul lor de vedere.

Tânăra se gândea că, pentru viitorul lui Harry, este deosebit de important să se facă înțeleasă. Se întoarse spre Martin Foster.

– Nu-ți pasă că fiul tău nu te iubește? întrebă ea, aproape disperată. Că este terorizat de tine?

Bărbatul tresări.

– Prostii! Fiul meu nu poate fi speriat de mine. I-am dat totul…

– L-ai luat de lângă mama lui și din singurul loc pe care-l numea „acasă“, îl întrerupse Kate cu violență. L-ai adus cu forța într-o casă străină unde nu cunoaște pe nimeni și presupun că l-ai ignorat cu desăvârșire. Ți-a fost de-ajuns să-l știi aici, nu? Credeai că nu trebuie să mai faci nimic. Dar trebuie să-i oferi o bună parte din timpul tău dacă vrei să-i fii tată cu adevărat.

– Sunt un bărbat foarte ocupat.

De această dată, bărbatul nu mai părea la fel de sigur pe el, iar Kate hotărî că trebuie să profite.

– Trebuie să-ți faci timp pentru lucrurile importante din viața ta. Dacă nu, vei ajunge să ai nu doar o căsătorie eșuată, dar și un fiu care va crește plin de resentimente și va ajunge să te urască. Asta vrei? îl provocă ea direct.

Pentru o clipă, bărbatul păru nesigur, apoi își reveni și o privi cu răceală.

– Nu voi accepta ca doi străini să vină aici și să-mi spună ce să fac. Mă auzi? Nu voi accepta!

Dar Kate nu voia să se recunoască învinsă.

– Cineva trebuia să-ți spună. Și cineva trebuia să încerce să te împiedice să-i distrugi viața lui Harry. De ce nu vrei să

înțelegi? Fiul tău e disperat și nefericit. Dacă nu mă crezi, n-ai decât să-l întrebi!

Bărbatul o privea neîncrezător, apoi se îndreptă spre ușa salonului. Bodyguardul stătea în fața ușii.

– Adu-l pe Harry imediat, îi ordonă Martin Foster, apoi se întoarse spre ei. Accept că Harry s-a adaptat destul de greu la schimbările din viața lui, dar nu accept nici una din acuzațiile pe care mi le-ai adus. Odată ce veți afla adevărul din gura lui Harry, poate vă veți da seama cât de mult ați greșit în aceste zile.

Rămase tăcut până când ușa se deschise din nou. Harry rămase o clipă în prag, nesigur. Apoi îi văzu pe Kate și Rafe, iar figura lui se lumină.

– Ați venit să mă luați acasă? întrebă el plin de speranță.

– Harry! spuse tatăl lui, apropiindu-se de el. Aceasta este casa ta, continuă el cu fermitate.

– Nu e casa mea adevărată, se întristă băiatul.

– E o casă frumoasă, răspunse tatăl lui cu răceală. Ar trebui să fii recunoscător că ești aici.

– Nu-mi place aici, murmură băiatul, în pragul lacrimilor.

Kate se apropie și-i puse o mână pe umăr.

– De ce nu-ți place? întrebă ea cu blândețe.

– Nu e nimeni cu care să mă joc. N-am nici un prieten și nu pot să mă duc la școală. Nu pot să mă plimb și mănânc întotdeauna ou fiert la micul dejun și niciodată cremă de ouă. Nimeni nu vorbește cu mine. Mi-e dor de câinele meu, pe care-l cheamă Sam, pe care-l scot la plimbare cu mami. Vreau să mă duc acasă, nu vreau să stau aici, încheie el cu respirația tăiată, apoi o privi pe Kate. De ce nu vine mami să mă ia acasă? întrebă el, cu buzele tremurând.

Kate clipi repede.

– Mai bine îl întrebi pe tatăl tău…

Dar Harry nici măcar nu-și privi tatăl, ci se îndreptă spre Rafe și-l prinse strâns de mână.

Kate se întoarse spre Martin Foster, care părea foarte afectat de izbucnirea fiului lui.

– O să-i răspunzi lui Harry la întrebare? i se adresă ea.

– Nu știam că băiatul simte astfel, murmură el, apoi se încruntă. Cineva trebuia să-mi spună!

Rafe făcu un pas înainte, fără să dea drumul mâinii lui Harry.

– Nu este problema angajaților tăi să afle aceste lucruri. Harry e fiul tău. Tu ești cel care trebuie să știe ce e mai bine pentru el.

Martin Foster începu să se plimbe nervos. Apoi se întoarse și-i aruncă o privire întunecată lui Rafe.

– Cred în continuare că băiatul ar trebui să stea cu mine. Sunt tatăl lui, am dreptul să fiu cu el.

Kate clătină din cap.

– În loc să vorbești despre drepturi, de ce nu cauți mai bine să descoperi ce e mai bine pentru el? Nu este acesta lucrul cel mai important?

– Dar, după părerea voastră, acest loc este la mama lui.

– Așa este, recunoscu Rafe. Dar Jillie este o persoană foarte rezonabilă. Sunt sigură că te va lăsa să-l vezi pe Harry de câte ori vrei. N-o să încerce să-l țină departe de tine doar ca să se răzbune.

Martin Foster asculta doar pe jumătate. Îl fixa cu privirea pe fiul lui, care refuza cu încăpățânare să-l privească. Nu putea crede că nu reușea să supună voința acestui băiat, așa cum reușise cu foarte mulți adulți.

– Ești sigur că asta vrei, Harry? întrebă el în cele din urmă. Să te întorci la mama ta și să stai cu ea?

Harry se înveseli imediat.

– Da, spuse el cu hotărâre.

La auzul acestor cuvinte, figura tatălui lui se schimbă dramatic. Era ca și cum vedea în sfârșit ceva ce refuza să vadă de mult.

În cameră se lăsă o tăcere apăsătoare, până când Kate nu mai putu rezista:

– Ce vrei să faci? întrebă ea. O să ne lași să-l ducem acasă?

Bărbatul le întoarse spatele, ducându-se spre fereastră.

– Am de ales? murmură el într-un sfârșit, rostind cu greu cuvintele.

Harry ridică privirea spre Kate.

– O să mă întorc la mami? întrebă el plin de speranță.

Kate zâmbi larg.

– Da, cred că da.

Harry scoase un țipăt încântat, sărind în sus de bucurie, iar Martin Foster se întoarse spre fiul lui, privindu-l de parcă îl vedea pentru prima oară.

– O să-mi mulțumești, Harry? întrebă el.

Băiatul coborî capul, privindu-și picioarele.

– Mulțumesc, șopti el, tulburat.

Martin Foster îl privi pe Rafe cu nesiguranță.

– Oare ne vom înțelege vreodată? murmură el întunecat.

– Da, desigur, răspunse Rafe cu fermitate. Dar va trebui să-i lași o perioadă să-și revină și apoi să te străduiești să-i câștigi încrederea.

Tatăl lui Harry dădu încet din cap.

– Cred că ai dreptate. Acum, cred că mai bine îl luați de aici, adăugă el repede, înainte să mă răzgândesc.

Rafe, ținându-l strâns pe Harry de mână, își strecură brațul în jurul umerilor lui Kate și-i conduse pe amândoi afară din cameră.

***

După două zile, Jillie veni să-l ia pe Harry acasă. Era palidă, dar copleșită de bucurie să-și vadă din nou fiul.

Era foarte frumoasă, așa cum își imaginase Kate, iar tânăra simți un fior de gelozie când îi văzu prima oară împreună. Apoi începu să se relaxeze când deveni clar că nu era nimic între ei, în afară de prietenie. De fapt, imediat după ce le mulțumi de mii de ori c-au ajutat-o să-și recupereze fiul, nu mai avu ochi decât pentru Harry.

Jillie și Harry rămaseră la „Vila Îngerilor“ peste noapte. Dimineață, Rafe îi duse la aeroport, ca să prindă primul zbor spre Anglia.

Kate descoperi că era destul de greu să se despartă de Harry. Se atașase foarte mult de el și aștepta nu nerăbdare să urmeze invitația lui Jillie de a le face o vizită.

Rămase în pragul ușii făcând cu mâna, până când mașina dispăru din vedere. Apoi intră încet înăuntru.

Vila părea liniștită și goală. Kate se plimbă prin camere, simțindu-se deprimată. Erau primele momente de singurătate pe care le avea după mult timp, dar nu era sigură că se simțea prea bine. Oricum, avea ocazia să se gândească la Rafe și la tot ce se întâmplase.

Numai auzul numelui lui o făcea să se înfioare. Atât de mult se schimbase totul între ei, încât nu mai știa ce simte cu adevărat.

În ultimul timp se implicaseră prea mult în problemele lui Harry ca să mai aibă timp pentru ei. Era chiar bucuroasă când auzi telefonul sunând. Tăcerea începuse să i se pară apăsătoare. Când ridică receptorul se strâmbă ușor, recunoscând vocea mamei ei.

Seara trecută vorbise la telefon cu tatăl ei, povestindu-i versiunea foarte scurtă și foarte „cosmetizată“ a ceea ce avusese loc. El primise totul cu calm, iar Kate fusese foarte bucuroasă, dar știa că în cele din urmă va trebui să discute și cu mama ei. Iar aceasta nu era niciodată dispusă să primească o veste cu calm.

– Kate, nu pot crede ce mi-a spus tatăl tău, începu mama ei, lansând imediat atacul. Ar fi trebuit să vii imediat acasă, când ai aflat că acel bărbat era acolo. Unii oameni s-au născut pentru a crea probleme, iar Rafe Clarendon este unul dintre aceștia!

– Nu-l cunoști îndeajuns ca să-l judeci astfel, protestă Kate.

– Am auzit destule despre el. Iar unele povești te fac să te înspăimânți…

– Nu sunt decât bârfe, răspunse Kate. Nu-mi place să știu că pleci urechea la astfel de povești exagerate.

– Îl aperi cumva? După problemele pe care ți le-a cauzat?

– Eu am insistat să stau. El a încercat foarte des să scape de mine, dar n-am vrut să plec. Nimic din ce s-a întâmplat n-a fost vina lui și oricum, până la urmă, totul a ieșit foarte bine.

– Foarte bine, n-ai decât să-l aperi în continuare! exclamă mama ei, exasperată. Ce e cu bărbații aceștia? Întotdeauna găsesc femei dornice să le scuze comportamentul… Kate, e ceva ce nu mi-ai spus? întrebă ea suspicioasă. Ce-a făcut bărbatul acela?

– Nimic, răspunse Kate un pic prea repede. Sau oricum, nimic care să mă fi deranjat… Oricum, de ce îi tot spui

„bărbatul acela“? Are un nume! exclamă ea iritată și spuse repede, înainte ca mama ei să mai poată scoate vreun cuvânt: trebuie să plec, acum. O să-ți dau un telefon mai târziu.

Puse receptorul jos și ieși din cameră. Se așeză pe un fotoliu lângă piscină, știind că va trebui să încheie la un moment dat această conversație, dar fără să fie dornică s-o facă. Mai devreme sau mai târziu, mama ei va aduce din nou vorba despre Rafe Clarendon, iar Kate nu voia să vorbească despre el. Nu acum. Lucrurile era prea neclare între ei și nu știa prea bine ce se va întâmpla.

Ca și cum ar fi simțit la ce se gândește, Rafe apăru chiar în acea clipă pe terasă. Kate ridică privirea spre el, simțind, ca de fiecare dată când îl privea, că inima i se ridică în gât.

– Au prins avionul cu bine? întrebă ea când bărbatul se așeză pe celălalt fotoliu.

– N-a fost nici o problemă, o asigură el. De ce n-ai venit la aeroport cu noi?

– Nu-mi place să-mi iau rămas-bun, recunoscu ea. Aș fi început să mă bâlbâi și-n cele din urmă, probabil aș fi început să plâng.

– Harry îți trimite toată dragostea lui și abia așteaptă să te duci în vizită.

– Crezi că totul se va rezolva? întrebă ea, destul de neliniștită. Oare Martin Foster nu se va răzgândi și să încerce să-l ia înapoi?

Rafe clătină din cap.

– Nu cred. A suferit u șoc destul de puternic în acea zi, auzind că propriul fiu refuză să stea cu el. Un astfel de lucru nu se uită ușor și poate chiar să-ți schimbe viața. A, dacă tot vorbim despre schimbări, adăugă el, cu vocea schimbată, cred că trebuie să-ți spun că mă întorc în Anglia peste două zile.

– Te… te duci acasă? întrebă ea, bâlbâindu-se.

– Nu eram în vacanță, îi aminti el, eram la muncă. Și mai am foarte multe de făcut în această vară. Oricât de mult mi-ar plăcea, nu pot să mai stau.

– Oh! exclamă ea, fără să știe ce să spună.

– Tu ce-ai de gând? o întrebă el calm. Îmi spuneai că vrei să scrii un roman. Rămâi la această idee?

– Vreau neapărat să încerc măcar.

– Vila asta pare un loc ideal pentru a scrie, observă Rafe. E foarte liniștită și retrasă.

– Da, când nu ești tu acasă, spuse ea sec, apoi îl privi nesigură. Încerci să-mi spui că vrei să stau aici când tu te vei întoarce în Anglia?

Bărbatul o fixa cu privirea lui întunecată.

– Nu, nu vreau să spun asta. Îți dau o ultimă șansă să fugi de mine– dacă mai vrei s-o faci.

– Oh! exclamă ea din nou, surprinsă. Și… care este alternativa?

– Poți să vii în Anglia cu mine, zâmbi el.

– În Anglia? clipi ea nedumerită, încercând să înțeleagă despre ce era vorba. Adică să stau acasă la părinții mei și să ne vedem din când în când sau ceva de genul ăsta? șopti ea.

– Nu, nu e asta ideea, în nici un caz. Voiam să propun să ne mutăm împreună.

– Să mă mut cu tine?

Rafe o privi exasperat.

– Kate, o să repeți fiecare cuvânt pe care-l spun?

– Probabil, dădu ea din cap. Nu prea pot să gândesc în această clipă.

– În acest caz, mai bine ascultă. Pentru început, nu știu cum ți se va părea acest aranjament. Am un program neregulat și va

trebui să te obișnuiești cu venirile și plecările mele. Câteodată aduc acasă persoane destul de ciudate, iar în alte dăți ajung în străinătate. Cum s-ar potrivi toate acestea cu planurile tale de viitor?

– N-aș putea spune că am anumite planuri fixe, recunoscu ea. În afară de dorința de a scrie romanul acela, dar o pot face oriunde. Nu-mi trebuie decât o mașină de scris și multă hârtie.

Rafe o privi cu atenție.

– Așadar, nu ești împotriva ideii?

– Cred că m-aș putea obișnui, zâmbi ea.

El părea mulțumit.

– Nu credeam că va fi atât de ușor să te conving. Îmi era teamă că vei încerca din nou să fugi.

– Nu mai vreau. Ar trebui să te obișnuiești cu ideea, îl tachină ea, e de-ajuns să-mi faci un semn cu degetul și voi veni alergând. Când vrei să ne mutăm împreună? îl întrebă, hotărâtă să lase mândria deoparte.

– Imediat după nuntă, răspunse bărbatul calm.

Kate rămase încremenită.

– Nuntă? șopti ea într-un sfârșit, cu voce tremurătoare.

– De ce pari atât de uimită? întrebă Rafe, amuzat. Nu ți-a trecut această idee prin minte?

– Într-un fel, recunoscu ea. Mai ales după… se bâlbâi ea.

– După?

– Știi foarte bine la ce mă refer, se încruntă ea.

– De când am descoperit cât suntem de compatibili? sugeră el cu un zâmbet.

Kate se îmbujoră și-l privi supărată. Oare de ce avea puterea s-o facă să se simtă atât de încurcată?

– Numai că nu credeam că ideea căsătoriei ți-a venit și ție, murmură ea.

– M-am gândit vreo două zile până când m-am hotărât. Dar, pentru că te iubesc și vreau să fiu cu tine, pare să fie cea mai bună alegere.

Cuvintele lui o luară din nou prin surprindere.

– Mă… mă iubești?

Rafe părea și el surprins.

– Credeam că știi deja acest lucru.

– Nu știu nimic, răspunse ea. Nu mi-ai spus… n-ai spus – adică nu mai știu ce să cred, încheie ea cu voce tremurătoare.

Privirea lui era fixată pe ea.

– Credeam că anumite lucruri se știu de la sine.

– Da și nu, spuse ea, făcându-l și pe el să se îndoiască.

Rafe oftă scurt.

– Nu sunt sigur că-mi dau seama ce vrei să spui. Poate ar fi mai bine să te sărut și să încerc să te conving așa.

– Nu cred că e cea mai bună idee… începu ea, dar el o ignoră, luând-o în brațe.

Atingerea lui era familiară și copleșitoare. Sărutul arzător o lăsă fără suflare, dornică să-l simtă mai aproape. Imediat, Rafe simți abandonul ei și se retrase, împingând-o cu blândețe.

– La naiba, Kate! exclamă el. Cred că mai bine stai departe de mine, dacă nu vrei să-mi pierd controlul!

Ea zâmbi larg.

– Nu e decât vina ta. N-ar trebui să ai atât de mult farmec. Știi foarte bine cum reacționează femeile!

– Ești singura femeie care mă interesează, șopti el răgușit. De fapt, singura de care voi fi interesat tot restul vieții. Crezi că mai putem risca un sărut? zâmbi Rafe provocator.

– Nu sunt sigură că e bine s-o facem. La urma urmei, mama m-a avertizat în privința ta. Crede că ai o proastă influență asupra mea și c-ar trebui să stau departe de tine.

– Faci întotdeauna ce-ți spune mama ta?

– Nu mai fac. Așa că poate mai putem încerca un sărut, clipi ea inocent din gene.

Chiar dacă nu era decât un sărut, părea să dureze la nesfârșit. Când se despărțiră în cele din urmă, amândoi erau dornici de mai mult.

Rafe se retrase doi pași.

– Gata, declară el. Voi aștepta până după nuntă.

Kate îl privi uimită.

– Ce atitudine convențională!

– Cred că e, recunoscu el. Dar mai e și o altă modalitate de a privi problema – dacă trebuie să aștepți ceva, e mult mai plăcut când îl primești.

– Mai plăcut decât data trecută? întrebă ea, uimită.

El începu să râdă:

– Așteaptă și vei vedea, îi promise pe un ton răgușit. Ah, dacă tot vorbim despre așteptat. Nu crezi că e cazul să-mi spui ceva?

– Oh, ba da… șopti ea, simțindu-se deodată foarte timidă. Te iubesc…

Vocea ei era o șoaptă ușoară.

El zâmbi, amuzat.

– N-am auzit, Kate.

– Te iubesc, repetă ea mai tare.

– Așa mai merge, spuse el cu satisfacție, apoi o sărută apăsat. Presupun că nu va fi o căsătorie foarte obișnuită, dar am sentimentul că nu ne vom plictisi.

– În nici un caz nu mă simt plictisită, șopti Kate, apropiindu-se mai mult de el. De fapt, mă simt…

– Cum te simți, Kate? murmură el la ureche, în timp ce degetele i se plimbau pe corpul ei dornic.

Singurul ei răspuns fu un geamăt ușor.

Rafe respiră adânc.

– Cred că mai bine ne întoarcem în Anglia cât de curând. Nu cred că mai pot suporta așteptarea. Încă două zile și voi înnebuni!

– Putem lua avionul de după-amiază, spuse ea. Dacă așa vrei…

– Nu vreau, se strâmbă el, dar sunt hotărât să fac numai ce trebuie. O logodnă foarte scurtă, o nuntă cu toate cele… apoi tot timpul din lume pentru noi amândoi.

Kate tresări.

– Părinții mei! exclamă ea neliniștită. Când ajungem în Anglia, va trebui să le spunem… of, cum vor primi vestea? se întrebă, gândindu-se la mama ei.

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse Rafe netulburat. Dar nu contează, deoarece n-am nici o intenție să-mi schimb planurile. Te iubesc, Kate și vei fi soția mea. Poate nu vor fi prea încântați, dar n-au ce face. Când o să le aducem și doi, trei nepoți, vor fi nevoiți să se obișnuiască.

– Numai doi, trei? îl tachină ea. Eu mă gândeam la vreo șase.

Rafe ridică sprâncenele.

– Șase?

– Adu-ți aminte cât de mult ți-a plăcut Harry.

– Da… bine. Câți vrei tu. Dar nu toți odată!

– Poate ne oprim la doi sau trei, zâmbi ea, apoi se încruntă ușor. Totul va fi bine, nu? Adică, ne cunoaștem de puțin timp și…

– Desigur că va fi bine, răspunse Rafe imediat, sigur pe el. Ai încredere în sentimentele tale, Kate. Nu te vor dezamăgi. Nici eu nu te voi dezamăgi.

Kate îi prinse mâna și o strânse, simțindu-se imediat mai calmă. Știa că totul va fi bine. Se potriveau incredibil de bine. Era cel mai neașteptat lucru care i se întâmplase, dar acum părea firesc. Și era absolut sigură că urma să fie din ce în ce mai bine.

Rafe îi strânse mâna mai tare, iar ea zâmbi fericită. Se așeză pe fotoliu și începu să repete discursul pentru mama ei. În câteva minute, aceasta va afla că Rafe Clarendon îi va fi ginere!

Sfârșit